Marion Lennox

Kalandvágy

Az unalmas kisváros, Banksia Bay lakossága felbolydul, amikor ide költözik Nick, a hajóépítő mérnök, aki szinte az egész világot bejárta. Most a kisfiával csak egy nyugalmas, biztonságos lakóhelyre vágyik, és meg is találja álmai otthonát Misty szomszédságában. A lány azonban egy ideje már hosszú utazást tervez…

1. FEJEZET

Egy pénteki napon történt, akkor, amikor Misty Lawrence délelőtt úszni vitte az elsősöket.

Bár már egy órája visszaértek a tanterembe, a fiatal tanítónő hullámos gesztenyebarna haja, melyet az úszás miatt copfba font, még mindig nem száradt meg egészen.

Amikor észrevette a férfit, először azt hitte, rosszul lát. Szoborszerű görög szépségekkel eddig viszonylag ritkán lehetett találkozni a Banksia Bay- i általános iskolában. Márpedig az ismeretlen, aki a tanterem ajtajában állt, leginkább Adoniszhoz hasonlított. Misty legalábbis még sohasem látott ilyen jóképű pasit. És az alakja... A kopott, szűk farmer és a feltűrt ujjú, kigombolt nyakú hófehér ing, amelyet viselt, előnyösen hangsúlyozta keskeny csípőjét, széles vállát, izmos karját.

Adonisz azonban nem egyedül jött az iskolába. Egy nagyjából hatéves fiúcska kezét fogta, aki nyilvánvalóan a fia lehetett: ugyanolyan hullámos fekete haja volt, mint a férfinak, ugyanolyan zöld szeme és ugyanolyan kreol bőre. A vonzó ismeretlen mosolyogva lehajolt a gyerekhez.

– Látod, megtaláltuk az elsősöket! Éppen festenek... Van kedved csatlakozni?

A kisfiú nem felelt, csak félszegen megvonta a vállát.

– Miben segíthetek? – kérdezte kissé megkésve Misty, akinek mostanra sikerül felocsúdnia az álmélkodásból.

– Miss Lawrence? Az iskolaigazgató nem volt az irodájában, a hölgy pedig, akivel a folyosón találkoztam, ide küldött, ebbe a terembe.

A lány elmosolyodott.

– Igen, Misty Lawrence vagyok – mondta, majd a kisfiúhoz fordult, aki még mindig erősen szorította az apja kezét. – Éppen bocikat rajzolunk. Nathalie, megmutatnád a vendégünknek a munkádat?

A megszólított gyerek, egy nagyon segítőkész, kedves kislány, akinek a padtársa éppen hiányzott, azonnal kihúzódott a pad szelére, és úgy helyezte el a festőtömbjét, hogy a fiúcska is láthassa.

– Tegnap megnéztük Szamócát, Nathalie apukájának a tehenét – magyarázta Misty, miközben közelebb intette az újonnan érkezett gyereket. – Szokatlanul gömbölyű, mivel vemhes, és hamarosan borja születik. Nézd csak meg Nathalie képét!

– Tényleg ilyen óriási a hasa? – suttogta a kisfiú hitetlenkedve.

– Bizony – állította Nathalie. – Sőt a valóságban még sokkal nagyobb. Apa szerint nem is egy, hanem két bocija lesz. Ezért éjjel-nappal őrködik mellette, hogy azonnal észrevegye, ha beindul az ellés, mert akkor ki kell hívnia az állatorvost.

– Van is egy fényképem a tehénről. – Misty előhúzott egy fotót az overallja zsebéből. – Ha van kedved, te is lefestheted. Már ha apukádnak nincs ellene kifogása...

– Remek ötlet! Ülj csak le, Bailey! – biztatta a fiát a férfi.

– Adok neked lapot, és használhatod a festékemet is – ajánlotta fel Nathalie.

– Köszönöm – mondta a kisfiú halkan.

Mistynek egyre jobban tetszett a halk szavú, udvarias és szemlátomást jól nevelt gyerek.

– Ma tulajdonképpen csak azért jöttem, hogy beírassam Baileyt az iskolába – mondta a férfi, miközben a kislegény munkához látott. – De mivel alig egy órája érkeztünk meg a városba, elmulasztottam időpontot egyeztetni, és ezért nem találtam bent az iskolaigazgatót. Bailey pedig annyira kíváncsi volt, hogy mi várja, milyenek a gyerekek, hogy nem tehettem mást, őt is magammal hoztam egy kicsit ismerkedni. Ha nem hozom el, egyetlen nyugodt percem sem lett volna a hétvégén, mert nagyon izgul.

– Jól tette, hogy elhozta – bólogatott kedvesen Misty. – Mindig örülünk a látogatóknak. Hosszú ideig marad a család?

– Csak ketten vagyunk, Bailey meg én – világosította fel a férfi. – És igen, úgy tervezzük, hogy itt maradunk. Itt fogunk élni jó hosszú ideig. Különben Nicholas Holt vagyok.

Határozott, erős kézszorítása tetszett a fiatal tanítónőnek, de még jobban tetszett a megnyerő, kisfiús mosolya.

Csak a hátát verdeső nedves copf miatt bosszankodott. Meg amiatt, hogy úszás után elmulasztotta bepúderezni az orrát és eltüntetni a szeplőit. Ha tudta volna, hogy ma ilyen vonzó látogatója lesz, akkor minden bizonnyal másik cipőt választ. Egy magas sarkút. Egy méter hatvanöt centijét Misty mindig is kevésnek találta.

– Elnézést, hogy csak így beestünk a tanterembe és megzavartuk az órát – mentegetőzött a férfi.

– Nincs semmi baj, nem zavarnak. Mivel Bailey amúgy is az én osztályomba fog járni, annál jobb, minél hamarabb összeismerkedünk. – Misty odafordult az egyik kislányhoz, aki a kezét magasra nyújtva jelentkezett. – Igen, Laurie, mit akarsz mondani?

– Bejött egy kutya, Miss Lawrence – magyarázta izgatottan Laurie. – Szegény vérzik.

– Egy kutya? – csodálkozott Misty. – A terembe?

– Igen. A bácsi és a kisfiú után nyitva maradt az ajtó, ő meg bejött, és bebújt a leghátsó pad alá.

Hirtelen minden szempár a hátsó padra szegeződött. Misty közelebb lépett, és észre is vette az állatot, mely alaposan elrejtőzött: nem is annyira a pad alá, inkább a pad mögött lévő polc alá bújt be. Misty habozva térdelt le a polc mellé. Tisztában volt vele, hogy a sebesült, megfélemlített állatok veszélyesek lehetnek, így nem tudta, mitévő legyen.

– Segíthetek? – hallotta Nicholas Holt hangját.

– Szegény nagyon fél – mondta Misty, elég hangosan ahhoz, hogy a gyerekek is hallják. – Lehetőleg nyugodtan kell viselkednünk, nehogy megijesszük. Daisy, hoznál nekem két törölközőt az uszodai öltöző melletti szekrényből?

Daisy buzgón bólogatott, és elfutott.

A következő pillanatban Nicholas Holt leguggolt mellé.

– Ismeri az állatot? – kérdezte.

Nyugtalanítóan tökéletes ez a fickó, futott át Misty fején. Már önmagában az is élményszámba ment, hogy egy ilyen jóképű, vonzó férfi felajánlja neki a segítségét. Misty ahhoz volt hozzászokva, hogy mindent maga intézzen, igaz, ez inkább kényszerűségből alakult így, nem pedig azért, mert maga is így akarta.

– Ismeri a kutyát? – ismételte meg Nicholas Holt, mire a lány gyorsan összeszedte magát.

– Nem.

– Biztos, hogy megsérült?

– A padló véres, úgyhogy nagyon valószínű. A törölközővel majd megfo...

– Eltolom a padot, hogy megnézhessük, pontosan mi van vele – szakította félbe a férfi. – A gyerekek menjenek a terem másik végébe, hogy ne legyenek útban, ha a kutya véletlenül megszökik, és ki akar szaladni.

– Először szeretném megnézni, mi a baja.

– Értem, de a gyerekeket nem veszélyeztethetjük.

– Igen, igaza van.

– Sajnálom. Az imént a kislány igazat mondott, valószínűleg én tehetek róla, hogy bejött a kutyus. Nyitva hagyhattam a bejárati ajtót, azon osont be. Megyek is, gyorsan becsukom, hogy ha a teremből kiszalad is, ne tudjon megszökni.

Misty ezt jó ötletnek tartotta, így a férfi elsietett, de mire Daisy megjött a törölközőkkel, ő is visszaért, és óvatosan elhúzta a padot.

A tanítónő továbbra is a padlón térdelt, készen arra, hogy elkapja az esetleg menekülni próbáló ebet. A kutya azonban nem akart elszaladni, ehelyett arra tett kísérletet, hogy még mélyebben bebújjon a polc alá. Minden ízében reszketett.

– Ne félj, te szegény, nem bántunk! – próbálta megnyugtatni a lány, miközben beburkolta a frottírtörölközőbe, és lassan, óvatosan kihúzta a rejtekhelyéről. A kutyusnak eszébe sem jutott, hogy megtámadja. Halkan nyüszített csupán, és megnyalta a kezét.

Egy fekete-fehér foltos cocker spániel volt, kerek, barna szemű, lógó fülű. A bundája mocskos és véres, ráadásul erősen égett gumiszagú. Feltehetően autó ütötte el. Két műanyag nyakörvén nem név állt, hanem egy szám, ami arra utalt, hogy nincs gazdája, egy állatmenhelyről szökött meg.

A hátsó lábán csúnya, még mindig vérző seb éktelenkedett, a hátán pedig egy jó darabon hiányzott a szőr, mintha valami ledörzsölte volna. Talán sokáig csúszott az aszfalton a baleset következtében.

Misty legszívesebben azonnal rohant volna vele az állatorvoshoz, hiszen az állat mielőbbi ellátásra szorult. Viszont mégsem hagyhatja itt a gyerekeket!

– Megsérült! – állapította meg ijedten Bailey, aki egy ideje már az apja mellett állt, és a kezét szorongatta. – Valaki lelőtte?

– Nem, szerintem inkább autó ütötte el – felelte Misty olyan hangosan, hogy a többiek is hallják. – Csúnya seb van a hátsó lábán, és a hátáról egy darabon lejött a szőr. Persze lehet, hogy más baja is van, de ezt már csak az állatorvos tudja megállapítani.

A kutya abbahagyta a nyüszítést, és hozzábújt. Úgy nézte Mistyt, mint valami istennőt. Amikor a lány lenézett rá, a pillantásuk találkozott. Mióta az eszét tudta, mindig volt kutyája, az utolsó fél éve halt meg, és akkor azt mondta, elég. Soha többé nem vesz magához állatot. Ez a diószemű spániel azonban megingatta az elhatározását.

– Felhívjak valakit, aki esetleg segíthet? – érdeklődött Nicholas.

Ez rossz kérdés volt, gondolta Misty. A hősök nem hívnak fel senkit, a hősök maguk oldják meg a felmerülő problémákat.

És Misty rájött, hogy ennek a rémülten reszkető, dobogó szívű jószágnak a sorsa kizárólag az ő kezében van.

Ő pedig Nicholas Holton kívül senkihez sem fordulhatott. Az igazgató elment valahová, a többi tanár órán volt. Legfeljebb a kutyamenhelyt hívhatná fel, ahonnan ez a szegény kutyus megszökött, de az meg nagyon nem volt ínyére. Visszaküldje ezt a kiskutyát egy szűk ketrecbe, ahol épp csak annyi ételt kap, hogy éhen ne haljon? Most is milyen sovány az istenadta... Nem, nem vitte volna rá a lélek. Fogadalom ide vagy oda, gondoskodnia kell erről az elesett kis állatról.

– Mr. Holt, szívességet szeretnék kérni magától – jelentette ki eltökélten, visszatalálva a határozott tanárnő szerepkörébe.

– Valóban? – A férfi hangja bizonytalanul csengett.

– Igen. Ugyanis én még elég sokáig dolgozom, és nem hagyhatom magukra a gyerekeket. Magát kell megkérnem arra, hogy vigye el ezt a szegény kis jószágot az állatorvoshoz. Ugye ti is úgy gondoljátok, gyerekek, hogy ott a helye? – fordult erősítésért az osztályhoz. – Biztosan emlékeztek még Cray doktorra, akit a múlt hónapban meglátogattunk a rendelőjében. És most szeretném megkérni Bailey apukáját, hogy vigye el oda a kutyust. Ugye megteszi, Mr. Holt?

Könyörgően nézett a férfi zöld szemébe.

– Hát, nem is tudom... Nemigen értek a kutyákhoz.

– Az nem számít, nem kell értenie hozzájuk. Csupán annyi lenne a feladat, hogy elvigye Cray doktor rendelőjébe. – Misty alaposan bebugyolálta az állatot a törölközőbe, majd a göngyöleget Nick kezébe nyomta, még mielőtt a férfi egyáltalán felfoghatta volna, mi történik. – Most éppen rendel.

Nicholas Holt csak állt, mint egy faszent, láthatóan szóhoz sem jutott meglepetésében.

– Kérem, mondja meg Cray doktornak, hogy tanítás után elmegyek hozzá, és kifizetem a számlát – tette hozzá Misty, hogy megnyugtassa. Aztán a kisfiúhoz fordult, le is hajolt hozzá: – Ne haragudj, Bailey, hogy feladatot adtam apukádnak, de a kutyust el kell látni, ugye ezt te is belátod? Mit szeretnél? Elkíséred a papádat a doktor bácsihoz, vagy itt maradsz addig velünk tehenet festeni? És amikor apukád végzett, visszajön érted.

A gyerek egy darabig nézte a törölközőbe burkolt spánielt, aztán ünnepélyesen biccentett.

– Menjen apukám egyedül a doktor bácsihoz. Én addig itt maradok veletek, és festek.

– Ülj mellém! – mondta neki Nathalie. – A festékem kettőnknek is elég.

Bailey félénken rápillantott, és halványan elmosolyodott.

– Hát ez remek! – Misty felegyenesedett, és reménykedve nézett a férfira. – Ugye segít nekünk? Kérem, nagyon kérem!

2. FEJEZET

Ez aztán a váratlan fordulat, gondolta Nick. Azért jött ide, hogy a fiát beírassa az általános iskolába, és most tessék, itt áll a napsütésben, karján egy sebesült kutyával, és az ablakból huszonhat szempár figyeli, hogy végrehajtja-e a tanítónő utasításait.

Micsoda határozott és következetes ifjú hölgy! Annyi szent, hogy Bailey jó kezekben lesz nála.

Elindult az autója felé. Miss Lawrence-nek el sem kellett magyaráznia, merre van az állatorvosi rendelő, mert idefelé jövet látta a kocsiból a cégtáblát. Persze Baileynek is rögtön feltűnt a tábla, meg is jegyezte félénkén, hogy ha lenne egy kutyájuk, akkor azt elhozhatnák ide, ebbe a rendelőbe.

Nick nem felelt semmit. A gyerek pontosan tudta, mi a véleménye kutyaügyben. Nevezetesen, hogy szó sem lehet semmiféle háziállatról. Baileyt épp elég szomorúság érte már eddigi rövidke életében, és az apja mindent távol akart tartani tőle, ami esetleg újabb fájdalmat okozhat neki. Márpedig egy állat, melynek az élete jóval rövidebb az emberénél, óhatatlanul is bánat forrása lehet.

Ez a kutya a legjobb példa erre. Elütötte az autó, és súlyosan megsérült... Ki tudja, talán túl sem éli. Persze ha így lesz, akkor azt a világért sem mondja el Baileynek...

Óvatosan betette az állatot a hátsó ülésre, mire az még inkább elkezdett reszketni. Miss Lawrence biztosan újra a karjába vette volna, hogy megnyugtassa... Varázslatos teremtés. Határozott, de nem olyan szeles, mint Isabelle. Gondos és előrelátó...

De miért is morfondírozik ezen? Azért jött ebbe a városkába, hogy nyugodt, kockázatmentes életet biztosítson a gyermekének. Olyat, amely mentes a bonyodalmaktól.

Több mint egy éve volt már, hogy Isabelle meghalt. Noha a házasságuk akkor már romokban hevert, Nicket mégis mélyen érintette a felesége halála. Már csak ezért is korai új kapcsolatra gondolnia.

Nos, korai vagy sem, meglehetősen nehezére esett kivernie a fejéből Bailey tanítónőjét.

Mindössze pár percig tartott az út az állatorvosi rendelőig. A férfi kiszállt, ölbe vette a sebesült állatot, és bevitte az épületbe. Egy hatvan körüli, szakállas, szemüveges férfit talált az előtérben, aki csak egy pillantásra méltatta Nicket, egyből a spánielt vette szemügyre.

– Hát ezzel a szegénnyel meg mi történt?

– Miss Lawrence, a tanítónő bízott meg vele, hogy hozzam el ezt a kutyát – magyarázta Nick, miközben az orvos felemelte az egyik törölközőt.

– Mistyre gondol? – A doki megsimogatta a kutya fejét, aztán a nyakán kitapintotta a pulzusát. – Hiszen neki már nincs is kutyája. – Közben megtalálta a nyakörvet, és szemügyre vette a rajta lévő számot.

– Nem, nem az övé. Találtuk. Befutott az iskolába, és...

– Akkor ez már a második.

Nick rábámult az orvosra.

– A Banksia Bay-i menhelyről hozták őket hozzám, furgonnal. Tudja, Henrietta, a menhely vezetője olyan sokáig tartja őket, ameddig csak tudja, de rengeteg a gazdátlan állat, a hely pedig nagyon kevés. A furgon balesetet szenvedett, és a kutyák szétszaladtak – magyarázta az orvos. – Ez a kutya a második a transzportból, amely ma hozzám került.

– Értem. – Nick hosszan nézte a spánielt.

– Köszönöm, hogy elhozta – biccentett az orvos, majd hozzátette. – Ne féljen, nem fog szenvedni! – tette hozzá gyorsan, mert észrevette Nick habozó arckifejezését. – Vagy esetleg... szeretné megtartani?

– Nem, semmi esetre sem.

– Nem idevalósi, ugye?

– Most már az vagyok. Ma költöztünk ide a fiammal.

– Kertes házba?

– Igen, persze. Miért?

– Minden gyereknek szüksége volna egy kutyára. – Egyszerű megállapítás volt ez, semmi több.

– Nekem erről más a véleményem – szögezte le Nick.

– Nos, nem akarom semmire sem rábeszélni. Semmi értelme, hogy ez a szegény jószág megint olyasvalakihez kerüljön, aki nem akarja igazán.

– Miss Lawrence azt üzeni, hogy tanítás után beugrik, és kifizeti a kezelést – mondta Nick.

– Vagy úgy! Meg akarja tartani a kutyát?

– Nem tudom.

Az állatorvos a fejét csóválta.

– Tavaly pusztult el a kutyája, akkor megfogadta, hogy soha többé nem lesz állata. Mégis rászánta volna magát?

– Sajnálom, nem mondhatok többet, mint amit ő mondott.

– Jól van. Misty nyilván nem tudja, hogy a kutyát el akarják altatni. Ha tudná, egészen biztosan magához venné. Arany szíve van annak a lánynak, én mondom magának. – Cray doktor az órájára pillantott, és sóhajtott egy nagyot. – Azt mondta, a tanítás végén jön, ugye? Vagyis nagyjából három óra múlva.

Elgondolkodva nézte a kis szökevényt, és Nick pontosan tudta, mire gondol. Nem szeretné, ha az állatnak órák hosszat kellene feleslegesen szenvednie. Viszont másrészről meg el sem altathatja, hiszen mi van, ha a lány magához akarja venni?

– Én így is, úgyis visszamegyek az iskolába, a fiamért – ajánlotta fel. – Szólok Miss Lawrence-nek, hogy a következő szünetben feltétlenül hívja fel magát, jó?

– Igen, köszönöm, az jó lenne. – Az idős férfi arca felderült. – Most gyorsan megvizsgálom a kutyát, hogy biztosat tudjon mondani Mistynek. Szereti az alapos tájékoztatást és a tiszta helyzeteket. Volna kedves segíteni? Szeretnék fájdalomcsillapítót adni neki, hogy addig se szenvedjen.

Misty ámulva nézte a tökéletesen élethű tehenet, amelyet Bailey festett.

– Ez gyönyörű! – lelkesedett, és a lap szélére odanyomta az aranyszínű, elefántos pecsétet, mely a legjobb minősítést jelentette. – Látom, szívesen és gyakran festesz, Bailey.

– A papa még sokkal ügyesebb – mondta a kisfiú. – Ő hajókat fest, és el is szokta adni a képeit. Az emberek sokat fizetnek értük.

– Akkor nagyon jó helyrejöttetek lakni. – Misty kinézett az ablakon a kikötőre. – Itt aztán van hajó bőven, amelyet apukád lefesthet.

Kissé meglepődött, mert Nicholas Holt egyáltalán nem tűnt művésznek. Na, nem mintha akár egy művészt is ismert volna személyesen... Nem sokat látott a világból, mondhatni semmit, hiszen Banksia Bayben élte le az egész életét. És most már alighanem itt is ragad, hiszen elhatározta, hogy magához veszi ezt a szegény állatot.

– Jól van, gyerekek, eljött a meseolvasás ideje! Bailey, mivel te vagy az új fiú az osztályban, ma te választhatod ki, hogy melyik történetet olvassam. Ott, azon a polcon vannak a mesekönyvek.

A kisfiú tétován sandított a polcra.

– Válaszd az *Egy kiskutya kalandjait!* – javasolta újdonsült barátnője, Nathalie. – Egy kutyakölyökről szól, aki mindig veszélybe kerül, akárcsak a te új kutyád.

– A spániel nem Baileyé – helyesbített azonnal Misty.

– Hát kié? – tudakolta a kislány.

Misty nagyot sóhajtott.

– Valószínűleg az enyém.

Mire Nick tíz perccel később belépett az osztályba, minden eldőlt.

A kis Nathalie ugyanis felnyújtotta a kezét, és amikor engedélyt kapott a szólásra, megkérdezte:

– Hogy van Miss Lawrence spánielje?

Misty nyugodtan pillantott a férfira, nem tiltakozott. Mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne, hogy gazdátlan kutyákat fogad be az ember.

Persze lehet, hogy neki ez valóban természetes. Nick azonban fel nem foghatta, miért fordítanak egyesek annyi időt egy állatra, amely végül úgyis csak szomorúságot okoz nekik. Hiszen egy kutya legfeljebb tizenhat évig él, ez az állat a doki szerint pedig elég öregecske, legalább nyolc-tíz éves. Tehát nagyjából hat éve lehet hátra, a csalódás és a fájdalom borítékolható. De hát ő tudja...

– Az egyik hátsó lába több helyen eltörött – felelte, mert a gyerekek, köztük a saját fia is, várakozóan bámultak rá.

– Cray doktor megműti? – tudakolta Misty.

– Igen, de meglehetősen drága lesz a műtét – tájékoztatta a férfi. – Ráadásul, mivel elég idős a kutya, kockázata is van a beavatkozásnak. Maga dönt... Megígértem a doktor úrnak, hogy felhívja, és közli vele, hogyan határozott.

Misty arca elborult.

Szóval drága lesz a műtét... Pedig egyáltalán nem engedheti meg magának, hogy szórja a pénzt. Ha elkezd költekezni, akkor lehet, hogy tényleg elfelejtheti az álmait. De nem érdekes. Nem hagyhatja nyomorultul elpusztulni azt a kutyát. Valójában már akkor döntött, amikor először belenézett abba a kerek, dióbarna szempárba. Szó sem lehet arról, hogy elaltassák!

– Csak annyit szeretnék még mondani, hogy ha úgy dönt, hogy magához veszi a kutyust, átvállalom a műtét költségeit – ragadta magához a szót a férfi. – Felelősnek érzem magam azért, hogy idekerült, hiszen én hagytam nyitva az ajtót, és nem szeretném, ha ekkora költségbe verné magát miattam.

Misty elképedve bámult rá. A fejében egymást kergették a gondolatok. Egy ilyen ajánlatot egyszerűen nem lehet visszautasítani!

– Igen – mondta –, magamhoz veszem. És nagyon köszönöm.

Nem sokkal később megjelent Frank, az iskolaigazgató, és bekísérte Nicket és a fiát az igazgatói irodába. Misty pedig kihasználta a lehetőséget, és felhívta az állatorvost a jó hírrel, hogy él Nicholas Holt nagylelkű ajánlatával, és megtartja a kutyát.

– Édes, drága Misty, neked teljesen elment az eszed! – korholta szeretettel Fredy Cray. – Mit akarsz egy ilyen öreg és elhanyagolt állattól, aki hátralévő életében egészen biztosan rengeteg pénzedbe kerül majd?

– Nem tudom. Mindenesetre beleszerettem a tekintetébe. Gyönyörűen tud nézni...

– Azt meghiszem. De nem menthetsz meg minden gazdátlan állatot. Hát nem azt mondtad, hogy nem kell több kutya, amíg meg nem valósítottad életed álmát?

– Ó, szóval te is tudod!

Misty tulajdonképpen nem is csodálkozott ezen. Banksia Bayben mindenki tudott róla, mire készül. Mint ahogy arról is perceken belül tudomást szerez mindenki, hogy szert tett egy kutyára.

De ő már csak ilyen, nem tehet róla. Megesett a szíve szegény, árva kis jószágon.

– Megkedveltem a kutyust – mondta határozottan –, úgyhogy megtartom. Mivel Mr. Holt kifizeti a műtétet...

– Na látod, ez is olyasmi, amit egyáltalán nem értek – vágott a szavába a férfi. – Tulajdonképpen ki ez az ember?

– Nem ismerem. Csak most költöztek ide. Állítólag festő.

Az állatorvos egy másodpercig hallgatott.

– Festő? – ismételte elgondolkodva. – Gondolod, hogy hajlandó lenne elkészíteni a díszleteket?

Fredy Cray ugyanis amellett, hogy állatokat gyógyított, a város működvelő színtársulatát is vezette.

– Várj néhány napig, ne rohand le azonnal! – nevetett a lány. – Hadd melegedjen meg Banksia Bayben egy kicsit, mielőtt munkára fognád. Törődj előbb az új kutyámmal, és mentsd meg, ha lehet!

– Mindent megteszek, ígérem.

Szóval akkor megint kutyatulajdonos lett... Régebben a nagyszülei mellett négy kutyáról is gondoskodott, mostanra a hattagú társaságból csak a nagymamája maradt. És ő sem volt valami jó bőrben, szegényke.

Tanítás után, mint mindig, Misty rendet rakott az osztályteremben, aztán egyenesen abba az idősek otthonába hajtott, ahol a nagymamája élt. Az idős hölgy egymás után kétszer szenvedett agyvérzést, így alig tudott mozdulni, egész napos felügyeletre szorult.

Misty üdvözlésül arcon csókolta, aztán leült az ágya szélére, és elmesélte, mi minden történt aznap. Úgy tűnt, a nagyanyja nem veszi rossz néven sem azt, hogy be akarja fogadni az állatot, sem azt, hogy Nicholas Holt fizeti a gyógykezelést.

– Ez természetesen nem jelenti azt, hogy anyagi nehézségeim vannak – magyarázkodott Misty. – Ez csupán egyszeri segítség, mert Mr. Holt is felelősnek érzi magát a történtekért. Minden más költséget én állok a kutyával kapcsolatosan. Igaz is, nem nevezhetem folyton kutyának szegényt! Találnom kell neki valami nevet. Mit szólnál például ahhoz, hogy Ketchup? Amikor kihúztam a polc alól, pont úgy nézett ki, mintha ketchuppal kenték volna össze a szőrét... Ketchup. Jó név, nem?

Ebben megegyeztek. Misty úgy látta, mintha a nagyanyja még mosolygott is volna.

– Akkor most elmegyek Fredy Crayhez, és megnézem, hogy van Ketchup – mondta. – Sajnálom, hogy nem maradhatok tovább, de már nagyon izgulok. Szeretném tudni, sikerült-e a műtét.

Megszorította a nagymamája kezét, de ő nem szorította vissza. Ám ezt sajnos már megszokta Misty.

Viszont a nagyi mindig is szerette a kutyákat. Ha Ketchup jobban lesz, feltétlenül elhozza, és megmutatja neki, határozta el. Hátha a nagyanyja megérzi a jelenlétét, és örül majd neki.

Kiszámíthatatlan az élet, gondolta. Ki tudja, mire lesz jó ez az egész. De valamire majd csak jó lesz...

Bízott benne, hogy nem fogja megbánni, ha feladja a szabadsága egy kis részét az új védence miatt.

Nem tartott sokáig, amíg Nick és Bailey kipakolta a holmijukat a kocsiból. A ház, amelyet kivettek, sajnos lakhatatlannak bizonyult. Nem volt jó ötlet az interneten keresztül bérelni... A képek, melyeket az ingatlanról láttak, egyáltalán nem a valóságot mutatták. Az ajtók és ablakok olyannyira ócskák voltak, hogy befújt mellettük a szél, lámpa helyett csupasz villanykörték lógtak a mennyezetről, hiányoztak a szőnyegek, a

függönyök és a bútorok is, ráadásul az ablakokból egyáltalán nem nyílt kilátás a tengerre: a halászati szövetkezet épülete teljesen eltakarta a panorámát.

De legalább tető volt a fejük felett. És ha megtetszik nekik a városka, Nick azt sem tartotta kizártnak, hogy hamarosan vásárol saját házat.

– Egy kicsit olyan ez, mintha kempingeznénk – magyarázta a fiának. – Fogd fel kalandnak az egészet!

Bailey mosolygott, de nem volt valami meggyőző ez a mosoly. Mivel a konyha sem volt úgy felszerelve, hogy bármit készíteni tudtak volna maguknak, kiballagtak a kikötőbe, és vettek halat meg sült krumplit vacsorára. Aztán végigsétáltak a móló mentén egészen a főutcáig. Egyszerre az állatorvosi rendelő előtt találták magukat – és meglátták Mistyt, aki éppen befelé igyekezett.

– Miss Lawrence! – kiáltott utána Bailey, az apja pedig összerezzent. Nem tetszett neki, hogy a gyerek felhívta magukra a figyelmet, nem állt ugyanis szándékában közelebbről megismerkedni a tanítónővel.

A lány megfordult, és odaintett nekik. Nem nekem szól a mosolya, nyugtatgatta magát a férfi. Csak a fiamnak...

– Szia, Bailey! – üdvözölte a kisfiút Misty. – Hát ti mit kerestek itt? Ti is Ketchup után akartatok érdeklődni?

– Ketchup? – Bailey szemében érdeklődés csillant, sőt mintha még valami mosolyféle is megjelent volna az arcán. – Ez lett a neve?

– Igen.

– Klassz név.

Nick, bár nagyon igyekezett, képtelen volt elfojtani egy mosolyt.

– Nekem is tetszik – ismerte el. – Jobban van a kutyus?

– Amikor telefonáltam, még nem ébredt fel az altatásból. Három helyen is eltört a lába szegénykének.

– Hűha! Az kemény. – Bailey elkomorodott. – Amikor engem meglőttek, csak egy helyen tört el a karom.

– Meglőttek? – képedt el a lány.

– Igen, de már teljesen jól vagyok. – A kisfiú feltűrte a pulóvere ujját, és megmutatta a forradást, mely a csuklójától majdnem a válláig ért. – Először gipszet tettek rá, aztán azt levették, és bekötözték. Szörnyen fájt. Sokáig kórházban voltam apával. De a doktor bácsik segítettek, hogy újra tudjam mozgatni az ujjaimat. És mivel már teljesen meggyógyultam, idejöttünk. Megnézhetem Ketchupot?

– Hát persze.

Nick el tudta képzelni, miket gondolhat most Misty. Hogy kábítószer-kereskedelembe vagy a jó isten tudja, mibe keveredett, ha a gyerekét meglőtték... De talán jobb is így. Mert hátha ettől megijed, és tartani fogja tőlük a három lépés távolságot. Akkor járnának a legjobban.

– Most mindjárt? – tudakolta a gyerek.

Misty kérdőn pillantott Nickre, akinek nem volt szíve nemet mondani. Különben is a gyerekének árt vele, ha akadályozza a kapcsolattartást a tanítónőjével. Ezért aztán bólintott.

Misty nem vette szívére a kurta-furcsa beleegyezést, sőt kedvesen elmosolyodott.

– Tudod mit? – mondta Baileynek. – Egyszer majd elmeséljük Ketchupnak, hogy neked meg a karodat műtötték, és aztán összehasonlíthatjátok, kinek van nagyobb forradása. Most pedig menjünk, nézzük meg, hogy van!

A legkevésbé sem érdekli, bűnöző vagyok-e vagy sem, állapította meg Nick. Kizárólag a fiammal foglalkozik, rám ügyet sem vet...

Furcsa csalódottságot érzett, ugyanakkor haragudott is magára emiatt.

Ketchup még nyomorúságosabban festett, mint délelőtt. Egy törölközőkkel bélelt dobozban feküdt, testének hátsó felét csupaszra borotválták, az egyik hátsó lábát sínbe tették és bekötötték. Nyakán gallér éktelenkedett, mely kevésbé volt ugyan kényelmetlen, mint a hagyományos, kemény műanyagból készült tölcsérszerű képződmények, de azért nagyon kényelmes sem lehetett. Még nem volt magánál, és a mellső lábából kilógó infúziós vezetékek miatt meglehetősen riasztó látványt nyújtott.

– Fájdalomcsillapítót és nyugtatót adtam neki – magyarázta az orvos. – Szörnyű dolgokon ment keresztül szegény.

– Tudsz valamit arról, hogyan került a menhelyre? – kíváncsiskodott Misty.

– Rolf Enwhistle találta a csirkefarmja mellett. Egy másik sovány, kiéhezett kutyával együtt rohangáltak a kerítésnél, nyakörve egyiküknek sem volt. Gondolom, valami ‚jó ember kirakta őket a bozótban. Ez a spániel egyből lekuporodott, és nyöszörögni kezdett, amikor Rolf megpróbálta befogni. Két hétig voltak a menhelyen, de senki sem kereste őket.

– Ó, Ketchup! – suttogta megindultan a lány, és minden kétsége tovatűnt. Biztosan tudta, hogy helyesén cselekedett, amikor úgy döntött, hogy befogadja a kis jószágot. Könnyes szemmel fordult Nickhez. – Megmentette őt nekem. Köszönöm szépen.

– Ugyan, szóra sem érdemes! – A férfi láthatóan zavarba jött.

– Akkor most már a magáé, Miss Lawrence? – tudakolta Bailey.

– Igen. Minden este együtt fogunk tévézni a nagy kanapémon. Remélem, szereti a pattogatott kukoricát.

– Apa, nekünk nincs is kanapénk! – jutott eszébe a kisfiúnak. – Pedig nekünk is kellene.

– Hétfőn veszünk – ígérte az apja.

– Olyan nagyot, amelyiken egy kutya is elfér.

– Nem hiszem, hogy annak volna értelme, hiszen nincs kutyánk. De mi biztosan elférünk majd rajta.

– De ha Miss Lawrence és Ketchup eljön hozzánk látogatóba, akkor ők is odaülhetnek, ugye?

– Nem hinném, hogy létezik olyan nagy kanapé, amelyiken mind a négyen elférnénk – felelte kitérően Nick.

– Akkor venni kell még egy kanapét, hogy a vendégeknek is legyen hely – jelentette ki a kisfiú.

– Ketchupnak egy jó darabig jobb lesz, ha otthon marad – vetette közbe diplomatikusan Misty, mert érezte, hogy Nick még nem biztos benne, akar-e barátkozni, és a világért sem szerette volna ráerőltetni a társaságát. Végtére is hálával tartozik neki, amiért kifizeti a kutya műtétjét. Az a legkevesebb, hogy kimenti ebből a szorult helyzetből. – Tudod, Bailey, először elég lesz neki az új otthonát megszokni.

– Igen, apa mondta, hogy nekünk is hozzá kell szoknunk az új házunkhoz.

– Hallottam, hogy Don Samuelson házát bérelték ki – szólt közbe Fred. – Elég siralmas állapotban van.

– Nekem mondja? – legyintett lehangoltan Nick. – Ráadásul egészen üres. A konyhaszekrényen kívül két szék van benne, két asztal meg két kempingágy. Azonkívül semmi. Se függönyök, se szőnyegek, se ülőbútorok. Szörnyen lehangoló az egész.

– Vagyis be kell rendezniük. De hiszen akkor Misty segíthet maguknak – csillant fel az állatorvos szeme. – Ugye, Misty?

– Jaj, nem, Fred, nem hiszem, hogy...

– Misty belsőépítész és lakberendező szeretett volna lenni, fel is vették a főiskolára, de mivel a nagymamája agyvérzést szenvedett, sajnos haza kellett jönnie, és megszakította a tanulmányait. Így lett belőle tanítónő. Szóval, ha egy igazi szakértőre van szüksége, Mr. Holt, már meg is találta a városban az egyetlen embert, aki segíthet magának.

– Szó sincs róla – tiltakozott Misty –, hiszen nem fejeztem be a tanulmányaimat.

– Akkor is te vagy a legjobb, akit ezen a környéken kaphatnak. Ugyan már, Misty, hát nem esik meg rajtuk a szíved? Két fiú egy üres házban... Segíts nekik, hiszen te pontosan tudod, mi tesz igazi otthonná egy lakást.

– Igen, Miss Lawrence, feltétlenül segítenie kell! – csatlakozott hozzá csillogó szemmel Bailey is.

Misty kezdett dühös lenni az öregúrra. Fred elhunyt nagyapja legjobb barátja volt, emellett remek állatorvos, de mindig mindenbe beleütötte az orrát, és ez kissé bosszantotta.

– Most már mennem kell haza – jelentette ki mereven.

– Vagyis már meglátogattad nagyanyádat az otthonban, és ettél Eddie vendéglőjében – bólogatott Fred. – Mint ahogy az ablakból láttam, Mr. Holt és a kisfia is vacsorázott már. Úgyhogy semmi akadálya annak, hogy elkíséred őket, és megnézd azt a házat. Egészen biztosan tudnál nekik hasznos ötleteket adni a berendezéshez.

– Nem olyan sürgős – rázta meg a fejét Nicholas, aki szemlátomást egyre kényelmetlenebbül érezte magát.

– Dehogyisnem, apa! Nagyon is sürgős – tiltakozott Bailey. – Hiszen nincs hová leülnünk a nappaliban.

– Na, tessék! – jelentette ki elégedetten Fredy Cray. – Akkor mehetsz, Misty. A kutyádat úgyis itt akartam tartani ma éjszakára, megfigyelésre. Holnap kilencre jöhetsz érte.

– Jó. – A lány Nickhez fordult. – Nehogy elhiggye, hogy szakértő vagyok ezen a téren – mentegetőzött.

– Viszont bizonyára jobb ötletei lennének, mint nekem, és a jó ötletekre tényleg nagy szükségünk van – ismerte el a férfi, legalább olyan elfogódottan, mint Misty. – Gyakorlatilag semmink sincs, úgyhogy rengeteg mindenre szükségünk volna, a függönytől és a szőnyegtől kezdve az ágyig és a hűtőszekrényig. Én meg még azt sem tudom, hol lehet itt a környéken ilyesmiket vásárolni.

– Elfelejtetted a tévét, apa – vetette közbe a kisfiú.

– Hűha, úgy tűnik, tényleg nagyon sok dolog hiányzik abból a házból.

– Minden. Különben nem is lennénk a terhére.

– Ne féljen, ez egy nőnek nem teher – szólt közbe az állatorvos. – Legfőképpen Mistynek nem. Minden nő álma egy olyan férfi, akinek még nincs berendezve a lakása, nem tudta? Úgyhogy igyekezz, Misty, csapj le Mr. Holtra, még mielőtt valaki más elhalássza előled!

A lány elvörösödött, de még mielőtt bármit mondhatott volna, az öregúr Nickhez fordult.

– Tanácsot itt bárkitől kaphat, még többet is a kelleténél. De szakértő tanácsot, azt csak Mistytől, higgye el! Minden szempontból jól jár, ha őt választja.

3. FEJEZET

Jó ötletnek tűnt, hogy egy ausztrál kisvárosban, kellemes, vidékies környezetben nevelje fel a fiát. Nick ráadásul úgy intézte, hogy otthonról dolgozhasson, vagyis reggeltől estig együtt lehessen Baileyvel. Itt végre állandóság és biztonság várja, amelyre minden gyereknek olyan nagy szüksége van.

Arra azonban Nick nem számított, hogy mindjárt az ideérkezésük napján hölgyvendéget fogad a házában. Az állatorvos javaslata nyilvánvalóan mindkettejüket zavarba hozta, és Misty meg is próbált kimenekülni a helyzetből.

– Fred nagyon kedves ember, de túlságosan sokat beszél – jegyezte meg mosolyogva, amikor elhagyták a rendelőt. – Felejtse el, amit összehordott, és vegyen magának olyan kanapét, amilyet csak akar! A világért sem szeretném magára erőltetni sem a tanácsaimat, sem a társaságomat.

Nick legszívesebben azonnal rábólintott volna erre, csakhogy Bailey rettentően csalódott képet vágott.

A pokolba is! Miért kell Misty Lawrence-nek ilyen fiatalnak és szépnek lennie?! Nick egyenesen elbűvölőnek találta a pirulását, nevetését, az arcán megjelenő gödröcskékről már nem is beszélve. Márpedig olyasvalaki számára, aki hosszú távon egyedüllétre akar berendezkedni, ez meglehetősen nyugtalanító jel...

Vagy lehet, hogy túlbonyolítja a dolgot? Miért kell rögtön a legrosszabbra gondolni? Hát nem mindegy, hogy szép-e ez a lány, vagy nem? Hiszen nem akar tőle semmit, egyszerűen csak kedves szeretne lenni hozzá... Miért ne viszonozhatná kedvességgel a kedvességét? Ez még érdekében is áll, hiszen Misty Bailey tanítónője. Mellesleg tényleg szükségük van lakberendezési tanácsokra. Így aztán megkérte a lányt, hogy tartson velük új otthonukba.

Frednek igaza volt, a ház valóban vigasztalan látványt nyújtott. Még bútorozottan sem lehetett volna lakályosnak nevezni, így, üresen meg kifejezetten riasztó volt.

– Látom, nem szeretnek sok csomaggal utazni – állapította meg a két bőröndre pillantva Misty.

– Többé nem utazunk – mondta a férfi.

– Itt maradunk – tette hozzá Bailey olyan félénken, mintha maga sem lenne egészen biztos ebben. Fogta a mackóját, és magához szorította.

Az elmúlt egy évet kórházban töltötte, előtte meg hajókon élt: az apja vitorlásán és a nagyszülei luxusjachtján. Az apja és a plüssállata volt a két biztos pont az életében, és Nick tudta, érezte, hogy ez nem mehet így tovább.

– És tényleg nincs semmi bútoruk?

– Nincs. Mostanáig főleg hajón éltünk.

– Bailey sérülése is ebből az időszakból származik? – kérdezte halkan Misty.

– Igen. Szörnyű történet... Az édesanyja akkor halt meg.

– Részvétem.

– Köszönöm. Ezért költöztünk egy ilyen csendes, biztonságos helyre, mint Banksia Bay – váltott témát a férfi. – És már csupán néhány bútor hiányzik a teljes boldogságunkhoz.

– Esetleg egy kutya. – Misty nevető szemmel nézett rá.

– Nem, arról szó sem lehet. – Nick furcsállotta, hogy a lány mosolygott, amikor a felesége haláláról beszélt neki. Az emberek általában nem így reagálnak egy halálhírre. Aztán rájött, hogy Misty bizonyára megdöbbent, csak Bailey kedvéért leplezni próbálja az érzéseit.

– Azért nem kell megharagudnia, gondoltam, egy próbát megér. Új bútort szeretne?

– Természetesen.

– Csak azért kérdezem, mert a régi, használt bútor gyakran hangulatosabb. Otthonosabbá teszi a helyiséget. – A lány körülnézett az üres nappaliban. – Ide talán jobban is illenének, hiszen a ház maga is régi. Bár, ami azt illeti, a régi házak között is találhatott volna olyat, amelyik sokkal jobb állapotban van. Ez itt szörnyen huzatos.

– Kezdetnek megteszi. Aztán majd meglátjuk.

– Lehet, hogy nem is akarnak hosszú távon itt maradni?

– De igen. Ha jól érezzük magunkat, feltétlenül maradunk.

– Biztosan jól fogják érezni magukat, efelől ne legyen semmi kétsége – mosolygott a lány. – Tudja mit? Van egy ötletem. Nekem otthon rengeteg felesleges bútorom van, szívesen kölcsönadok magának pár darabot, amíg eldönti, pontosan mit is szeretne, és hogy egyáltalán itt maradnak-e, ebben a széljárta épületben.

– Ezek szerint magának van egy régi bútorokkal teli háza?

– Valójában a nagymamámé. A nagyszüleimnek volt egy farmjuk, és az udvarház óriási. Két, egymással összekapcsolt részből áll, és az egyik felét egyáltalán nem használom. Két nappali és öt hálószoba üresen áll.

– A nagyapja már nem él?

– Nem, sajnos évekkel ezelőtt meghalt. A nagyi pedig a betegsége miatt huszonnégy órás felügyeletre szorul, és ezért idősek otthonában él. Úgyhogy egyedül lakom abban a hatalmas házban, és míg maguk

megpróbálnak nyugodtabb életet élni, mint eddig, én arra törekszem, hogy valami érdekeset, valami szokatlant vigyek a mindennapokba.

– Úgy, hogy szert tesz egy kutyára?

– Például. – Misty Bailey felé fordult, aki egészen mostanáig csendben figyelte a beszélgetést. – Holnap elhozom Ketchupot a doktor bácsitól. És bár nyilván szüksége lesz egy kis időre, hogy hozzászokjon az új otthonához, apukáddal eljöhetnétek hozzám megnézni a bútoraimat. Ha valamelyik megtetszik, nyugodtan elvihetitek. Mit gondolsz? Jó lesz így?

– Jó – vágta rá a kisfiú gondolkodás nélkül.

– Akkor szeretettel várlak benneteket. – A lány megint a férfihoz intézte a szavait. – Haladjon tovább a főutcán, egészen addig, amíg el nem éri a városhatárt jelző táblát. Onnan még három mérföld a ház. Egy nagy, fehér épület, körbefutó terasszal... Nem lehet eltéveszteni. – Rámosolygott, amitől Nicknek egy pillanatra elállt a lélegzete. – Két óra után bármikor jöhetnek, otthon leszek.

– Rendben, két óra után meglátogatjuk – bólintott a férfi. Végtére is, ha megmaradnak ennél a baráti hangnemnél, abból nem lehet semmi baj. A fia tanítónőjével úgyis mindenképpen tartania kell a kapcsolatot. És különben is, neki is érdeke, hogy minél előbb be legyen bútorozva a ház. Ennyivel igazán tartozik Baileynek.

A kisfiú láthatóan megkönnyebbült a válasz hallatán. Ásított egy nagyot.

– Úgy látom, eljött a lefekvés ideje – állapította meg az apja.

– Miss Lawrence, ugye olvas nekem esti mesét? – kérdezte a gyerek.

– Ha apukádnak nincs ellene kifogása, nagyon szívesen.

– Dehogyis, miért lenne kifogásom? De van egy kis baj... – Nick elkomorodott. – Könyveket nem hoztunk magunkkal. Azt gondoltuk, majd itt feltöltjük a könyvespolcokat.

– Nem gond, nálam mindig van egy-kettő a kocsiban.

– Remek. Igazán nagyon hálás volnék, ha olvasna valamelyikből Baileynek – mondta udvariasan a férfi.

– Akkor ezt megbeszéltük. – Misty a kisfiúra mosolygott. – Szaladj, mosd meg a fogad, és vedd fel a pizsamádat. Én addig megkeresem a kedvenc mesekönyvemet az autóban. Egy mackóról szól, aki egyedül él egy nagy házban, éppen ilyenben, mint ez, és minden éjjel új kalandra indul.

– Az biztosan nagyon izgalmas mese lesz – örült Bailey.

Nick a veranda legfelső lépcsőjén ült, a naplementét bámulta, és hallgatta a mesét, melyet Misty olvasott fel a kalandvágyó kismackóról. Csak remélni tudta, hogy az ő életükben egyszer s mindenkorra véget értek a kalandok. Biztonságra és nyugalomra vágyott, az izgalmakból elege lett egy életre.

Azért választotta épp Banksia Bayt, mert ez a kisváros csupán kétórás autóútra esett Sydneytől, és mert hatalmas kikötője és jelentékeny hajóipara volt. Persze nem ártott volna, ha ideutazik, és mielőtt kibérli, a saját szemével is megnézi a házat. De nem akarta egyedül hagyni a kisfiát a kórházban. Nagyon hiányzott neki a tenger, amelyet innen, a házból sehonnan sem lehetett látni. De legalább nem volt messze a víz, a hullámok moraját azért hallhatta.

Amikor felállt és a nyitott ablakon át benézett a szobába, látta, hogy Baileynek már le is csukódott a szeme. Micsoda nap volt ez a mai! A gyerek biztosan jól fog aludni az éjjel, és ez jórészt ennek a varázslatos lánynak köszönhető.

Nick megbűvölten nézte, ahogy Misty feláll az ágyról, majd lehajol, és puszit nyom Bailey homlokára.

Lófarokba kötött haja a válla fölött előrehullott, és Nick arra gondolt, mennyire szeretné kioldani azt a lófarkat, és beletúrni abba a dús, hullámos hajkoronába... De micsoda őrültség ez?! Az élete így is épp elég bonyolult, nem szűrheti össze a levet a fia tanítónőjével!

Amikor a lány kijött a verandára, kissé mereven köszönte meg neki a szívességet, mire Misty ajkáról is lefagyott a mosoly.

– Jobb lett volna, ha itt hagyom maguknak a könyvet és elbúcsúzom – mondta tárgyilagosan. – Nem lett volna szabad magukra erőltetnem a társaságomat.

– Nem, nem, erről szó sincs – visszakozott a férfi, aki egyből megbánta az iménti gorombaságát. Meggondolatlanul még Misty kezét is megfogta, és egyszerre beléhasított a gondolat, hogy már időtlen idők óta nem érintett meg nőt.

Egy darabig hallgattak.

– Nem akar mesélni nekem egy kicsit Baileyről? – kérdezte a lány, mire Nick egyből elengedte a kezét.

– A legfontosabb tudnivalókat leírtam a jelentkezési lapjára, amikor beírattam az iskolába – mondta mereven.

– Ó, hát persze, erről el is feledkeztem. Munka után azonnal az otthonba mentem, a nagyanyámhoz, utána meg az állatorvosi rendelőbe, a titkárságra be sem néztem. De hétfőn majd pótolom a mulasztást.

Azzal elfordult, hogy induljon.

Nick elszégyellte magát. Hiszen úgyis minden tudnivalót leírt Baileyvel kapcsolatosan, miért ódzkodik ennyire attól, hogy szóban elmesélje ugyanezt? A tanítónő kérése jogos, tényleg mindent tudnia kell a kisfiúról, hogy kezelni tudja az esetlegesen felmerülő problémákat. Végtére is Baileynek bármikor eszébe juthatnak a szörnyűségek, amelyek megestek vele, akár az iskolában is...

– Ne menjen el! Szeretném elmondani, pontosan mi történt.

Misty megfordult, és kérdőn a férfira nézett.

– Bocsássa meg a faragatlanságomat, de nagyon fárasztó volt ez a nap. És az elmúlt év is rettenetes volt, egyhamar nem is tudok szabadulni az emlékétől... – Nick rövid szünetet tartott, aztán folytatta: – Ha van még egy kis ideje, szívesen elmesélném, min ment keresztül Bailey. Mint a tanítónőjének, magának igazán tudnia kell.

– Így igaz – biccentett a lány. – Természetesen van időm, úgyhogy kezdheti is.

Nick készített két pohár limonádét, és elnézést kért a lánytól, amiért csak ezzel és gabonapehellyel tudja megkínálni.

Misty udvariasan közölte, hogy egyáltalán nem éhes, és türelmesen várt, amíg a házigazda összeszedi magát. Láthatóan nehezére esett egy vadidegent beavatni családi életének legfájdalmasabb fejezetébe, és Misty ezt nem is vehette tőle rossz néven.

Leült a veranda lépcsőjének legfelső fokára, míg Nick tőle nem messze a korlátnak támaszkodott.

– Bailey édesanyját kalózok lőtték le egy hajón, Afrika partjainál – kezdte nagyot sóhajtva. – Azonnal meghalt. Bailey is megsebesült, majdnem egy egész évbe telt, mire teljesen meggyógyult a karja, és lelkileg is felépült valamelyest.

Misty ezer dolgot szeretett volna kérdezni, de hallgatott.

– Csúnya történet, igaz? Nem csoda, ha szeretném elfelejteni.

– Nem kell beszélnie róla, ha nem akar – felelte tapintatosan a lány.

– Maga Bailey tanítónője. Tudnia kell ezekről a dolgokról, ha meg akarja érteni a gyerek viselkedését.

– Igen, ez igaz, Nicholas, de...

– Kérem, szólítson Nicknek!

– Rendben, Nick. Csak azt akartam mondani, hogy nem kell belemennie a fájdalmas részletekbe. Fogja olyan rövidre, amilyenre csak lehet.

– Jó. – A férfi egy másodpercig némán meredt maga elé. – Hajóépítő mérnök vagyok. Akkoriban Dél-Afrikában dolgoztam egy fontos megbízáson, úgyhogy lsabelle meg Bailey az anyósomékhoz költözött Angliába. Csakhogy a feleségem, aki nem szeretett sokáig egy helyben ülni, kitalálta, hogy meglátogatnak. Ezért aztán jachtra szállt az egész család, és elindultak Afrika partjai mentén, déli irányba. Szomália partjainál azonban kalózok támadták meg őket, és a lövöldözésben lsabelle életét vesztette, a fiunk pedig súlyosan megsebesült.

– Ó, Nick... ez rettenetes.

– Valóban az. És számomra még sokkal rettenetesebb, mert úgy érzem, én is felelős vagyok a történtekért.

Nick ismét felsóhajtott, és Misty érezte, hogy valamit még nem mondott el. Tudta, hogy olyan dolgokat is hallani fog, amelyeket a férfi még soha senkivel nem osztott meg, egyszerűen azért, mert nem bírja tovább a hallgatást, meg kell szabadulnia a rettenetes titoktól – és neki végig kell hallgatnia még akkor is, ha nem igazán akarja. Mert ezzel segíthet rajta.

– Egyke voltam, a szüleim a széltől is óvtak. – Így kezdődött a történet. – Ahogy felnőttem, pontosan ennek az életmódnak az ellenkezőjét választottam. Sikeres voltam a szakmámban, sokat kerestem, és mindent megtettem azért, hogy ne múljon el nap újabb kihívások, újabb kalandok nélkül. Veszélyesen éltem, az volt az életfilozófiám, hogy minél nagyobb a kockázat, annál jobb.

– Érdekes élete lehetett – suttogta Misty.

– Vakmerő, meggondolatlan életem volt – tiltakozott a férfi. – Ostobaság volt nap mint nap veszélyeknek kitennem magam.

– Az attól függ, pontosan mit csinált – vetette közbe a lány, aki viszont mindig is biztonságban élt, soha semmi érdekfeszítő nem történt vele.

– Csupa őrültséget. – Úgy tűnt, a férfi már nem is hozzá beszél, inkább csak úgy, magának. – Leszáguldottam olyan havas hegyoldalakon, ahol nem is volt kiépített sípálya, és mivel senki sem vizsgálta a hó

állapotát, bármikor maga alá temethetett volna egy lavina. Saját tervezésű motorcsónakkal versenyt rendeztünk a barátaimmal, és szándékosan alakítottunk ki életveszélyes helyzeteket. Megtanultam mélytengeri búvárkodni, víz alatti barlangokat derítettem fel... Aztán az egyik őrült kalandom során megismertem Isabelle-t. Pontosan olyan volt, mint én, sőt talán egy fokkal még meggondolatlanabb. Kihívások nélkül egyszerűen létezni sem tudott, a veszély volt a lételeme. A szülei dúsgazdagok voltak, úgyhogy megengedhetett magának minden őrültséget.

– És gondolom, nagyon élvezte ezt az életet – állapította meg vágyakozva Misty.

– Ó, igen. A hajón, a *Mahelkee-n,* amelyet magam terveztem, bejártuk az egész világot. Változatos és érdekes életünk volt, kétségtelenül. De a legcsodálatosabb élmény a fiunk születése volt. – Nick habozott egy kicsit, majd gyöngéden hozzátette: – Amikor először a karomban tarthattam, rájöttem, miért féltettek engem gyerekkoromban annyira a szüleim.

– Vagyis Bailey kedvéért felhagytak a kalandokkal.

– Bizonyos értelemben igen. Kockázatos vállalkozásokba nem fogtunk, Isabelle azonban hallani sem akart arról, hogy letelepedjünk valahol a szárazföldön, mint egy közönséges család. Továbbra is a hajón éltünk, és kikötőről kikötőre vándoroltunk, de az igaz, hogy óvatosabbak lettünk.

Megint hallgattak egy sort.

– Ha úgy gondolja, elég ennyi mára, máskor folytathatja, ha akarja – javasolta Misty.

Nick megrázta a fejét.

– Nincs már sok hátra, úgyhogy inkább befejezem. Angliában tartózkodtunk éppen, amikor kaptam egy megbízást egy luxusjacht tervezésére. A tulajdonos Dél-Afrikában élt, úgyhogy oda kellett utaznom, hogy beszéljek vele. A *Mahelkee* egy angol kikötőben horgonyozott, Isabelle szüleinek jachtjával egyetemben. A feleségem úgy döntött, egy ideig ott marad, és megszerzi a pilótaengedélyt, hogy kisgépen repülhessen. Még az is szóba került, hogy Baileyt beíratja az óvodába. Egyszóval úgy tűnt, Isabelle lecsillapodott, így aztán nyugodtan szálltam fel a Dél-Afrikába tartó gépre. Isabelle azonban hamar megunta Angliát, mi több, a repülést sem találta elég izgalmasnak. Rábeszélte a szüleit, hogy jöjjenek utánam Dél-Afrikába.

– Hajóval? – kérdezte Misty.

– Igen. A szülei minden igényt kielégítő, hatalmas jachtjával. – A férfi hangjában keserűség csengett. – Képzelje csak el, amint egy ilyen csillogóvillogó, úszó kastély elhalad a Föld legszegényebb országainak partjai mellett! Amikor megtudtam, mit találtak ki, teljesen kiborultam, mert azonnal éreztem, hogy óriási veszélynek teszik ki magukat. De akkor már késő volt, mert javában úton voltak, nekem csak késve szóltak. Azonnal fegyveres őröket fogadtam fel, akiket útnak is indítottam, de sajnos nem értek oda, az érkezésük előtt megtörtént a baj.

– Ez rettenetes!

– Kalózok támadták meg a hajót – mesélt tovább Nick. – Nincs is rajta mit csodálkozni, hogy kísértésbe estek ennyi hivalkodó gazdagság láttán. Isabelle szülei okosan viselkedtek, és nem tanúsítottak ellenállást. Az apósom elegendő kézpénzt vitt magával, és biztosra vette, hogy ennyi pénzzel bármikor megvásárolhatja a szerettei szabadságát és biztonságát. És igaza is lett volna, ha Isabelle nem kezd hősködni. Tudtam, hogy Isabelle-nek lánykorában volt egy pisztolya, de amikor egyszer rákérdeztem, hol tartja, azt mondta, megszabadult tőle – sóhajtott fel a férfi. – Én, ostoba meg hittem neki. Míg az apja a kalózokkal tárgyalt, lement a kajütjébe, felhozta a pisztolyt, és rálőtt az egyik kalózra. Nem tartott sokáig a lövöldözés, hiszen ezeknek az embereknek ez az életük. Abból élnek, hogy hajókat támadnak meg és rabolnak ki, nyilván tudnak bánni a fegyverrel, sokkal jobban, mint Isabelle. Közülük csak ketten sütötték el a puskájukat, de ez is elég volt hozzá, hogy Isabelle-t megöljék, Baileyt pedig megsebesítsék.

Csend támadt. Hosszú, nyomasztó csend.

Misty lehunyta a szemét.

– Szóval ezért vannak most itt.

– Igen. A fiam az elmúlt egy évet kórházban töltötte. Ezért olyan helyet kerestem, ahol béke és nyugalom honol. Hajókat innen is tervezhetek, és ha véletlenül befut egy-két külföldi megbízás, amely személyes megbeszélést igényel, van egy emberem, aki szükség esetén odautazik tárgyalni. A lényeg, hogy nem kell magára hagynom a fiamat.

– De azért ne féltse túlságosan! – szólt közbe Misty. – Egy gyereknek szüksége van rá, hogy felfedezze a világot, és kipróbálja magát egy-két dologban, még akkor is, ha esetleg szerez néhány kék foltot vagy karcolást.

– Nem akarom veszélyeknek kitenni a gyereket – ismételte Nick.

– Hiszen nem is arról beszélek... – Misty elhallgatott. Rájött, hogy feleslegesen avatkozik bele a férfi életébe, hiszen nem tartozik rá sem a múltja, sem a jövője.

Felállt hát a lépcsőről, és elindult lefelé. Itt volt az ideje, hogy másodszor is benézzen az otthonba, és meggyőződjön róla, hogy megfelelően előkészítették-e a nagymamáját a lefekvésre. Aztán pedig hazamegy, és ő is nyugovóra tér...

Nick nem tartóztatta. Láthatóan megint bezárkózott a saját kis világába, ahol többé nem volt helye felelőtlen kalandoknak.

– Köszönöm, hogy meghallgatott – mondta szertartásosan, ám közben nem is nézett a lányra. Mintha egyáltalán nem is érdekelte volna.

– Nincs mit – mondta Misty, és beszállt a kocsijába.

Hazaérve Misty egy darabig a teraszról hallgatta a tenger zúgását.

Afrika... gondolta, és megborzongott, mert Nick története felkavarta. Pedig neki is nagy álma volt, hogy eljusson oda. Szeretett volna részt venni egy szafarin, szerette volna megnézni az egyiptomi piramisokat és a marokkói Marrakesh városát. Sétálgatni a sok száz éves falak között, elmerülni a piac forgatagában... Volt is Marokkóról egy útikönyve tele gyönyörű képekkel.

Persze ezenkívül még számtalan helyre szeretett volna eljutni. Nagyon érdekelte például Skócia, a gyönyörű várak, a vadregényes, mindig zöld táj. Vagy éppen a görög szigetek... Görögországról is volt egy könyve, be is ment, hogy levegye a polcról, és újra megcsodálja a hófehér házakat és a tenger zafírkékjét.

Persze most, hogy beszerzett egy kutyát, meghatározatlan időre megint elnapolta a világ körüli utat. Bár sebaj, amíg a nagyi él, úgysem menne sehová...

Bekapcsolta a számítógépét, és rákeresett Nicholas Holtra. A férfi céges weboldala elképesztően profi volt, részletesen bemutatott minden egyes hajót, amelyet Nick valaha is tervezett. Nyilvánvalóan sikeres és ismert hajóépítő mérnök, és igen vagyonos ember.

Furcsa, hogy éppen itt keres új otthont, Banksia Bayben. Bár igaz, egy ilyen kisvárosnál biztonságosabb hely kevés akad a világon.

És még mielőtt túlságosan erős lett volna a vágy, hogy rákeressen a világhálón azokra a helyekre is, ahová mindenképpen el szeretett volna menni, kikapcsolta a gépet.

El kellene felejtenem a kislányos ábrándjaimat, és észre kellene vennem azt, amit Nicholas Holt már észrevett: nevezetesen, hogy Banksia Bay a legjobb hely a világon, sóhajtotta.

Bár végül is álmodozni nem bűn. És ha szerencséje van, egyszer, a távoli jövőben talán mégis valóra válnak az álmai.

4. FEJEZET

Amikor Misty másnap beállított az állatorvoshoz, Ketchup már sokkal jobb bőrben volt. A sín és a kötés természetesen ugyanúgy ott volt a lábán, a gallér a nyakán, a számtalan, barna fertőtlenítővel bekent sérülés a meztelen bőrén, de a szeme reménykedve csillogott, és élénken csóválni kezdte a farkát, amikor Mistyt meglátta.

– Milyen édes vagy! – A lány szeme könnybe lábadt. – El sem tudom hinni, hogy nem kellettél senkinek!

Fred egy pokrócba csavarta a kutyát, és a lány kezébe nyomta.

– Nincs mindenkinek vajból a szíve – mondta. – És veled ellentétben az emberek jó része visszariad attól, hogy felelősséget vállaljon másokért.

– Ugyan, egy felelősséggel több vagy kevesebb, már igazán nem számít.

Misty elköszönt, a kocsijához vitte a kutyát, betette az anyósülésre, és útban hazafelé egyfolytában beszélt hozzá:

– Meglátod, tetszeni fog az új otthonod. Szép nagy ház, és egészen közel esik a tengerparthoz. Ha a lábad rendbe jön, nagyokat futkoshatsz a homokban, és egy csomó érdekességet felfedezhetsz. Ja, és képzeld, ma délután látogatók jönnek. Bailey és Nick, akinek a megmenekülésedet köszönheted.

Fred beszámolt róla a lánynak, hogy Nick felajánlotta, élete végéig vállalja a kutya minden orvosi költségét, amiért Misty kimondhatatlanul hálás volt.

– Tudod, ez a Nick nagyon jó ember. Igazi hős.

Ebben a pillanatban a kutyus fészkelődni kezdett mellette, közelebb húzódott hozzá, és a térdére tette a fejét.

– Megérdemli, hogy megtalálja itt, Banksia Bayben azt a biztonságot és nyugalmat, amelyre olyan nagy szüksége van.

Hirtelen belehasított a szívébe a fájdalom, mert az jutott eszébe, hogy ő viszont soha nem fog biztonság és nyugalom után áhítozni, ha nem ismerheti meg a kalandok és az utazás izgalmát.

Ketchup ekkor felemelte a fejét a térdéről, és ránézett, mire Mistyt gyötörni kezdte a lelkiismeret.

– Ne haragudj – mondta –, nem akartalak megijeszteni. A helyzet az, hogy szeretek itt élni, és különben is, sohasem hagynám itt a nagymamámat, de téged sem. Számíthatsz rám, Ketchup, nálam jó kezekben vagy.

Ezekről a szavakról egyszerre eszébe jutott egy régi jelenet, amikor a nagypapája először kapott szívrohamot. A nagymamája, aki akkoriban már köszvénytől szenvedett, halálra rémült, a tizenhárom éves Misty pedig akkor kezdte felfogni, micsoda felelősség nehezedik a vállára.

Ekkor jelent meg teljesen váratlanul Misty hippi életmódot folytató, világutazó anyja, akit a kislány alig ismert. Két-három évente bukkant fel a semmiből, és mindig csupán néhány percig maradt – ezúttal is gyorsan búcsúzkodni kezdett.

– Úgy örülök, hogy időt tudtam szakítani rátok – magyarázta természetellenesen élénken az apja kórházi ágya mellett. – Apa egészen biztosan felépül, ne aggódjatok! Szívós az öreg. És Misty majd gondoskodik rólatok, nála jó kezekben vagytok.

Azzal már ott sem volt. Visszament az autóhoz, melyben a barátai vártak rá, és elporzott a kisvárosból.

– Látod, Ketchup – dünnyögte szomorúan Misty –, anyámnak igaza volt.

Misty házát, mely kissé távolabb esett a főúttól, valóban nem lehetett eltéveszteni. A környező bekerített legelőkön békés tehenek legelésztek, a tenger pedig, mely a ház mögött terpeszkedett, szemkáprázatóan csillogott a délutáni nap fényében.

Nick, aki az egész világot bejárta, elámult ennyi szépség láttán. Menedék ez a hely, jutott eszébe. A béke és a nyugalom szigete, ahová mindig szívesen tér vissza az ember.

Alighogy megállt a kocsival, azonnal felfedezte Mistyt a verandán, a hintaszékben. Amikor kiszálltak, a kutyát is meglátta a lány ölében. A pokróccal letakart Ketchup felemelte a fejét.

– Ketchup itt van az ölemben, nem tudok felkelni! – kiáltott oda nekik Misty. – Majdnem elaludtunk, olyan kényelmes ez a szék.

Bailey felszaladt a lépcsőn, az apja valamivel lassabban követte.

– Jó, hogy jönnek – üdvözölte őket a lány. – Nagy szükségem van a segítségükre. Ketchup miatt ugyanis nem tudok felkelni. Amint leteszem a padlóra, reszketni kezd szegényke, pedig én már majd éhen halok. Megtenné, Nick, hogy a konyhában készít nekem egy sajtos-paradicsomos szendvicset? Akkor nem kellene zavarnom a kutyust.

– Persze, szívesen – nevetett a férfi.

– Mi olyan mulatságos ezen? – csodálkozott Misty.

– Á, semmi. Csak azt hittem, hogy már megterítette az asztalt a meisseni porcelánnal, és készül a finom vacsora.

– Nem készül semmi, de a meisseni porcelán ott van a konyhaszekrényben. Ha gondolja, azon is szervírozhatja a szendvicset.

– Most csak viccel, ugye?

– Dehogy. Bailey, te nem kérsz egy szendvicset?

– Most ettünk – felelte félszegen a kisfiú.

– Na és? Attól még nyugodtan kérhetsz egy szendvicset, ha akarsz, apukád megcsinálja. Különben jól főz?

– A spagettije isteni.

– Tényleg? És szendvicset is tud?

– Persze – vágta rá Nick, megjátszva a sértődöttet. – Világbajnok szendvicskészítő vagyok.

– Hát ez csodás. – Misty rávillantott egy ragyogó mosolyt. – Szóval, Bailey, mit tegyen a kenyérre apukád?

– Vajat és mézet.

– Jó. Akkor sajtos-paradicsomos szendvicset és vajas-mézes kenyeret kérünk szépen – pillantotta a férfira, megismételve a rendelést.

Nick szó nélkül ment a konyhába kenyeret kenni, és ha már ott volt, egy nagy adag limonádét is készített. A konyhából meseszép kilátás nyílt a tengerre, és egyszerre úgy érezte magát, mintha egy másik világba került volna. Miközben buzgólkodott, az ablakon át hallotta, hogy Misty és Bailey a kutyáról beszélget. Hogy mennyivel jobban fest, mint az előző nap, és hogy milyen nagy kötés van a lábán.

– Amikor be volt gipszelve a karom, apa hajókat festett a gipszre – mesélte a kisfiú.

– Majd megkérjük, hogy Ketchup kötésére is fessen valami szépet – így Misty. – Például egy jókora velős csontot.

A gyerek kuncogott.

Ez az egész egyszerűen túl szép ahhoz, hogy igaz legyen, gondolta Nick. Itt vannak, ebben a csodás környezetben, a fia tanítónőjénél, és Bailey vidáman kacarászik, ráadásul éppen arra készül, hogy másodszor is megebédeljen...

– Te jó ég! Azt a vajat mind rá akarja kenni a kenyérre? Hiszen az már nem vajas kenyér lesz, hanem kenyeres vaj! – kiáltott be az ablakon Misty.

Nick lenézett, és látva, mit művelt, elnevette magát. Ez is maga volt a csoda, hiszen nagyon rég nem tett ilyet. Olyan rég, hogy már nem is emlékezett rá.

Végül feltálalta a szendvicseket és a limonádét a verandán, és nézte, ahogy Misty és Bailey eszik. Ketchup is kapott egy darabka sajtot, és aztán békésen aludt tovább.

– Elképzelni sem tudok jobb helyet egy kutyának – jegyezte meg, majd leült a veranda lépcsőjére. Ha hátradőlt, innen kényelmesen szemmel tarthatta Mistyt.

– De embernek sem – tódította Bailey. Két nagy szelet mézes kenyeret evett meg, és mindezt ebéd után. Egy ilyen rossz evő gyerektől, mint ő, ez igen figyelemre méltó teljesítmény.

– Igen, biztosan igazad van – bólintott lassan Misty, de kissé mintha feszült lett volna a hangja.

– Miért, magának nem tetszik? – tudakolta Bailey.

– De igen. – Megint csak nem volt túlságosan meggyőző a válasz. Nick felkapta a fejét.

– Hol élne a legszívesebben?

– Egy jurtában.

– Hogy hol? – Apa és fia összenéztek.

– Mi az a jurta? – tudakolta Bailey.

– Vastag filcből készült kerek sátor, amely rövid idő alatt lebontható, könnyen szállítható, és bárhol újra fel lehet építeni. A nomád népek teve vagy jakháton szállítják.

– Mi az a jak? Egy állat?

– Igen. Méghozzá egy magashegyi marhaféle, amelynek nagy szőre van. Állítólag igen szelíd, persze én még sohasem találkoztam eggyel sem. De talán egyszer, egy szép napon útnak indulok egy jakkal és egy jurtával az ismeretlenbe.

– Ó, tehát kalandosan akarja eltölteni a nyári szünidőt – próbálta Nick elvenni a lány megjegyzésének élet. Nem szerette volna, ha Bailey megijed, hogy máris el kell veszítenie a tanítónőjét.

– Ó, nem, egy néhány hetes vakáció nem elegendő, hogy megvalósítsam az álmaimat. – Misty szomorkásán elmosolyodott. – De ez csak álom. Nem sok esély van rá, hogy valaha is teljesül.

– Olyan szép a háza! – vigasztalta Bailey. – Mi lenne, ha nem menne el, csak venne egy jurtát, és felállítaná a kertben?

– Remek ötlet – nevetett a lány. – Az interneten mindent meg lehet rendelni, talán jurtát is. És akár az iskolaudvaron is felállíthatjuk egy új iskolai projekt keretében.

– Bizony! – Bailey lelkesen helyeselt. – Abban apukám is segíthet. Nagyon ért az ilyesmihez.

– Tényleg?

Misty mosolygott, ám a férfi biztos volt benne, hogy a könnyeivel küszködik. Milyen különös lány... Vajon mi baja? Szeretett volna többet tudni róla. Vagy nem is... mindent tudni akart, mindent, ami csak ezzel a lenyűgöző teremtéssel kapcsolatos.

– Fel tudsz állítani egy jurtát, ugye, apa? – Bailey várakozóan nézett az apjára.

– Nos, ebben nem vagyok egészen biztos.

– Én azonban biztos vagyok benne. – Misty rövidre zárta a beszélgetést, és levette Ketchupról a takarót. – Ne felejtsük el, miért jöttek hozzám – figyelmeztette őket. – Most szépen leteszem Ketchupot a fűbe, remélem, néhány percig, kibírja nélkülem is. Aztán átgondolom, mire van szükségük, és írok egy listát. Addig tervezhetnek egy jurtát, amely az iskolaudvaron is elfér. A jakról meg lemondunk. Azt leszámítva Banksia Bayben is megvan minden, amire szükségünk lehet.

Nick Baileyvel együtt keresett rá az interneten, hogyan is fest egy jurta, majd papírt és ceruzát kért, és rajzolni kezdett. Mire elkészült, Misty is kész volt a listájával, és megkezdhették kőrútjukat a házban. Végül két ágyat, két kanapét, foteleket, dohányzóasztalt, komódot, ruhásszekrényt, székeket és egy konyhaasztalt választottak.

– Miért akarja nekünk adni ezt a sok mindent? – tudakolta Bailey.

– Mert nekem nincs rá szükségem, hiszen egyedül vagyok Ketchuppal. – Miután a listát megírta, Misty ismét ölbe vette a kutyát, és magával hurcolta a körsétára. Az eb láthatóan élvezte, hogy vele lehet. – Túl nagy nekem ez a ház. Megpróbáltam bérbe adni a felét, de sajnos nem találtam bérlőket. Senki sem akart ilyen messze lakni a várostól. És mivel elegem volt abból, hogy folyton port törölgessek, egyszerűen lezártam azt a részt, amelyet nem használok.

– És nem fél itt egyedül? – kíváncsiskodott a kisfiú.

– Most már nem, hiszen van egy kutyám, aki jelez majd a szokatlan zajokra – felelte Misty. – És ennek nagyon örülök, még akkor is, ha Ketchup felbukkanása meghiúsította a terveimet.

– Át akart költözni egy kisebb házba?

Misty ránézett Nickre, és ez volt a pillantásában: *Micsoda ostoba kérdés! Hát maga tényleg semmit sem ért?*

– Hiszen mondtam már, hogy legszívesebben egy jurtában laknék – felelte udvariasan. – De rugalmas vagyok, minden megoldás érdekel. Nos, akkor ezzel megvolnánk. Kiválasztottuk a bútoraikat. Most pedig megvacsorázhatunk annak örömére, hogy elkészültünk.

– Hogyan? Már megint éhes? – csodálkozott Nick.

– Miért ne lennék éhes? Hiszen legalább négy órája, hogy azt a szendvicset megettem.

Nick az órájára nézett, és döbbenten állapította meg, hogy a lánynak igaza van. Hihetetlen, milyen gyorsan elröppent a délután.

– Mit szólnának egy piknikhez a strandon?

A férfi lelki szemei előtt egyből megjelent egy minden finomsággal teli hatalmas piknikkosár, de a lány gyorsan kiábrándította.

– Rendelhetnénk pizzát az olasz étteremből.

– Milyen klassz ötlet! – rikkantotta Bailey, és még Ketchup is megpróbálta hegyezni a fülét.

– Úgy látom, a pizza szót még ő is ismeri – nevetett a lány. – Rendben, akkor gyorsan telefonálok, és megrendelem a pizzákat, ha magának sincs kifogása a piknik ellen, Mr. Holt.

– Nick – emlékeztette morcosan a férfi. – Mondtam már, hogy szólítson Nicknek!

Mivel Misty nem akarta letenni a kutyát, Nicknek háromszor kellett fordulnia, mire minden takarót, párnát és italt kivitt a lány kedvenc helyére, a tengerparti homokdűnékhez. Aztán a pizza is megérkezett. Mindenkinek jutott egy, sőt Ketchup is kapott egy kis szeletet.

– Hogy szereti! – csodálkozott Misty. – Nyilván a korábbi gazdájától is kapott.

– Nagyon úgy fest – mondta Nick.

Ketchup és Bailey egymás mellett feküdt a pokrócon, és játszott. A kisfiú a kutya mellső lábára tette a kezét, mire az kihúzta a lábát, és játékosan megbökte az orrával. És így tovább, egyszerűen nem tudták megunni a kedves évődést. Bailey fel-felkacagott, és szemlátomást a kutya is nagyon élvezte a játékot.

Kellemes, langyos este volt. A nap már lebukott a homokdűnék mögé, és csak az apály miatt visszahúzódó víz hangját lehetett hallani.

Nick a gondolataiba mélyedt. Ki az az elvetemült férfi, aki kalandokra vágyik, amikor ilyen paradicsomi körülmények között is élhet? A pillantása Mistyre vándorolt, aki elégedett mosollyal az ajkán figyelte a gyereket és a kutyát. Mennyire más, mint Isabelle, gondolta. Milyen összhangban van magával és a világgal! Egy olyan lánnyal, mint Misty, talán... Egyre jobban tetszett neki a gondolat. Végül is miért ne? Egy próbát megér.

– Hogyhogy nem volt kutyája mostanáig?

– Mindig is volt kutyánk. A nagyszüleim is, én is imádjuk, imádtuk az állatokat.

– A szülei nem?

– Apámat nem ismertem. Anyám elköltözött innen tizennyolc évesen, mivel, ahogy ő fogalmazott, szeretett volna világot látni. Csak ritkán jött haza, és mindig nagyon rövid időre. Fura barátok társaságában érkezett, és egyszer hazahozott engem. Kisbaba voltam. A nagyszüleim neveltek fel.

– Ez rettenetes!

– Azt mondja? – Misty elgondolkodva cirógatta Ketchup megmaradt szőrét. – Szerintem nem az. Talán kicsit szomorú, de semmi esetre sem rettenetes. Végül is ott voltak nekem a nagyszüleim, akik nagyon szerettek, és mindent megtettek értem.

– Az édesanyja soha nem akarta magával vinni? Akkor sem, amikor kicsit nagyobb lett?

– Nem, de különben sem mentem volna, ahhoz túlságosan szerettem a nagyszüleimet. Anyám ezt meg sem értette volna. Azt hiszem, ő képtelen bárkit is szeretni, és én nagyon szánom ezért, mert a szeretet csodálatos dolog. Még az is, hogy tegnap beleszerettem Ketchupba...

– Először esett szerelembe?

– Úgy érti, kutyával? – nevetett a lány. Nick persze nem úgy értette, ő viszont szándékosan értette félre. – Dehogy. Eddig minden kutyánkat imádtam. Öt évvel ezelőtt még négy kutyánk volt. Az utolsó hat hónapja halt meg, itt van eltemetve a kertben. És amikor elpusztult, a nagymamám pedig másodszor is agyvérzést kapott, akkor arra gondoltam... – A lány nagyot sóhajtott. – Végtére is mindegy, mit gondoltam, már nincs jelentősége. Helyesen tettem, hogy magamhoz vettem Ketchupot. Végtére is mi mást tehettem volna, ha egyszer beleszerettem?

– Mindig van választás.

– Látja, ezt nem hiszem. Maga sem hagyná soha cserben Baileyt. Ahhoz túlságosan szereti őt.

– Az egészen más.

– Miért? A szeretet az szeretet, akárkire irányul is. Ha ránk tör, tehetetlenek vagyunk.

Igen, gondolta Nick, ez igaz. Pontosan így történt akkor is, amikor Isabelle-lel találkozott.

Ránézett a fiára, aki ásított egy nagyot, és elnyújtózott a takarón. Aztán Mistyre tévedt a pillantása. A lány a tengert nézte, az osztrigahalászok hajóit, melyek sötét foltként imbolyogtak a vízen.

Szeretetreméltó, kiegyensúlyozott és nagyon szép, gondolta, és minél tovább nézte, annál kívánatosabbnak találta. Milyen jó volna megcsókolni!

De ez persze lehetetlen, hiszen itt a fia is. A jelenlétében csak nem csókolhatja meg a gyerek tanítónőjét! A kísértésnek azonban, hogy legalább megérintse a lányt, nem tudott ellenállni. Óvatosan a kezére tette a kezét.

– Nem! – suttogta Misty, és elhúzta a kezét.

– Miért ne? – Nicknek rosszulesett az elutasítás. Annál is inkább, mert egyenes, őszinte embernek ismerte meg Mistyt, aki akkor mond nemet, ha úgy is gondolja.

– Mert egy szülő-tanár kapcsolatból nem sülhet ki semmi jó.

– Egészen biztos ebben?

– Igen.

– Gondolom, tapasztalatból beszél.

– Ahhoz magának semmi köze.

– Miért? Én is meséltem magának Isabelle-ről.

– Most komolyan arra kíváncsi, hogyan csókolt meg Roger Proudy nyolcéves koromban a pajta mögött?

A férfi halkan felnevetett.

– Nem egészen erre gondoltam. Különben igaz? Tényleg nyolcéves korában csókolózott először?

– Ó, igen. Csak arra emlékszem, hogy meglehetősen nedves volt.

– Ha a nagymamám megpuszil, az is mindig nedves – vetette közbe álmosan Bailey, és egy csapásra megint könnyed és fesztelen lett a hangulat.

– Egy nagymamád van, vagy kettő? – kíváncsiskodott Misty.

– Kettő. És nagypapám is kettő van. Holt nagymama mindig sír, ha megpuszil, és teljesen összerúzsozza az arcomat.

– Ajaj! No és gyakran találkozol a nagyszüleiddel?

– Nem, nagyon ritkán. Legalábbis Holt nagymamáékkal. Bill nagypapa és Rose nagymama más, ők sokszor meglátogattak a kórházban, és rengeteg ajándékot hoztak, például videojátékokat. Holt nagymamáék viszont csak egyszer látogattak meg, és Holt nagymama azt mondta a nagypapának, hogy a videojáték az ördög műve, a nagypapa pedig kiabálni kezdett apával, amikor megtudta, hogy nem megyünk hozzájuk lakni Pennsylvaniába. És akkor a nagyi nagyon sírt, és összecsókolt. Még soha nem volt olyan nedves az arcom, mint akkor.

Nick önkéntelenül is elmosolyodott azon, ahogyan Bailey felvázolta a történteket. Pedig akkor nem is volt ez az egész annyira mulatságos. Nem véletlenül döntött úgy, hogy Ausztráliában telepszik le a fiával. Ha az Egyesült Államokba költöznek, a saját szülei keserítették volna meg az életét, ha meg Angliába, akkor az apósáék. Márpedig sem az állandó szemrehányásokra nem volt szüksége, sem arra, hogy a fiát mindennel elhalmozzák. Hogy hová vezet ez a „mindent megkaphatsz, neked mindent szabad" nevelési stílus, arra Isabelle volt az elrettentő példa.

– Azt hiszem, jobb, ha most megyünk – mondta, mert egyre jobban nyugtalanították az érzések, melyeket a fia tanítónője ébresztett a szívében. Most már úgy érezte, hiba volt megérintenie a lányt. – Gyere, Bailey! – szólt a fiának, és feltápászkodott. – Segíts visszavinni a pokrócokat és a párnákat a házba!

– De én még nem akarok hazamenni – nyafogott a gyerek, aki Ketchupot átölelve, álmosan feküdt a pokrócon. – Miért nem maradhatunk itt?

– Úgy érted, a strandon akarsz aludni?

– Nem. Miss Lawrence-nél. Ott alhatnék Ketchuppal az egyik ágyon, és akkor a kutyus nem lenne egyedül. Mindennap játszhatnánk.

– Bailey, nem illik mások terhére lenni – korholta az apja. – Már így is túl hosszú ideig éltünk vissza Miss Lawrence vendégszeretetével. Arra nem gondolsz, hogy ő talán nem is akarja, hogy tovább maradjunk?

– De Ketchup akarná...

– Nem hiszem, Bailey – szólt közbe Misty, és a hangja valahogy olyan furcsán, idegenül csengett. Felállt a pokrócról, az arcán zavar tükröződött. – Ketchup az én kutyám, nektek pedig van saját otthonotok.

A kisfiú is felült. Ahogy gondolkodott, a fejében szinte hallhatóan zakatoltak a fogaskerekek.

– De olyan rémes a házunk! Sokkal szívesebben laknék itt. És akkor segíthetnék vigyázni Ketchupra.

– Én is el tudom látni.

– De Ketchup kedvel engem.

– Ez igaz. – Misty szeretettel átölelte a kisfiút, felsegítette, majd felvette a pokrócról az ebet. – Viszont akkor is az én kutyám. Édesapád már így is sokat tett érte, hiszen kifizette az állatorvosi költségeket. Többet igazán nem kívánhatok. És akárhogy is csűrjük, csavarjuk, nektek van saját otthonotok, Bailey.

5. FEJEZET

Hiába mentek el Holték, Misty még sokáig nem tudott elaludni aznap éjjel. Egyre a kisfiú szavai zakatoltak a fejében: *De olyan rémes a házunk! Sokkal szívesebben laknék itt.*

És aztán az, amit ő maga mondott: *Megpróbáltam bérbe adni a ház felét, de sajnos nem találtam bérlőket. Senki sem akart ilyen messze lakni a várostól.*

Ő is jól járna, és Bailey is boldog lenne, ha ideköltöznének.

De nem, ez mégsem feltétlenül jó ötlet. Nick közelsége túlságosan is nyugtalanítaná.

– Miért nem költözhetünk Miss Lawrence-hez, apa?

Ennek számtalan oka volt, Nick azonban nem szívesen részletezte volna őket.

– Te is hallottad, hogy nem szeretné. Nyilván egyedül akar maradni.

– Nem, ez nem igaz. Hiszen maga mondta, hogy próbált bérlőket keresni, csak senki nem akart olyan messze költözni a várostól. Mi lenne, ha mi bérelnénk ki a háza felét? Akkor nem kellene idehozni a bútorokat, ebbe a rémes házba.

Ejha! Nick tisztában volt ugyan vele, hogy kivételesen okos gyereke van, na de hogy ennyire... Bailey érvelése még őt is meglepte.

– Lehet, hogy egy egyedülálló hölgyet szeretne inkább bérlőnek.

– Nem hinném. Mi sokkal jobban illenénk oda. Akkor sokat játszhatnék Ketchuppal.

Nick torka elszorult. Nagyon hálás volt a kis spánielnek, mert az anyja halála óta most látta először boldognak és derűsnek a fiát.

– Tulajdonképpen nincs akadálya, hogy mi is beszerezzünk egy kutyát – jegyezte meg meggondolatlanul. A következő pillanatban már szerette volna visszaszívni a mondatot, de nem tehette: a fia arca kigyúlt az örömtől, a szája széles mosolyra húzódott, a szeme csillogott.

– Tényleg?

– Miért is ne? – vonogatta a vállát Nick. – Ha már nem lakhatunk együtt Ketchuppal.

– Saját kutyám lehet?! – Bailey még mindig nem tudta elhinni.

Nick bosszús volt. Korábban hallani sem akart háziállatról, s hogy most mégis elgyengült, az bizonyára Mistynek volt köszönhető.

– Igen – biccentett, mert ezek után nem visszakozhatott. – Majd szerzünk valahonnan egy kutyakölyköt, jó?

Arra gondolt, hogy egy kölyök tovább él, és így nem okoz egyhamar bánatot a fiának.

– És akkor Ketchupnak lesz játszótársa! – lelkendezett a kisfiú. – Gondolod, hogy találunk olyan kölyköt, amelyik meg tud úgy bökni az orrával, mint Ketchup?

– Biztosan.

– Már alig várom. És ha már meglesz a kiskutyám, meglátogatjuk Ketchupot, és rendezünk pikniket a strandon. Akár még kutyaházat is építhetnénk...

– Feltétlenül.

– Holnap elmondom Miss Lawrence-nek.

– Nem lehet. Csak hétfőn találkozol vele, a suliban.

– Nem, már holnap. Elfelejtetted? – A gyerek csodálkozva nézett az apjára. – Hiszen el kell hoznunk a bútort... Apa, nem hozhatnánk már holnap ide azt a kutyát?

– Mit gondolsz, jó ötlet beköltöztetni Holtékat a ház lakatlan felébe? – kérdezte Misty a nagyanyját.

A kérdés szónoki volt, hiszen nem várhatott választ. Meg aztán maga is tudta, hogy egy ilyen megoldás túlságosan sok bonyodalommal járna. A bonyodalmakat pedig nem szerette. Igaz, nem tudta elfelejteni Bailey arcát, amikor azt kérdezte: *Miért nem maradhatunk itt?*

Szegény kisfiú! Mennyire a szívébe zárta Ketchupot! Misty azon a véleményen volt, hogy egy gyereknek sem volna szabad kutya nélkül felnőnie. Igaz, anya nélkül sem...

Minél tovább gondolkodott, annál inkább belátta, hogy Bailey ötlete a megoldás. Apa és fia megszabadulna attól a rémes, lakhatatlan háztól, amelyet látatlanban béreltek. Bailey boldog lesz, mert bármikor játszhat Ketchuppal, ráadásul ő, Misty is jól jár, mert ha mégis úgy dönt, hogy nyakába veszi a világot, lesz kire rábíznia a kutyáját.

A nagymamájának mindent elmesélt, az egész történetet, és tudta, hogy az öreg hölgy, noha arcizma se rezzen, hallja őt, és gondolkodik a dolgon.

– Csak az a baj – tette hozzá –, hogy Nick Holt egyáltalán nem közömbös számomra, és félek, ha a házamba fogadom, előbb-utóbb beleszeretek. Márpedig ha beleszeretek, akkor talán többé nem is akarok majd elutazni. Fura dolog a szerelem... Butaságokat beszélek, ugye?

Odatette a kutyát a beteg mellé az ágyra, mire a nagymamája keze megrezzent, és olyan mozdulatot tett, mintha cirógatná az állat bundáját.

Hat hónappal azelőtt az orvosok legfeljebb néhány hetet jósoltak neki, és lám, még mindig itt van. Misty gondolni sem akart a minden bizonnyal elkerülhetetlenül közeledő végre. El sem tudta képzelni, milyen lesz az élet a szeretett nagyija nélkül.

Miután elbúcsúzott a nagyanyjától, és Ketchuppal a karján az autójához ment, egyre inkább megerősödött benne a meggyőződés, hogy ki kellene adnia a háza felét Holtéknak.

– Fura egy jószág vagy te – nézett a kutyára. – Valahogy rákényszerítesz, hogy rendezzem az életemet. Tegnapelőtt még olyan egyedül voltam, mint az ujjam. Most meg itt vagy te, és talán hamarosan bérlőim is lesznek.

Ketchup buzgón csóválta a farkát, és a kezét nyalogatta, mire a lány óvatosan magához szorította.

– Jó, hogy találkoztunk – mondta a kutyának. – Azt hittem, a nagyi halála hozza majd a következő nagy változást az életembe, de nem volt igazam. A változás veled érkezett el, Ketchup.

Misty egész éjjel ébren hánykolódott az ágyában, és azon töprengett, mitévő legyen. Aztán döntött: elhatározta, hogy felajánlja Nicknek a ház felét. Ennek annyira megörült, hogy fel is kelt, kipattant az ágyból. Ketchup, aki az ágya mellett aludt egy kosárban, felébredt a mozgásra. Misty erre kivitte a kertbe, hogy elvégezhesse a dolgát, meg körbeszaglászhasson egy kicsit. Ketchup máris sokkal élénkebbnek és egészségesebbnek tűnt, mint előző nap. Úgy látszott, gyorsan gyógyul. Aztán visszavitte a kutyát a házba, és adott neki enni meg inni. Aztán Ketchup visszafeküdt a helyére, és elaludt, Misty pedig betakargatta a nagyanyja régi, puha, kötött pulóverével.

Ezután egyre csak az órát nézte, várta, mikor lesz végre annyi az idő, hogy elindulhat Nickékhez. Nyolcig bírta.

Most már biztosan fenn vannak, döntötte el, és kocsiba szállt.

Amikor csöngettek, Nick éppen a zuhany alatt állt.

– Bailey! – kiáltotta.

– Igen, én is hallom, apa.

– Légy szíves, ne nyisd ki! Ki tudja, ki van odakinn...

– Miss Lawrence az, apa! Meglátogatott minket.

A kisfiú még pizsamában volt, és majd kiugrott a bőréből örömében.

– Kapok egy kutyát! – közölte boldogan már abban a pillanatban, amikor ajtót nyitott. – Egy igazi kutyát! – És fel-alá kezdett ugrándozni izgalmában.

– Tényleg? Apukád beleegyezett? – Misty alig tudta elhinni.

– Igen. Azt is megbeszéltük, hogy a menhelyről hozzuk, mert Ketchup is menhelyi kutya, és milyen kedves... Meg azt is, hogy lehetőleg kölyöknek kell lennie, és teljesen egészségesnek. Házat is építünk majd neki.

– Hiszen ez...

„Csodálatos", akarta mondani, de a mondat befejezetlenül maradt, mert Nick a következő pillanatban kilépett a fürdőszobából. Egy szál bokszeralsót viselt, és még nem sikerült teljesen megtörölköznie.

– Bailey! – szólt rá a gyerekre. – Nem nyithatod ki az ajtót vadidegeneknek, amikor egyedül vagy!

– De hát Miss Lawrence nem idegen!

Nick csak most vette észre a lányt, aki kővé dermedt a látványtól, bár ezt elég jól leplezte. Értelmes nők nem olvadnak el rögtön egy félmeztelen férfi láttán, még akkor sem, ha soha életükben nem láttak ilyen jóképű félmeztelen férfit.

– Jó reggelt! – köszönt Misty, és nagyon büszke volt magára, mert a hangján semmi sem hallatszott.

– Látod, mondom, hogy Miss Lawrence az – ismételte teljesen feleslegesen Bailey. – Éppen most meséltem el neki, hogy kapok egy kutyát.

– Mi szél hozta erre, Misty? – érdeklődött a férfi, majd mivel belátta, hogy ez nem a legkedvesebb üdvözlés, zavarodottan a hajába túrt. – Ne haragudjon, nem számítottam látogatóra. Egyébként sem vagyok korán kelő, most meg különösen pocsék éjszakám volt. Nem elég, hogy az ablakok és az ajtók résein besüvített a szél,

ráadásul még valamilyen állatok randalíroztak odafenn a padláson. Talán menyétek vagy oposszumok, a csuda tudja... A reggel úgy indult, hogy amikor bekapcsoltam a kenyérpirítót, kiment a biztosíték. Belenéztem a biztosítószekrénybe, és elszörnyedtem. Amikor pedig ma reggel beálltam a zuhany alá, vagy öt percig rozsdás víz folyt a fejemre. Kész katasztrófa ez a ház.

– Elnézést a korai zavarásért, de annak alapján, amit mondott, jó, hogy eljöttem. Tudja, én meg azért nem aludtam jól, mert egész éjjel gondolkodtam.

– Megkérdezhetem, hogy min?

– Hogyne. Azért jöttem, hogy elmondjam, hiba volt tegnap elutasítanom Bailey ötletét. Azt hiszem, valamennyiünk számára az volna a legjobb megoldás, ha kiadnám maguknak a házamnak azt a felét, amely most üresen áll.

A lány elhallgatott. Egyre inkább zavarba jött, mert sok mindenre számított, de erre a nagy csöndre semmi esetre sem, amellyel Nick és Bailey az ajánlatát fogadta.

A kisfiú ocsúdott fel elsőnek.

– Tényleg odaköltözhetünk, Miss Lawrence? – kérdezte hitetlenkedve.

– Igen – biccentett Misty. – Már amennyiben apukád is így akarja.

Ó, a csudába, alighanem elhamarkodta ezt a javaslatot! – futott át a fején. Hiszen Nick egyáltalán nem tűnt lelkesnek, sőt... Úgy bámul rá, mintha a Marsról jött volna.

Micsoda? Jól hallotta? Ez a gyönyörű és kedves nő tényleg felajánlotta volna nekik, hogy lakjanak a csodaszép házában? Ez egyszerűen fantasztikus! Nick hirtelenjében el sem tudta hinni, hogy meg vannak mentve.

Mert hiszen ebben a romhalmazban semmi esetre sem maradhatnak...

Nick egyébként is azt tervezte, hogy még ma visszaadja a kulcsot az ingatlanközvetítőnek, és ha az illető nem lesz elég bűnbánó, akkor talán még be is perli megtévesztésért. Ám ahhoz, hogy ezt megtehesse, találniuk kellett egy másik lakást, amelyet, lám, Misty most tálcán kínál.

Nicknek tehát kapóra jött ez az ajánlat, és nemcsak azért, mert szívesen lakott volna abban a tágas, gyönyörű helyen álló házban, hanem azért is, mert így akkor nem lesz szükség saját kutyára.

Elgondolkodva pillantott Baileyre, aki reménykedve viszonozta a pillantását.

– Köszönettel elfogadjuk az ajánlatát – mondta Mistynek.

A lány alig akart hinni a fülének. A nagy csönd után nem erre a válaszra számított, és attól tartott, hogy az öröm és a megkönnyebbülés túlságosan is kiül az arcára. Feltűnt neki, hogy a férfi hangja nem annyira lelkesen, mint inkább óvatosan cseng, de ezt meg tudta érteni. Mióta megpillantotta Nicket félmeztelenül, neki is voltak fenntartásai.

– Nagyszerű. Akkor nincs is más dolgunk, mint hogy átgondoljuk az együttélés szabályait. Gondolom, nem várják, hogy eljátsszam a házvezetőnő szerepét.

– Dehogyis. – Nick zavartan a nedves hajába túrt. – Mondja, biztos, hogy jól meggondolta ezt a dolgot?

– Hogyne.

– Ha egy fedél alatt élünk, az emberek pletykálni fognak. Erre is felkészült?

Misty a fejét rázta.

– Bárki másról pletykálnának, de rólam nem fognak. Ahhoz túlságosan jól ismernek engem az itteniek. Nem fogja tönkretenni a jó híremet, hogy a házam felét kiadom egy özvegyembernek és a kisfiának. Mindenki tudja, hogy hónapok óta bérlőt keresek. Sőt, ha hiszi, ha nem, tegnap óta négy telefonhívást kaptam aggódó helybeliektől, hogy feltétlenül mentsem ki magukat ebből a szörnyű házból, mert itt csak megbetegszik az a szegény kisfiú. Így aztán most, ha találkozunk, csak annyi a teendőm, hogy megköszönöm nekik a remek ötletet.

– Igen. – Nick lassan bólintott. – Valóban remek az ötlet. Már csak azért is, mert így megoszthatjuk Ketchupot.

– Megoszthatjuk? – csodálkozott a lány.

– Hát persze. Megígértem Baileynek, hogy ha nem költözünk magához, kap egy kutyát. De mivel odaköltözünk...

– De apa... – A kisfiú szája széle megremegett.

– Nincs szükségünk saját kutyára, ha egyszer ott lesz nekünk Ketchup – szakította félbe az apja.

A gyerek elsápadt, ajkáról lehervadt a mosoly.

– De hiszen megígérted – suttogta kétségbeesetten.

Nick két lépéssel mellette termett, felemelte és magához szorította.

– Hát nem akarsz Miss Lawrence-szel és Ketchuppal lakni?

– De igen. Viszont attól miért ne lehetne saját kutyám?

– Mi szükség rá, ha mindennap játszhatsz Ketchuppal?

– Az nem ugyanaz – vetette közbe Misty. – De ha gondolod, Bailey, szívesen neked adom Ketchupot.

Apa és fia úgy meredt rá, mintha azt mondta volna, hogy pár száz dollárért szívesen eladná a nagymamáját.

– De akkor Ketchup szomorú lesz – tiltakozott Bailey. – Hiszen ő már a magáé, Miss Lawrence.

– Még csak egy napja az enyém, annyira még nem szokott hozzám. Egyébként is ugyanabban a házban fog lakni, és mindennap találkozom majd vele, szóval nem lesz neki olyan éles a váltás.

– De én inkább azt szeretném, ha lenne egy saját kutyám, akivel Ketchup barátkozhatna – kesergett Bailey.

– Ketchup szerintem sem jó ötlet – vélte Nick. – Az állatorvos szerint közel tízéves lehet.

Mistyt meglepte ez az érv.

– Na és? – kérdezte értetlenül.

– Négy-öt évig élhet még, és én nem akarom, hogy ilyen hamar szomorúságot okozzon Baileynek. Ha valaha lesz kutyánk, mindenképpen fiatal állatot szeretnék.

– A bánatot és a szomorúságot nem lehet megúszni – csóválta a fejét a lány. – Az élet már csak ilyen. Hiszen maga is mit csinál? Éppen szomorúságot okoz a fiának, mert megszegi az ígéretét.

– Az igazság az, hogy nem szegem meg. Amikor az új kutyáról volt szó, egészen pontosan azt mondtam, hogy miért is ne lehetne saját kutyánk, ha már nem lakhatunk együtt Ketchuppal. No de ha egyszer együtt lakhatunk...

Baileyt nem győzte meg ez az érv: szívet tépően felzokogott. És az egésznek az lett a vége, hogy a férfi szemrehányóan rábámult Mistyre, mintha bizony ő lenne a felelős a történtekért. Sőt a lánynak magának is volt némi bűntudata. Hát nem őrület?!

– Visszavonok mindent, amit az előbb mondtam – jelentette ki.

– Tessék? – Nick láthatóan megdöbbent.

– Nem költözhetnek hozzám. – A lány vett egy nagy levegőt és a szemébe nézett. – Baileynek szüksége van egy saját háziállatra.

– Nincs, ha megosztozhatunk Ketchupon.

– Nem, nem osztozunk. Ha Bailey így nem kaphat kutyát, akkor inkább ne lakjanak nálam.

– Ez nevetséges!

– Meglehet, de csak akkor adom ki maguknak a házam felét, ha Bailey saját kutyát kap.

Nick majd felrobbant dühében.

– A menhely csak hétköznap tart nyitva, de Henrietta Farnsworth mindig tizenegykor eteti az állatokat és takarítja a ketreceket, vasárnap is. Szóval, ha tizenegyre odamegyünk, Bailey választhat egy kutyát, és akkor még ma beköltözhetnek.

– Ez zsarolás – zsörtölődött Nick, Bailey azonban reménykedve nézett a lányra. Misty rámosolygott a gyerekre.

– Úgy vélem, Bailey őszintén szereti az állatokat, megérdemli, hogy saját kutyája legyen.

– De én nem akarom, hogy a fiam szenvedjen! Minden állat sokkal rövidebb ideig él, mint az ember...

– Inkább szenvedjen egész gyerekkorában amiatt, hogy nem lehet állata? A halál természetes dolog, az élet része, éppen úgy, mint a születés. A vidéki gyerekek ezt hamar megtanulják. Tegnap megellett Nathalie-ék tehene, de az egyik borjú elpusztult. Ahogy Nathalie-t ismerem, holnap egészen részletesen el is fogja mesélni a gyerekeknek az iskolában, mi történt. Persze hogy szomorú, ha elveszítünk egy állatot, de az élet megy tovább. Nem védheti meg mindentől a fiát.

Csend támadt, hosszú, nyomasztó csend.

Nick letette a gyereket a földre, és Baileynek volt annyi esze, hogy csendben maradjon. A férfi nagyot sóhajtva a hajába túrt.

– Valójában nem is állt szándékomban megígérni Baileynek azt a kutyát.

– Mégis megtette.

– Meggondolatlan megjegyzés volt. Akaratlanul kicsúszott a számon, a gyerek meg belekapaszkodott.

– Meggondolatlanságból is származhat jó. Meggyőződésem, hogy mindketten szeretni fogják a kutyust. Sok örömet fog szerezni mindkettejüknek.

– De Ketchup még beteg, és sokáig tart, amíg felgyógyul – akadékoskodott a férfi. – Nyugalomra van szüksége, nem arra, hogy egy kölyök tomboljon körülötte.

– Igen, eleinte valóban nyugalomra van szüksége, de ezt meg tudjuk oldani. Elvégre nem élünk majd közös háztartásban. Később viszont, ha felépül, Ketchup is örülni fog a társaságnak. Különben tudja mit? Ez nem az én dolgom, beszéljék meg ketten, Baileyvel. Aztán közöljék velem a döntésüket. Nagyon örülnék neki, ha beköltöznének hozzám egy kutyussal, de egyedül is remekül megvagyok. Úgyhogy várom a hívásukat.

Azzal Misty sarkon fordult és elsietett.

Ketchup ébren volt, amikor a lány hazaért, és azonnal kimászott a kosarából, majd három lábon eléje ugrált. Hagyta magát megsimogatni, miközben aggodalmasan pislogott.

– Nagyon igazad van, Ketchup, én is aggódom, bár pontosan nem tudnám megmondani, miért – vallotta be elgondolkodva a lány. – Lehet, hogy jobb is volna, ha Nick nem engedne a zsarolásnak, és nem költöznének ide. Valahogy fázom attól, hogy túlságosan közel engedjem őket magamhoz.

A következő pillanatban megszólalt a telefon. Misty nem kapkodta el, kivárt vagy öt csengetést, csak azután vette fel. Nem akarta, hogy Nick azt higgye, tűkön ülve várta a hívását.

– Segítenie kell – hallotta a kagylóból.

– Miben? – csodálkozott el.

– Kutyát választani. Kérem, jöjjön el velünk a menhelyre! Ezenkívül szeretnék egy kulcsot is, mert még ma le akarom bonyolítani a költözést.

6. FEJEZET

Bailey sugárzott a boldogságtól.

– Kutyát kapok! Lesz saját kutyám – ismételgette egész úton, amíg oda nem értek a menhelyhez. – Ráadásul Miss Lawrence-nél fogunk lakni... El sem hiszem!

Amikor megérkeztek, azonnal észrevették Misty kocsiját, majd kisvártatva magát a lányt is: fehér blúzban és kifakult, szűk farmerban állt egy gumifa alatt, dús, hullámos, gesztenyebarna haja, melyet a tarkójánál összefogott, csak úgy csillogott a napfényben.

Milyen szép, gondolta Nick, de menten el is hessegette a gondolatot.

– Miss Lawrence Ketchupot is magával hozta! – örvendezett Bailey.

A lány kiolvashatta a kérdést Nick pillantásából, mert miután üdvözölték egymást, magyarázkodni kezdett:

– Mivel a két kutya gyakorlatilag együtt fog élni, fontos, hogy jól viseljék egymást.

– Nekem olyan kutya kellene, aki szeret szaladgálni – jelentette ki a kisfiú.

– Na jó, menjünk, essünk túl rajta! – sóhajtotta az apja.

– Ezt pontosan úgy mondta, mintha foghúzásra készülne. – Misty rosszallóan csóválta a fejét.

– Úgy is érzem magam.

– Ebben az esetben nem kellene kutyát befogadnia – mondta hűvösen a lány. – Ezek a szerencsétlen állatok sokat szenvedtek, legalább egyszer életük során kitették őket. Nincs szükségük olyan gazdára, aki valójában nem is akarja őket.

– De hát én lennék a gazdája – suttogta sírósra vált hangon a gyerek. – És apa megígérte, hogy...

– Bailey, kicsim, úgy látszik, apukád nem gondolta komolyan ezt a dolgot. Azt hittem, csak attól tart, hogy a kutya később, ha elpusztul, szomorúságot fog okozni neked, de láthatóan ennél sokkal többről van szó. Alapvetően ellenzi a kutyatartást, és ezen nem segíthetünk. Sajnos az ilyesmit nem lehet erőltetni, mert a kutyusnak sem jó, ha olyan helyre kerül, ahol nem szeretik igazán. De ne sírj, attól még hozzám költözhettek, és megosztozhatunk Ketchupon!

Misty megsimogatta a gyerek fejét.

– Jól van, apa... Ha tényleg ennyire nem akarod, hogy saját kutyám legyen, akkor lemondok róla. Úgyis Miss Lawrence-nél fogunk lakni, és ott lesz nekem Ketchup.

És nyelt még egyet, mintha csak nagyon nehezen tudná visszatartani a könnyeit.

Nick lehunyta a szemét, ám amikor megint kinyitotta, Bailey, Misty és Ketchup még mindig őt nézte. Várták a választ.

Aztán egyszer csak nyílt a menhely ajtaja, kijött egy nő, és be akarta csukni a kaput maga mögött.

Nick ránézett még egyszer a fiára meg a tanítónőre, és már biztosan tudta, mit kell tennie.

– Maga Henrietta? – szólította meg a nőt.

– Igen. Mit óhajt?

– Kérem, bocsásson meg, hogy feltartóztatjuk, de az a helyzet, hogy a fiam nagyon szeretne saját kutyát, és remélem, hogy a menhelyen megtaláljuk a megfelelőt. Megmutatná az állatokat, kérem?

Azután már úgy ment minden, mint a karikacsapás. Bailey és Henrietta haladt elöl, Misty és Nick Ketchuppal hátul, és végignézték az összes ebet. Míg ketrecről ketrecre haladtak, a kutyák vinnyogtak, ugattak, morogtak, ki-ki a vérmérsékletének megfelelően. De olyan is akadt, amelyik tudomást sem vett róluk.

A kisfiú mindegyik gazdátlan jószágot megnézte, de minél több kutyát látott, annál inkább elbizonytalanodott. Csak akkor derült fel az arca, amikor az utolsó kennelhez értek.

– Ez egy whippet szuka – magyarázta Henrietta. – Nagyon fiatal, talán egyéves lehet, és roppant érzékeny, kedves jószág. A whippet egy közepes méretű agárfajta, de ezt biztosan tudod, és ez már a végleges mérete, nem nő nagyobbra.

– Forradások vannak a pofáján – állapította meg halkan Bailey.

– Hát igen. A kutyáink többsége sajnos sérülésekkel kerül ide hozzánk.

A kisfiú visszapillantott, végignézett a ketrecek hosszú során, aztán úgy tűnt, döntött. Leült a betonra, az agár ketrece elé, egészen közel a rácshoz, melynek a másik oldalán ott volt a kutya.

– Rettentően sovány szegény – mondta. – Megsimogathatom?

– Hát persze – bólogatott Henrietta.

Ebben a pillanatban Ketchup felvonított. Hirtelen izegni-mozogni kezdett Misty karjában, mintha ki akarna ugrani onnan.

A fehér fejű, világosbarna kiskutya remegni kezdett, aztán amikor Misty lehajolt hozzá Ketchuppal, felugrott. Egyszerre ő is nagyon izgatott lett. Mistynek kifejezetten az volt a benyomása, hogy a két kutya ismeri egymást.

– Ó, el is felejtettem, mondani, hogy ez a szuka jó barátja a maga újdonsült védencének – mosolygott a menhely vezetője, és megsimogatta Ketchupot, aki azonban jóformán észre sem vette ezt. Pillanatnyilag csak a másik eb létezett a számára, semmi más. – Egyszerre fogták be mindkét kutyát, akkor már napok óta együtt bóklásztak a környéken. Valószínűleg ugyanaz volt a gazdájuk. Annyira elválaszthatatlanok, hogy mi is egy kennelbe helyeztük el őket.

– Kár, hogy olyan csúnya szegény! – Nick fitymálva méregette a kutyust, mire Henrietta megsemmisítő pillantást vetett rá.

– Én nagyon szeretem ezt a fajtát – jelentette ki határozottan. – A whippetek okos, barátságos és nagyon alkalmazkodó állatok, igazi családi kutyák. Alapjában véve karcsúak, mint minden agárféle, de ez szegény szörnyűségesen soványan került hozzánk. Már elkezdett hízni, és ha továbbra is jó kosztot kap, hamarosan úgy fog kinézni, ahogyan egy whippetnek kell. A baleset után mindkét kis csavargót elveszítettük, de lám, élőkerültek mind a ketten, és talán együtt is maradhatnak... Milyen szép is lenne!

Érződött a hangjából, mennyire szereti az állatokat, és reméli, hogy a két kutyus története jól végződik.

– Misty befogadta a cocker spánielt, a kisfiának pedig, úgy látom, a kis szuka tetszik a legjobban. – Henrietta elégedetten mosolygott Nickre. – Ő lesz a kiválasztott?

– Még nem biztos. – Nick egy aranyos kölyökkutyát képzelt el a fiának, nem egy ilyen sokat szenvedett, sebhelyes, csontra soványodott állatot.

– Ez a fajta nagyon gyors, és csuda messzire tud futni – mondta csillogó szemmel Bailey.

– Honnan tudod? – csodálkozott az apja.

– A kórházban volt egy mesekönyv Whippyről, a whippetről.

– Azt a könyvet én is ismerem – szólt közbe Misty. – És lefogadom, ez a kutyus nagyon élvezné a futkározást a strandunkon.

A strandunkon, ismételte meg magában Nick. Ez jól hangzott.

Lehajolt, hogy jobban szemügyre vehesse az ebet, Henrietta pedig kinyitotta a ketrecet, hogy a szuka kijöhessen. Akis állat izgatottan és boldogan ugrándozott a Ketchupot ölben tartó Misty körül, és a lány leült, hogy a barátok közelebbről is örülhessenek egymásnak. Ketchup vinnyogva csóválta a farkát, és félpercenként képen nyalta a barátját.

– Elvisszük – jelentette ki Misty eltökélten.

Nick rábámult.

– Mindenképpen elvisszük, ha maguknak nem kell, akkor én viszem haza Ketchup mellé.

– Nem, nem, én szeretném ezt a kutyát! – tiltakozott Bailey.

– Annál jobb. A lényeg, hogy a két cimborának ne kelljen egymástól elválnia.

– Akkor csinálunk egy lyukat a falba, hogy átjárhassanak egymáshoz? – tudakolta a kisfiú.

– Miért is ne? – Misty felnézett, és a pillantása találkozott Nickével.

– Szóval akkor elviszik? – kérdezte Henrietta. – Nagyszerű! Mindig boldog vagyok, ha azt látom, hogy egy kis állat jó helyre kerül.

– Ölbe vehetem? – tudakolta Bailey.

– Természetesen.

A gyerek élt az engedéllyel, mire a kutyus örömében végignyalta az arcát.

– Ketchup él-hal a pizzáért – mondta Misty. – Remélhetőleg a kis barátja is szereti.

– És akkor rendezhetnénk este megint pizzázást a parton vagy a verandán! – kiáltotta lelkesen Bailey, majd Henriettához fordulva hozzátette: – Ma ugyanis beköltözünk Miss Lawrence házának lakatlan felébe. – Aztán félve az apjához fordult. – Biztos, hogy hazavihetem, apa? Megengeded?

– Hát, nagyon úgy néz ki...

– Rendben. Akkor Whippynek fogom hívni.

– Tényleg? – Nick elmosolyodott. – Jó név.

– Szerintem is. – Bailey boldog mosollyal szorította magához új szerzeményét. – Most már az enyém vagy – jelentette ki. – A neved Whippy, és hamarosan hazaviszünk Miss Lawrence-hez. Ja, és lyukat fogunk fúrni a falba, hogy mindennap meglátogathasd Ketchupot.

– Szerintem az is elég lesz, ha kinyitjátok a két épületrészt elválasztó ajtót – nevetett Henrietta, majd eltűnt az irodában, hogy előkészítse az örökbefogadáshoz szükséges papírokat.

Miután Misty elhelyezte a kutyákat pokrócostul, kosarastul a mosókonyhában, gyorsan kitakarította a ház lakatlan felét, és nagyjából, mire Nickék megérkeztek a holmijukkal, el is készült. Az egész költözés nem vett igénybe többet másfél óránál.

A mosókonyha nagyon jó hely volt a kutyák számára, ugyanis afféle átjáróként szolgált: a ház mindkét feléből volt bejárata. Bailey ezt ki is használta: a délután folyamán legalább hatszor megjelent Mistynél.

Késő délután a lány elment meglátogatni a nagyanyját, és mire visszajött, mindenkit a verandán talált: Nick, Bailey és a két kutya is ott sütkérezett a lemenő nap fényében.

Micsoda szívmelengető látvány! Tegnapelőtt ilyenkor még egyedül volt, most meg egészen olyan, mintha családja volna... De nem, ilyesmire gondolnia sem szabad! Hiszen Holték csak a bérlői, semmi több...

Bailey kívánságának megfelelően pizzát rendeltek, aztán a férfi lefektette a kisfiát. Az esti mese végeztével, épp akkor, amikor Misty azon morfondírozott, hogy elmegy lefeküdni, Nick visszatért a verandára. A kutyák ott hevertek a lábuknál, ők pedig nyugodtan üldögéltek és nézték a csillagokat. Olyanok vagyunk, akár egy öreg házaspár, gondolta Misty. Már csak az hiányzik, hogy felkeljen, és főzzön nekem lefekvés előtt egy kakaót.

– Kér egy forró csokoládét? – kérdezte meg egy másodperccel később Nick, mire a lányból kipukkadt a nevetés.

– Mi az? – értetlenkedett a férfi.

– Nekem is pont ez jutott eszembe – magyarázkodott Misty.

– Akkor menjünk be, csináljuk meg együtt!

Misty felvette Ketchupot, Nick kitárta előtte az ajtót, Whippy a lábuknál ugrándozott, és engedelmesen követte őket.

Először a kutyákat akarták elhelyezni a mosókonyhában. Olyan közel tették le egymáshoz a kosarakat, ahogyan csak lehetett, ám Whippy ezzel sem elégedett meg. Átmászott a barátja kosarába, és odabújt mellé.

– Ez egyszerűen elképesztő – csóválta a fejét Nick. – Mennyire szeretik egymást!

Egy kicsit távolabb lépett a kosaraktól, Misty pedig éppen ezt a pillanatot választotta, hogy megforduljon. Ennek következében összeütköztek: pontosabban csak összeütköztek volna, ha a férfi el nem kapja Misty karját.

Aztán sokáig csak álltak némán, mozdulatlanul. A lány tudta, hogy el kellene húzódnia. Tudta, hogy könnyedén, fölényesen mondania kellene valamit, hogy megtörje a varázst, de képtelen volt rá. Még soha nem érzett így egy férfi iránt sem, és azt kívánta, bárcsak soha ne érne véget ez a pillanat.

És még mindig csak álltak egymás mellett a mosókonyhában, a lábuknál ott szuszogtak a kutyák. Csöppet sem volt tehát romantikus a helyzet, és mégsem tudtak szabadulni egymás bűvköréből. Ekkor Nick megemelte Misty állát, és a pillantásuk egybekapcsolódott.

Igen, gondolta a lány. Ezerszer is igen, akármi lesz is a vége...

Lábujjhegyre állt, hogy a férfi megcsókolhassa. Nick nem sokáig habozott.

Ahogy a szájuk egymáshoz ért, Misty úgy érezte, menten elolvad, megsemmisül ebben a csodálatos ölelkezésben. Bár igaz, már akkor valami hasonlót érzett, amikor Nicket megpillantotta először az osztályterem ajtajában...

Odaadóan viszonozta a férfi szenvedélyes csókjait, és amikor Nick magához szorította, felsóhajtott gyönyörűségében. Elsüllyedt körülötte a világ, a hetedik mennyországban érezte magát.

– Misty... – Nick hangja fátyolosan csengett.

– Igen?

– Azt hiszem, egy kicsit még korai lenne... – suttogta a férfi, anélkül hogy eleresztette volna.

– Úgy érted, az, hogy lefeküdjünk egymással? – A lány felnevetett. – Valóban. Szóval, ha azt gondolod, hogy...

– Én semmit sem gondolok. Pillanatnyilag képtelen vagyok mindenféle értelmes agyi tevékenységre.

– Jó. Akkor viszont én leszek az, aki kettőnk helyett is gondolkodik. – Misty tréfásan ellökte magától a férfit. – Menj vissza a saját térfeledre, légy szíves!

– Jó. Aztán majd később meglátjuk, hogyan tovább? – kérdezte reménykedve Nick.

– Pontosan.

– Akkor egyelőre csak egészen kis lyukat üssünk a falba, amelyen csak Bailey és a kutyák férnek át.

– Úgy ám! – Misty elmosolyodott. – De a verandán, a hintaszékeknél találkozhatunk.

– Például egy bögre forró kakaót kortyolgatva – tréfálkozott a férfi.

– Nem, arról szó sem lehet!

– Túl veszélyesnek találod a kakaót? – tört ki a nevetés Nickből.

– De még mennyire!

Nem tudta volna megmagyarázni, miért, de Misty lelki szemei előtt végigvonultak azok a helyek, amelyeket mindenképpen szeretett volna végiglátogatni világjáró útja során. Talán a sors úgy döntött, hogy nem valósíthatja meg az álmait, viszont kárpótlásul nekiadta Nicholas Holtot?

7. FEJEZET

Éjjel Misty meglehetősen rosszul aludt. Nem hagyott neki nyugtot a gondolat, hogy mindössze egyetlen fal választja el tőle Nicket, és nem győzte ostorozni magát, amiért sor került arra a csókra.

De mindegy, milyen zavarodottság lett úrrá a lelkén, mert hétfő volt, és indulnia kellett az iskolába.

Amikor a mosókonyhába ment, hogy kiengedje a kutyákat, azok már nem voltak ott. Mint kiderült, Nick vitte ki őket a ház mögé mozogni egy kicsit. A férfi megint egy szál bokszeralsóban volt, és Misty szerette volna figyelmeztetni, hogy legközelebb rendesen öltözzön fel, ha kimegy a házból. De végül nem szólt. Nem akarta a férfi tudomására hozni, hogy egyáltalán észrevette az alulöltözöttségét. Arról már nem is beszélve, hogy ő maga meg pizsamát és rózsaszín bolyhos papucsot viselt, tehát elég érdekes látványt nyújthatott.

– Csinos – mérte végig tetőtől talpig Nick.

– És nemsokára még csinosabb leszek – mondta a lány, és egyidejűleg elhatározta, hogy még ma, ebédszünetben vesz magának egy köntöst. Többé nem mászkálhat pizsamában sem a házban, sem a verandán.

– Mindjárt felébresztem Baileyt. Ha elviszed a suliba, én vállalom a kutyákat.

– Rendben. De haza nem hozom, érte kell jönnöd. Délutánonként először nem haza jövök, hanem az otthonba, a nagymamámhoz.

– Rendben. Ha el kell mennem valahová, majd viszem a kutyákat is.

– Itthon is hagyhatod őket. Együtt elvannak.

– Többnyire én is itthon leszek. Az íróasztalomat odaállítottam az ablak elé, hogy munka közben is láthassam a tengert. A kutyák a lábamnál, a fiam a lehető legnagyobb biztonságban... Nem is kell más!

– Legfeljebb egy kényelmes papucs – csipkelődött Misty. – De ne felejts el bevásárolni! Semmi sincs a hűtőtökben, és mindennap aligha lehet pizzát vacsorázni.

– De azért ma is vacsorázhatunk együtt, ugye?

– Ma nem megy.

– Miért nem?

– Mert van, hogy tovább maradok a nagymamámnál. Olyankor venni szoktam egy hamburgert vagy egy szendvicset, és ott eszem nála.

– Nagyon beteg?

– Nagyon. Semmit nem érzékel a külvilágból, legalábbis az orvosok ezt mondják. Én hiszek benne, hogy néha azért igen.

– Sajnálom.

– Néha meglehetősen erős bennem a meggyőződés, hogy hall engem, és ilyenkor tovább maradok, beszélgetek vele. Bár meglehetősen egyoldalú ez a beszélgetés. Talán egyszer egy ilyen alkalommal Baileyt is magammal vinném, ha megengeded. A nagyi biztosan örülne, mindig szerette a gyerekeket.

– Vidd csak nyugodtan! – biccentett komolyan a férfi. – Csak előtte szólj, hogy tudjam, mikor.

Majd ha felkészültem rá, gondolta Misty, a férfi pedig elfordult, bement a lakrészébe, és bezárta az ajtót maga mögött.

– Hát ez gyorsan ment! – hallotta Misty Frank hangját.

Szünetben a lány ügyelt az iskolaudvaron játszó gyerekekre, és meglepődött, amikor az igazgatót megpillantotta. Frank nemigen mutatkozott az udvaron.

– Ki sem néztem volna belőled.

– Miről beszélsz? – adta az ártatlant Misty.

– Erről a Nicholas Holtról. Hallom, nálad lakik. Talán már össze is feküdtetek?

Misty úgy megdöbbent ennyi gyűlölködés és rosszindulat hallatán, hogy hirtelen szólni sem tudott. Franknek mindig is mocskos volt a fantáziája.

– A verebek ráadásul azt csiripelik, hogy egy kutyára is szert tettél. Pedig azt hittem, már nem sokáig élvezhetjük a társaságodat – folytatta a férfi.

– Ezt hogy érted?

– Hát nem akartad elhagyni a várost a nagyanyád halála után?

Ezt így senki nem vágta volna az arcába, csak Frank lehetett ennyire tapintatlan. Misty azonban nem akarta felidegesíteni magát. Kölyökkoruk óta ismerte az iskolaigazgatót, tudta róla, hogy kicsit nyers a stílusa.

– Szállj le rólam, Frank!

– Ne csináld, Misty! Szépen kérlek, ne csináld!

– Mit?

Frank ábrázata szokatlanul komolyra vált. Egyidősek voltak, és kamaszkorukban egy ideig nagyon jó barátok. Főleg a jövőre vonatkozó terveikről beszélgettek. Frank politikusi pályára készült, Canberrába akart menni, hogy valami igazán nagy és komoly dolgot vigyen véghez, de az érettségi előtt beleszeretett Rebecca Steinwaybe, aki viszont mindenáron férjhez szeretett volna menni. Frank tehát korán nősült, és már húszéves kora előtt apa lett. Dolgoznia kellett, hogy eltartsa a családját, és ilyen kezdet után az is csoda volt, hogy a tanári diplomát megszerezte.

– Ha nem vigyázol, itt maradsz ebben a porfészekben, és nevelheted más kölykét! – figyelmeztette a férfi.

– Először is Nick és köztem nincs semmi, csak a házam felét adtam bérbe neki. Másrészt Banksia Bay egyáltalán nem porfészek, hanem egy hangulatos kisváros.

– Amely tökéletesen alkalmas a családalapításra, mi? – Frank gúnyosan felnevetett. – Látom, máris feladtad az álmaidat, Misty. És ez bizony kár. Ki hitte volna néhány évvel ezelőtt, hogy egy erőteljes hormonlöket elegendő, hogy mindkettőnket eltántorítson életünk céljától!

Azzal a férfi sarkon fordult, majd lógó orral távozott.

Misty nem volt dühös rá, inkább sajnálta, amiért ennyire boldogtalan, és nem talál örömöt a különben nagyon helyes feleségében, a szép és okos gyerekeiben, sőt a munkájában sem. Franknek tényleg el kellett volna mennie innen, futott át a fején, és egyidejűleg az is eszébe jutott, hogy talán ő is megkeseredett ember lesz, ha végképp feladja az álmait.

Amikor Misty este másodszor is meglátogatta a nagyanyját, az idős hölgy már mélyen aludt, ő mégis sokáig ott maradt mellette, és ott, a nagyi szobájában készült fel a másnapi óráira.

Nick otthon a verandán várta a kutyák társaságában. Amikor a lány megérkezett, az ebek felálltak, és farkcsóválva üdvözölték, aztán visszafeküdtek a helyükre.

– Hogy van a nagymamád? – érdeklődött Nick.

– Ugyanúgy, mint máskor. És a kutyák?

– Hiányoztál nekik. Mellesleg nekem is.

– Ennek őszintén örülök.

– Vettem bort – mutatott a poharára a férfi. – Tölthetek?

– Nem, köszönöm. Még dolgoznom kell – füllentette Misty. – Fel kell készülnöm a holnapi óráimra.

– Nem arról van szó, hogy félsz tőlem?

Nick a fején találta a szöget, de ezt a lány csak nem vallhatta be.

– Én aztán biztosan nem félek – füllentette. – Kettőnk közül te vagy az, aki nem akar több kockázatot vállalni.

– Én csak Baileyvel kapcsolatosan kerülném a kockázatot. Miatta jöttem ide, és miatta akarok maradni, mert úgy látom, jót tesz neki ez a hely. Abban viszont semmi félelmeteset nem látok, hogy itt kint üldögéljünk a verandán, és borozgassunk.

Mistynek nem tetszett a válasz. Mi több, a háta is borsódzott tőle. A férfi csókjai varázslatos érzéseket ébresztettek benne, már-már a közös jövőről kezdett ábrándozni – és erre kiderül, hogy Nick mindent Bailey jólétének és biztonságának rendel alá? Lehet, hogy hozzá is azért közeledett, mert úgy látja, hogy ő jó hatással van a kisfiára? Igazán szívesen üldögélt és borozgatott volna vele akár a verandán is, csakhogy nagyon nem szerette volna, ha a férfi kihasználja.

– Mennem kell – mondta hát. – Tényleg dolgom van. A kutyák rendesen viselkedtek?

– Persze. Voltunk kint velük a tengerparton. Ketchup a takarón feküdt, Whippy pedig körülötte rohangált, a végén teljesen elszédültünk tőle. Ketchup izgatottan vinnyogott, és a farkát csóválta. Szerintem nem telik bele sok idő, és ő is futkosni fog.

– Úgy legyen. Meg is etettétek őket?

– Igen. Sőt Ketchupnak a tablettáit is beadtuk. Magaddal viszed a szobádba?

A lány lenézett a kutyájára, amely Whippyvel együtt békésen heverészett Nick lábánál.

– Nem hiszem. Úgy látom, jól érzi magát. És szerintem nagyobb szüksége van Whippy társaságára, mint az enyémre.

– De hát mégiscsak a te kutyád – emlékeztette Nick, majd felállt. – Tényleg nem kérsz egy pohárka bort?

– Tényleg nem.

– És egy csésze forró csokit?

– Azt sem.

– Igazán kár. – A férfi halkan nevetett. – Isteni ez a hely. Nagyon élvezem az ittlétet. Remélem, sohasem kell elmennem innen.

Misty összerezzent: eszébe jutottak Frank szavai.

– Én pedig azt remélem, hogy ide bármikor visszatérhetek megpihenni, ha már olyan izgalmas életet élhetek, amilyenre vágyom.

A férfi összeráncolta a homlokát.

– Ezt meg hogy érted?

– Úgy, hogy velem mostanáig nem történt semmi. Itt éltem le az egész életemet, és vágyom rá, hogy egy kicsit körülnézzek a nagyvilágban. Nem mintha áhítanám a kockázatot és az életveszélyt, de azért nem bánnám, ha várna rám még néhány kaland, mielőtt ősz, öreg néni leszek, és kakaót kortyolgatok esténként a hintaszékben.

A férfi csak bámult.

– Bocsánat, nem akartalak a butaságaimmal untatni. Szép estét! – Misty elsietett, még mielőtt a döbbent Nick kellemetlen kérdéseket tett volna fel.

Amikor beért a saját lakrészébe, becsukta az ajtót maga mögött, és nagyot sóhajtva nekidőlt a falnak.

– Csodálatos volt, amikor megcsókolt – suttogta bele a sötétségbe –, de nem akarom, hogy csak azért csókoljon meg, mert én testesítem meg számára a csendes és nyugodt anyapótlékot. Nem akarom úgy végezni, mint Frank, semmi esetre sem... Nem engedhetem meg magamnak, hogy elgyengüljek!

Mistynek sajnos esélye sem volt rá, hogy elkerülje a férfit reggelente, hiszen minden hétköznap ő vitte magával az iskolába Baileyt, így aztán mindenképpen találkozniuk kellett. Ezek a találkozások mindig megviselték, hiába ügyelt rá, hogy tisztességesen fel legyen öltözve.

Egy alkalommal együtt reggeliztek. Nick a konyhaszekrény mellett állva kávézott, a lány az asztalnál ülve, és közben Baileyt hallgatta, aki részletes beszámolót tartott arról, mi minden történt azóta, hogy nem találkoztak. Mesélt a sirályokról, melyeket Whippy kergetett meg előző délután, aztán arról a két hajótervről, amelyet az apja készített egy angliai üzletembernek.

– Sajnos nem láthatjuk, milyenek lesznek, ha elkészülnek – mondta kissé elszontyolodva a kisfiú.

– Miért nem?

– Mert apa azt mondja, nem megyünk olyan messzire csak emiatt. Bill nagypapa és Rose nagymama is Angliában lakik, és őket sem látogatjuk meg. Apa azt mondja, ők úgyis olyan sokat utaznak, látogassanak meg minket ők.

– Bill és Rose Isabelle szülei – tette hozzá magyarázóan Nick.

– Apa szülei nem szeretnek minket – jelentette ki a kisfiú. – Amikor kórházba kerültem, azt mondták apának: ki mit főzött, egye meg. Nem tudom, ez mit jelent, de apa nagyon dühös lett, és kiabált, mire Holt nagyi sírva fakadt. Aztán megint elutaztak. Valamiért azt gondolják, Ausztrália veszélyes hely.

– Hát ez igazán kár. – Misty kiitta a kávéját, aztán felállt, kézen fogta Baileyt, és már indultak is a suliba.

Mire este hazajött, meglepetés érte: Nick a mosókonyhában ült a földön, és a mosógépét szerelte.

– Mióta rossz? – kérdezte.

– Már nagyon régóta vacakol. Utoljára egy hete javíttattam, de a szerelő felhívta a figyelmemet, hogy ideje lenne vennem egy új gépet.

– Igen, hosszú távon valóban az volna a legjobb, de most egy darabig szerintem megint működni fog.

És valóban. Amikor a férfi összerakta a gépet, Misty berakott egy adag szennyest, aztán Baileyvel együtt tisztes távolból, kikerekedett szemmel nézték, milyen szépen mos.

Hát ez remek! Misty nagyon hálás volt Nicknek, hogy nem kell mosógépre költenie az utazásra félretett pénzét. Bár tudta, hogy ez az érzés több mint veszélyes, hiszen csak közelebb viszi a férfihoz, aki a legfőbb akadálya lehet a világ körüli álomutazásnak.

– Egyáltalán nem örülök a hétvégének – duzzogott pénteken reggel Bailey.

– Nocsak, ennyire szeretsz iskolába járni? De hát a szünet akkor is jó! – győzködte az apja. – Reggel addig alhatsz, ameddig akarsz, és utána egész nap játszhatsz a kutyákkal. Meg aztán gondolj ránk, felnőttekre is! Miss Lawrence úgyis olyan sokat dolgozik, egy kis pihenés igazán ráfér.

Misty rábólintott, holott ez nem volt egészen igaz. Az első osztályban ugyanis egyáltalán nem kellett olyan sokat javítania, a készülésben pedig annyira előrehaladt, hogy napra pontosan tudta, mikor mit tanít egészen a tanév végéig. Ezt azonban eszében sem volt a férfi orrára kötni. Hiszen éppenséggel tőle akarta távol tartani magát a túlzásba vitt munkával.

– Nem dolgozom sem többet, sem kevesebbet, mint a többi tanár az iskolában – jelentette ki, aztán gyorsan indulást vezényelt Baileynek. Amíg az autóhoz mentek, érezte, hogy Nick őket nézi az ablakon át.

Bizonyára élvezi a helyzetet, gondolta útban az iskola felé. Pontosan tudja, mennyire tetszik nekem, és mennyire félek attól, hogy esetleg beleszeretek...

Nick valóban megsejtette, hogy Misty fél, de nem értette, miért. Talán valami komoly szerelmi csalódás érte?

Különös, hogy ő máris ezen töpreng, hiszen alig néhány napja ismerik egymást. Meg aztán úgy képzelte, hogy csak ketten lesznek Baileyvel, nőneműek nem szerepeltek a terveiben.

Misty azonban egészen különleges nő volt. Nem csupán szép és okos, de melegszívű és vidám is. És napról napra egyre fontosabb lett Nick számára.

Reggeli után visszavonult a dolgozószobájába a kutyákkal együtt, és tovább dolgozott a hatalmas luxusjacht tervrajzán. Egy évvel ezelőtt még Angliába utazott volna egy ilyen fontos munka kedvéért, most azonban a munkatársát küldte oda, akivel a Skype-on tartotta a kapcsolatot. Egyelőre nagyon jól működött a dolog.

Nick próbált a tervezésre összpontosítani, de ez nem nagyon sikerült, mert a gondolatai minduntalan visszakalandoztak Mistyhez.

Holnap szombat, gondolta, és ettől egy kicsit megnyugodott. Hiszen akkor együtt tölthetik az egész napot, csinálhatnak valamit hármasban. Illetve a kutyákat is beleszámítva ötösben...

Másnap reggel Misty aludni szeretett volna, ezért nem húzta fel az óráját, mégis volt, aki felébressze. Nevezetesen Bailey, aki korán kelt, azonnal kiment a kutyákkal a szabadba, és nagyokat kacagott az ablak előtt. Misty pedig volt olyan elővigyázatlan, hogy nyitva hagyta az ablakot, mi több, a nehéz sötétítőfüggönyt sem húzta be.

Gyönyörűnek ígérkezik az idő, gondolta, majd nagyot ásítva nyújtózkodni kezdett. A következő pillanatban valaki ráugrott az ablakon át; Whippy, más nem lehetett.

Üdvözlés gyanánt azonnal nyalogatni kezdte a kezét, Misty pedig csöppet sem volt bosszús, sőt. Imádta az ilyen meglepetéseket, és boldog volt, hogy újra állatok vannak körülötte.

Bailey a következő pillanatban félrehúzta az áttetsző függönyt, és beszólt a kutyának:

– Whippy, gyere ki azonnal! A papa szigorúan megparancsolta, hogy nem zavarhatjuk Miss Lawrence-t.

Az ebnek azonban esze ágában sem volt engedelmeskedni. Még mindig Misty mellén trónolt, és boldogan csóválta a farkát.

A lány csak nevetett, és intett a kisfiúnak, hogy másszon be ő is. Ezt minden nehézség nélkül megtehette, ugyanis nagyjából félméternyi magasságban kezdődött az ablak. Aztán hallották, hogy Ketchup nyöszörögni kezd odakint, a verandán. Hát persze, hiszen neki a begipszelt lábával ez a kis magasság is leküzdhetetlen akadályt jelentett!

Misty ezért felállt, és beemelte a spánielt is az ágyba, majd visszabújt a takaró alá.

– Édesapád hol van? – kérdezte meg a kisfiút mintegy mellékesen.

– Zuhanyozik. Mindig irtó sokáig készülődik reggel. Mit csinálunk ma?

– Hogy ti mit csináltok, azt nem tudom – felelte óvatosan a lány. – Én délelőtt bemegyek az idősek otthonába, és meglátogatom a nagymamámat. Délutánra pedig vitorlázást terveztem.

– Vitorlázást? – Bailey szeme felcsillant. – Hű, az biztosan nagyon klassz! Veled mehetünk mi is?

– Hová? – hallatszott Nick szigorú hangja az ablak felől. De legalább volt benne annyi tapintat, hogy nem húzta el a függönyt, és nem hajolt be a szobába. – Hová akartok menni?

– Miss Lawrence vitorlázni megy délután, és szeretnék vele menni, apa.

A férfi erre már benézett. Az arca szigorú volt, sőt kérlelhetetlen.

– Szó sem lehet róla, Bailey – mondta. – Te nem mehetsz.

– De hát miért? – A kisgyerek kétségbeesett.

– Csak. Mi nem járunk vitorlázni.

– De hiszen vitorlásokat tervezel, és régen folyton hajóztatok! – csodálkozott Misty.

– Az a múlt. Most már máshogy van. Bailey nem hajózhat, és kész – szögezte le a férfi ingerülten.

– Miért? Mert anyukád szerint veszélyes? – csúszott ki a lány száján.

Nick arca megkövült, és Misty rájött, hogy túl messzire ment. Elgondolkodott rajta, bocsánatot kérjen-e, de aztán úgy döntött, hogy inkább mégsem. Elvégre valakinek csak szót kellett emelnie azért a szegény kisfiúért.

– Ó, úgy látom, valaki nagyon dühös! – próbálta tréfával elütni a dolgot, majd cinkosán Baileyre kacsintott, aki érdeklődéssel figyelte a vitát. – Talán én magam is aggódnék miattad, ha az én kisfiam volnál, hiszen olyan sokáig feküdtél kórházban. De nekem egészen kicsi hajóm van, és ezeken a nyugodt vizeken veszélytelen a

vitorlázás. És persze ha te is velem jönnél, még sokkal óvatosabb lennék, mint egyébként. Különben pedig van mentőmellényem, gyerek méretű is.

– Apa! Kérlek szépen! – fogta könyörgőre Bailey.

– Nem.

– De hiszen tudok úszni! – A kisfiú felvetette a fejét, és Mistynek újra, immáron sokadszorra feltűnt, mennyire hasonlít Nickre.

– Már megmondtam, hogy nem, emlékszel?

– Hallottad, hogy Miss Lawrence-nek mentőmellénye is van.

– Az biztonságot ad – magyarázta Misty. – Akkor nem kell attól félni, hogy felborul a hajó. Hiszen ha felborul, annyi baj legyen! Fürdünk egy kicsit, és kész.

– Ezek szerint előfordult már veled, hogy felborultál.

– Hát persze. Ha erős a szél, minden lehetséges. Most azonban nagyon kellemes az idő, ez a veszély semmiképp sem fenyeget.

Niek arca arról tanúskodott, hogy mindjárt felrobban dühében. Borítékolni lehetett, hogy nem adja a beleegyezését a hajókázáshoz. Misty azonban nem akarta ilyen könnyen feladni.

– Apukád is velünk jöhetne – folytatta. – Biztosan sokkal jobban tud vitorlázni, mint én, ha valaki, ő aztán meg tudja akadályozni, hogy veszedelmesen megdőljön a hajó.

– Eszem ágában sincs bebizonyítani, mit tudok, és mit nem! – sziszegte Nick, és lerítt róla, hogy már csak nagyon nehezen uralkodik magán.

Misty a fejét csóválta. Lassan kezdett ő is dühbe gurulni.

– Mégis mit képzelsz? Meg akarsz neki tiltani mindent, ami izgalmas és érdekes? Banksia Bayben minden gyerek űz valamilyen vízi sportot. De ez így is van rendjén egy tengerparti városban.

– Szeretnélek megkérni, hogy ne üsd bele az orrod az ügyeimbe!

– Sajnos nem tehetem. Ugyanis nevetséges, amit művelsz.

– Szerintem is – kottyantotta közbe Bailey.

Nick megint megdermedt, és a lány rájött, hogy mégiscsak hiba volt belefolyni ebbe az egészbe. Lám, mit műveét: éket vert apa és fia közé. Legfőbb ideje volt, hogy visszakozzon.

– Ezt nem lett volna szabad mondanom – jelentette ki. – Apukád aggodalma egyáltalán nem nevetséges, Bailey. Okkal félt téged, hiszen pontosan tudja, milyen veszélyek leselkednek egy kisfiúra. Azért költözött ide, Banksia Baybe, mert úgy gondolta, hogy itt biztonságban leszel. És igaza volt, itt tényleg lényegesen nyugodtabb és veszélytelenebb az élet, mint például egy nagyvárosban. Tudod mit? Azt javaslom, ma még ne gyere vitorlázni, viszont sétáljatok ki a strandra a kutyákkal, és nézzétek meg a vitorlásversenyt! Aztán ha apukád meggyőződött róla, hogy ez az egész egyáltalán nem veszedelmes, a jövő hétvégén hátha elenged velem.

– Ostobának tartasz, mi? – Nick hangja keserűen csengett.

– Igen, de ez szíved joga.

– Hogy ostoba legyek?

– Hogy a lehető legnagyobb biztonságra törekedj. De mi lenne, ha inkább másról beszélnénk? Ez a ti ügyetek Baileyvel, beszéljétek meg. És ha arra a következtetésre jutsz, hogy egyszer mégiscsak elengeded velem vitorlázni a fiadat, csak szólj! Most pedig megkérlek benneteket, hogy hagyjatok magamra. Szeretném meglátogatni a nagymamámat, és ideje felöltöznöm. Vihetitek a kutyákat is.

Misty rámosolygott a férfira, aki intett Baileynek, majd sarkon fordult, és gyerekestül, kutyástul eltűnt.

8. FEJEZET

A nagymamája mélyen aludt, amikor benézett hozzá, és Mistynek nem is sikerült felébresztenie, így aztán a tervezettnél hamarabb indult el a jachtklub felé. Nem volt szükség rá, hogy előtte hazamenjen, mert minden felszerelését ott tárolta a csónakházban lévő öltözőszekrényben.

– Ma én nyerek! – kiáltott oda neki Di, az újságosbódé tulajdonosa, amikor Mistyt megpillantotta.

Di már hatvanéves is elmúlt, de még mindig Banksia Bay egyik legjobb vitorlázójának számított. Fiatalkorában egyszer még egy olimpián is részt vett, ezenkívül számtalan regattán győzedelmeskedett szerte a világon.

Noha Mistynek közel sem volt annyi tapasztalata, néhányszor azért sikerült megvernie.

Akárcsak Di, a többi jachttulajdonos is a klubházban gyülekezett a verseny előtt, Mistynek azonban most nem volt kedve végighallgatni a szokásos csipkelődéseket. Vett magának egy szendvicset, és kifutott a nyílt tengerre. A szelek itt sem voltak veszélyesebbek, mint a part mentén, és ma különösen nyugodt, szélcsendes volt az idő. Nem kellett tehát attól félnie, hogy felborul.

Ment egy jó nagy kört, aztán visszakanyarodott a kikötőbe. Éppen idejében, mert amikor közelebb ért, látta, hogy a startvonalnál már gyülekeznek a verseny résztvevői.

Minden hétvégén nagyjából harminc hajó vett részt a kis helyi versenyen. Köztük néhány turista is, illetve a közeli települések lakói, de soha még senkinek nem sikerült megszorítania Dit, illetve Mistyt. A győztes mindig kettejük közül került ki.

Elstartolt a mezőny. Misty kis hajója szinte repült a vízen. A szél a lehető legkedvezőbb irányból fújt, szépen lehetett haladni, és ma egyértelműen ő volt a leggyorsabb. Illetve...

Nagy meglepetésére a szeme sarkából észrevett egy másik vitorlást, mely szélsebesen közelített, és már-már az elsőségét veszélyeztette. Ráadásul nem Di volt az, hanem egy kis, narancssárga jacht, amilyet a kikötőben lehetett bérelni. Vagyis egy idegen akarta elvenni tőle a jól megérdemelt győzelmet! Misty vérszemet kapott, ettől a pillanattól fogva még fontosabb volt neki a győzelem.

Igen ám, de egy fordulási manőver során a másik hajó veszedelmesen közel került hozzá, alig tudták kikerülni egymást. És akkor jött a meglepetés...

– Mindjárt megelőzzük, Miss Lawrence! – hallotta a hajóról Bailey lelkes kiáltását.

Misty annyira megdöbbent, hogy hosszú másodpercekre elfeledkezett arról, mit is kellene tennie.

– Gyorsabban, apa! Meglátod, sikerülni fog!

És akkor Misty észrevette Nicket is, aki szemlátomást elemében volt a fedélzeten. A szíve nagyot dobbant.

– Mi nyerünk, Miss Lawrence! – rikkantotta Bailey. – Meglátja, mi fogunk nyerni!

Erre egyre nagyobb volt az esély, de Misty még nem adta fel a küzdelmet. Nem akarta ilyen olcsón adni a bőrét. Ahhoz túlságosan büszke volt.

Igen ám, de a győzelemhez nem csupán vasakarat kell, hanem erős összpontosítás is, és erre Misty most képtelen volt. A gondolatai ide-oda csapongtak. Legfőképpen persze az foglalkoztatta, hogy Nick első lépésként kutyát szerzett a fia számára, most pedig elhozta vitorlázni. Másodszor is sikerült tehát legyőznie a szorongását. Vajon mi lesz a harmadik lépés?

Nagyjából itt tarthatott a töprengésben, amikor jött egy erősebb széllökés. Ez rendes körülmények között nem jelentett volna gondot, ám most annyira elmerült a gondolataiban, hogy másodpercekkel később reagált a kelleténél. Ennek pedig az lett a következménye, hogy Nick elhúzott mellette.

– Éljen! Megcsináltuk! – ujjongott Bailey.

De aztán, szinte a semmiből, előbukkant Di hajója, és olyan gyorsan jött, hogy kevéssel a cél előtt beérte, sőt meg is előzte Nickék jachtját, a helybeliek nagy örömére.

Míg Misty teljesen összezavarodva, ellentmondásos érzésekkel a szívében visszakormányozta a hajóját a kikötőbe, elégedetten állapította meg, hogy Nick jócskán lemaradt mögötte, és csak másodszori próbálkozásra sikerült beállnia a helyére. Hát persze, mert ahhoz, hogy könnyedén kiköthessen az ember, ismerni kellett az öböl áramlatait, helyismeret nélkül mindenkinek nehezebb a dolga.

Mivel a férfinak még le kellett adnia a bérelt vitorlást, Mistynek volt néhány perce, hogy kicsit összeszedje magát és rendezze a gondolatait. Amikor megpillantotta a feléje szaladó Baileyt, már újra tudott nevetni. Átölelte a kisfiút, és rámosolygott az apjára.

– Megvertetek. Gratulálok a második helyhez!

– De csak mert annyira meglepődtél, amikor észrevettél minket, hogy elveszítetted a fonalat. Ez nem volt egészen tisztességes, szólnunk kellett volna, hogy elindulunk.

A férfi kopott pólót viselt, térdig feltűrt farmert, és mindennek a tetejébe mezítláb volt. De így is őrült jól nézett ki, Misty nagyot nyelt, amikor ránézett, aztán gyorsan lesütötte a szemét.

– Nagyon jól vitorlázol – mondta, mert jobb nem jutott eszébe.

– Ez az egyik hobbim. Nem véletlenül lettem hajóépítő mérnök. Úgyhogy csak fel kellett idéznem a régi ismereteket. Meg azt, milyen sok örömömet leltem egykor a vitorlázásban.

– A kutyákat otthon hagytad? – kérdezte Misty.

– Micsoda kérdés?! – A férfi a klubház mellé mutatott, ahol egy fa árnyékában ott pihent a hosszú pórázra kötött Ketchup és Whippy, egy nagy tál víz társaságában.

Egymásra néztek, a lány tekintetében hála csillant, Nick pedig önkéntelenül is felemelte a kezét, hogy megcirógassa az arcát. Mit érdekelte őt, hogy vagy százan bámészkodnak körülöttük!

A következő pillanatban azonban megtört a varázs, mert Fred tűnt fel a színen.

– Üdvözlöm, Nicholas! Gratulálok, maga aztán tud vitorlázni! És Misty-től úgy hallottam, festeni is tud...

– Vagy úgy! – Nick az állatorvos felé fordult, aki élénken magyarázni kezdte, milyen módon segíthetné festőtudományával a helyi színjátszókört.

Misty nevetett, és úgy döntött, lelép. Ahogy azonban elindult a kutyákhoz, egy kis kéz csusszant a kezébe.

– Magával mehetek, Miss Lawrence? Apa azt mondta, sült halat vacsorázunk, és én szeretném, ha mind együtt ennénk. Mind az öten...

Misty nem akarta elrontani a kisfiú örömét, így aztán megint közös pikniket rendeztek a parton. Miután Whippy kitombolta magát a strandon, letelepedett Ketchup mellé a pokrócra, és mindkét kutya vágyakozó pillantásokat vetett a sült krumplira.

Az étkezés befejeztével Nick könnyedén megérintette a lány kezét.

– Csodálatos nap volt – állapította meg. – És ezt egyedül neked köszönhetjük.

– Mert hagytam magam megverni? – próbálta viccel elütni a dolgot Misty.

– Dehogy! – Nick megcsóválta a fejét, aztán megfogta a lány mindkét kezét, és magához húzta. – Misty, én...

Te jó ég, mire készül? Csak nem akarja megcsókolni?

– Ne Bailey előtt! – susogta feldúltan a lány.

– Miért? Miért ne láthatná a fiam, amint köszönetet mondok a tanítónőjének a különösen jól sikerült leckéért? – Nick még közelebb húzta.

– Mert... csak.

– Nem csókolhatlak meg?

– Nem.

– Hát jó, ha ez tényleg ennyire fontos neked... Bailey, csukd be a szemed, légy szíves! – szólt rá fiára a férfi. – Szeretném csókkal megköszönni Miss Lawrence-nek, amit értünk tett.

– De vigyázz, ne legyen túl nyálas! – figyelmeztette a gyerek. – Miss Lawrence mindig azt mondja Ketchupnak, hogy fogja vissza magát, mert ő nem szereti a nyálas puszikat.

– Kösz a tippet! Ügyelni fogok – felelte komoly képpel a férfi.

– Te jó ég, Nick! Neked tényleg teljesen elment az eszed... – Misty szabadulni próbált, ám hiába.

– Miss Lawrence úgy véli, nem kellene csókolóznunk a te jelenlétedben – magyarázta Baileynek Nick, de közben merőn Mistyt bámulta.

– Ez pontosan így van! – csattan fel a lány.

– Ezért arra kérlek, fiam, fuss le a partra, és etesd meg a sirályokat a maradék sült krumplival.

– De miért? – értetlenkedett a gyerek. – Annyira szeretném nézni.

– Mit csinálnának az osztálytársaid, ha látnák, hogy megcsókolsz egy kislányt? – érdeklődött a férfi.

Bailey eltűnődött.

– Ujjal mutogatnának rám, nevetnének és nagyokat cuppognának – felelt meg végül a kérdésre.

– Na, látod. Miss Lawrence azért nem akarja, hogy nézz minket, mert attól fél, hogy pontosan ezt fogod csinálni. Ezért csak akkor csókolózhatunk, ha elmész innen jó messzire. Ha viszont nem mész, akkor többé nem piknikezünk a parton, ezt már most megígérhetem.

Bailey erre kuncogva feltápászkodott, és elszaladt a tenger irányába, Whippy csaholva követte.

Nick pedig forrón megcsókolta Mistyt.

Noha a szülei meggondolatlan kalandornak bélyegezték, Nick valójában nagyon is tudta, mit csinál. Tudta, hogy ezzel a csókkal megint kockázatot vállal, tudta, hogy ha így folytatja, jó esélye van rá, hogy beleszeret Mistybe.

Igazán csak egyszer volt szerelmes életében, a feleségébe, és az a szerelem végzetes tévedésnek bizonyult. Misty azonban egészen más, mint Isabelle, nem kell attól félnie, hogy megint balul sül el a dolog.

A lány meglepően szenvedélyesen viszonozta a csókját, bizonyítva ezzel, hogy ő is legalább annyira kívánja, mint ő.

Ám ekkor Ketchup közéjük furakodott, és Misty felemelte a kezét, jelezve, hogy véget akar vetni az ölelkezésnek. Egy másodperccel később szétváltak. A lány csak ült vele szemben, és kissé kábultan, ijedt arccal nézett rá. Vajon mitől fél ennyire?

– Misty – suttogta a férfi –, mi a baj?

A lány gyorsan összeszedte magát, a következő pillanatban már mosolygott.

– Semmi, csak... szóval nem tudom, hová vezet, ha egy tanár a tanítványa apukáját csókolgatja.

Még mielőtt Nick válaszolhatott volna, Bailey tűnt fel a színen.

– Most már visszajöhetek?

– Azzal a feltétellel, ha senkinek sem mondod el, hogy megcsókoltam Miss Lawrence-t.

– Miért nem?

– Mert akkor az emberek kinevetnének minket, és összesúgnának a hatunk mögött. És akkor Miss Lawrence soha többé nem engedné meg, hogy megcsókoljam.

Bailey láthatóan megelégedett ezzel a magyarázattal.

– Tudod mit? – fordult a gyerekhez a lány. – Hagyjuk ezt a hivatalos megszólítást! Mostantól tegezhetsz, és szólíthatsz Mistynek, de csak akkor, ha egymás között vagyunk. A suliban továbbra is Miss Lawrence leszek, jó?

– Jó – biccentett a kisfiú. – Mit gondolsz, lehet, hogy egyszer összeházasodtok apával?

Misty megdöbbent. Ezt biztosan nem most találta ki a gyerek, nyilván gondolkodott rajta már egy ideje.

– Nem hinném – felelte. – Tudod, az, hogy egy férfi meg egy nő csókolózik, nem jelenti azt, hogy össze is házasodnak.

– De ti kedvelitek egymást.

– Még ez sem ok a házasságra. Téged is kedvellek, sőt csókot is kaptál tőlem tegnap este, lefekvés előtt. Mégsem megyek hozzád feleségül.

– Az egészen más. Apát nem úgy csókoltad meg, mint engem.

Bailey roppant elégedett képet vágott, szemlátomást nagyon is a kedve szerint alakult ez a beszélgetés. Misty pedig gyanút fogott. Esküdni mert volna rá, hogy Nick és Bailey már alaposan kivesézte ezt a témát valamikor.

Szigorúan rámeredt először a gyerekre, aztán a férfira.

– Mondjátok csak, nem lehetséges, hogy ti ezt előzőleg megbeszéltétek?

– Á, hogy képzeled? – Nick csípőből tagadott, de bűntudatos arckifejezése arról tanúskodott, hogy hazudik.

– Bailey, mondta apukád neked, hogy meg akar csókolni? Kérlek, ne felejtsd el, hogy a tanító nénid vagyok, és nekem nem szabad hazudnod... Szóval? Beszéltetek rólam, vagy nem?

– Beszéltünk. – Bailey lesütötte a szemét. – Az úgy volt, hogy kilestelek benneteket a mosókonyhában, és másnap megkérdeztem apát, milyen érzés megcsókolni egy lányt. Ő pedig azt mondta, hogy az a lánytól függ. És hozzátette, hogy téged megcsókolni egyenesen csodálatos volt, és hogy bármikor szívesen megtenné megint. És most megtette... – A gyerek arca felragyogott. – Mondd csak, apa, megint olyan jó volt, mint először?

– Még annál is jobb – vigyorgott Nick.

– Ó, szóval jól sejtettem! – emelte fel a hangját a lány. – Előre eltervezted.

– Szó sincs róla. Mindössze éltem az adódó lehetőséggel. Ez csak nem bűn?

– Hányszor kell megcsókolnotok egymást ahhoz, hogy összeházasodjatok? – tudakolta Bailey.

– Legalább százszor – világosította fel a lány. – Viszont épp ezért nem is fogom többé megcsókolni apukádat.

Nick ajkáról lehervadt a mosoly.

– Ezt nem gondolhatod komolyan!

– De igen, nagyon is komolyan gondolom.

– Ez nem csupán egy csók volt, te is tudod... Sokkal több van köztünk annál.

– Igen. És éppen ez a több, ez zavar engem. Ugyanis a fiad tanítónője vagyok, ráadásul még a főbérlőd is.

– Nem azért csókoltalak meg, hogy kivételezz a fiammal a suliban, vagy hogy csökkentsd a bérleti díjat – élcelődött a férfi.

– Remélem is. – Misty felállt, és elkezdte összeszedni a vacsora maradékát.

– Elárulnád végre, mitől félsz, Misty?

– Én? Semmitől. Kettőnk közül nem én vagyok az, aki a biztonságot keresi, Nick. És úgy gondolod, a személyemben megtaláltad. Csakhogy én nem vagyok garancia semmire. Legfőképpen nem a nyugalomra és a biztonságra.

– Miről beszélsz tulajdonképpen?

– Arról, hogy azért vonzódsz hozzám, mert azt hiszed, hogy én semmiféleképpen nem jelentek veszélyt rád nézve. De tudod, ez az én szempontomból nem túl hízelgő... Most pedig bocsáss meg kérlek, de el kell mennem. Szeretnék jó éjszakát kívánni a nagyanyámnak.

– Az ég szerelmére, Misty, a nagymamád hónapok óta nem reagál a külvilágra!

– Na és! – vetette fel az állát dacosan a lány. – Attól még jó éjszakát kívánhatok neki.

– Természetesen kívánhatsz, nem is oda akartam kilyukadni. Hanem hogy ne használd őt ürügynek ahhoz, hogy velem lezárj egy kellemetlen beszélgetést.

– Hagyjuk ezt, Nick! Hidd el, jobb, ha most elmegyek.

– Ez nem csak egy átlagos csók volt, Misty – ismételte nyomatékkal a férfi, és ő is felállt, hogy segítsen a pakolásban. – Szeretném, ha ezt elismernéd.

– Hát jó. Elismerem. Nem csak egy átlagos csók volt.

– Rendben. – Nick elmosolyodott, de úgy, hogy abba a lány beleremegett. – Örülök, hogy te is tisztában vagy vele. Ez nekem nagyon fontos. Bailey érthető módon türelmetlen, de emiatt nekünk semmit sem kell elsietnünk.

Megfogta Misty kezét, magához húzta, és gyöngéd csókot lehelt a homlokára.

– Kivárjuk, mi lesz belőle, jó? Ha a megérzésem nem csal, és nem szokott csalni, akkor valami egészen különleges van köztünk kialakulóban. Valami olyasmi, ami mindkettőnk életét megváltoztatja.

9. FEJEZET

Noha Misty végképp nem tudta, mitévő legyen, és engedjen-e az érzéseinek, a környezetük egyértelműen egy párnak tartotta őket. Mindenki egyöntetűen jóindulattal szemlélte a bimbózó kapcsolatot, nem voltak pletykák, rosszindulatú megjegyzések. Banksia Bay lakói tudomásul vették, hogy az egygyermekes özvegyember anyát keres a fiának, és meg is találta Misty személyében.

– Tudtad, hogy nagyon gazdag? – kérdezte Mistytől az egyik kolléganője, Louise a nagyszünetben. – Az interneten azt olvastam róla, hogy nagyon híres a szakmájában, és csak válogatott ügyfélkörnek dolgozik. Ha tudtam volna, kicsoda, esküszöm, én magam ajánlottam volna fel neki a házamat... Milyen szerencsés vagy, Misty!

És nemcsak a munkatársak gondolkodtak így, hanem a városka legtöbb lakója. Mistyt sokan szerették, így aztán örültek, hogy huszonkilenc éves korára végre megtalálta a párját. Meg aztán azt is tudták róla, hogy utazni vágyik, de a nagymamája miatt helyhez van kötve. Nagyszerű kárpótlás ez a szerelem a beteljesületlen álmokért, gondolták a jóindulatú polgárok.

Nick különben valami titokzatos módon mindig ott bukkant fel, ahol Misty is volt. Ha külön indultak el a városban, egészen biztosan összeakadtak valahol. És a férfi otthon is úgy intézte, hogy minél több időt töltsenek együtt. Például rendszeresen vacsorát főzött mindnyájuknak. Aztán lementek együtt a partra. Ketchupot persze még ölben kellett vinni, vagy három lábon bicegett mögöttük, míg Bailey és Whippy fékevesztetten bolondozott a homokban.

Este Nick lefektette a kisfiát, Misty pedig meglátogatta a nagyanyját az otthonban. Amikor visszatért, Nick már a verandán várt rá.

A lánynak csak ritkán volt ereje azt mondani, hogy még dolga van. Többnyire engedett a kísértésnek, és kinn maradt Nickkel. Ilyenkor órákat beszélgettek, és a férfi sokat mesélt azokról az országokról, ahol járt. Misty pedig szabadjára engedte a képzeletét, és arra gondolt, hogy Nick azért élte meg ezeket a dolgokat, hogy neki elmesélhesse. Fájdalmas volt a gondolat, hogy be kellene érnie ennyivel.

Aztán mikor a hold már magasan állt az égen, észbe kapott, hogy késő́re jár, és felállt.

Ebben a pillanatban a férfi is felemelkedett, átölelte és megcsókolta. Valóságos szertartássá vált köztük ez a búcsúcsók. Olyan természetes volt, mint az, hogy reggel felkel a nap, és egy hónap elteltével Misty el sem tudta képzelni, hogyan töltötte az estéit akkor, amikor még nem ismerte Nicket.

A férfi lassan a kisváros életében is jelentős szerepet kezdett játszani. Rengeteg munkája mellett ugyanis arra is szakított időt, hogy megfesse a díszletet a színjátszókör legújabb előadásához, sőt a jachtklub ütött-kopott mentőcsónakját is megjavította. Nem csoda, hogy nagy népszerűségre tett szert Banksia Bayben.

Misty barátnői már az esküvőt tervezgették.

– Nyáron meg is tarthatnátok a lagzit – mondta Louise Mistynek az első óra előtt a tanáriban. – És a nyári szünetben nyugodtan elutazhatsz nászútra Nickkel.

Aztán a fiatalasszony nevetve lehajolt, hogy kikerülje a radírt, amellyel a barátnője megdobta.

Misty szenvedett. Maga sem értette, miért nem tud felhőtlenül örülni a lehetőségnek, hogy Nick és ő... Hiszen szereti a férfit! Fontosabb számára, mint bárki más a világon. De akkor miért vágyódik el innen annyira? Talán az erősítette fel benne a vágyakozást, hogy Nick mesélt neki azokról a kalandokról, melyeket a feleségével és Baileyvel élt át? Ezt nem tudta volna megmondani.

– Mit gondolsz, mikor kéri meg a kezedet? – érdeklődött Louise, akit szörnyen érdekelt ez a téma.

– Mostanában biztosan nem – hűtötte le a lelkesedését Misty. – Hiszen még nem is...

– Te jó ég! – kapott a szájához a barátnője. – Még le sem feküdtetek egymással? Szabad érdeklődnöm, miért?

– Nem, nem szabad. – Misty újabb radírt keresett, de hiába.

Louise nem adta fel. Attól fogva minden héten megkérdezte, megvolt-e már a lánykérés.

– Nem – felelte kissé idegesen Misty. – És mostanában nem is várható.

– Pedig az arcod pont úgy ragyog egy ideje, mintha már mindenben megegyeztetek volna.

– Ha így lenne, azt én is tudnám.

– Bátorítanod kellene Nicket – javasolta Louise. – Ragadd magadhoz a kezdeményezést, csábítsd el, ess teherbe tőle! Fogd meg magadnak ezt a fickót, hidd el, ilyet többet nem találsz.

Misty csak mosolygott, és a vállát vonogatta.

Mostanában komolyabb gondolatok foglalkoztatták, de ezt nem kötötte a barátnője orrára. A nagymamája egyre gyengébb lett, egyre kevésbé reagált a külső ingerekre. Már nem simogatta meg Ketchupot, ha odatette mellé az ágyba. Már nem szorította meg biztatóan a lány kezét, amikor valami jó hírről számolt be neki. Arra sem rezdült arcizma sem, amikor Misty bevallotta, hogy szerelmes: halálosan beleszeretett a bérlőjébe.

És aztán eljött a nap, amikor Misty hajnali ötkor felébredt, és különös, fájdalmas ürességet érzett a lelkében. Valami baj történt – ez volt az első gondolata, és amikor egy perccel később, még mielőtt felkelhetett volna, megszólalt a telefon, már azt is tudta, hogy a nagymamájáról van szó.

– Meghalt – mondta ki, miután letette a kagylót, és a szörnyű szó tompán kongott a nappali csendjében. – Meghalt a nagyi.

Egy perccel később már Nick is ott volt mellette; nyilván felébredt a korai telefoncsörgésre, és megsejtette a bajt. Magához húzta a lányt, és megcsókolta a feje búbját.

– El kell mennem – mondta gépiesen Misty.

– Igen, tudom. Öltözz fel jó melegen!

Miközben Misty öltözött, hallotta, hogy Nick telefonál.

Nem sokkal később nyílt a bejárati ajtó, és Louise lépett be. Misty barátnője a szomszéd farmon lakott a férjével és a kisfiával, aki ugyanabba az osztályba járt, mint Bailey.

Louise átölelte Mistyt.

– Részvétem, kedvesem. A nagyid a legjobb, legkedvesebb asszony volt a világon. Mindannyiunknak nagyon fog hiányozni. Nick szeretne elkísérni az otthonba, ezért megkért, hogy vigyázzak Baileyre, és amikor felébredt, vigyem át magunkhoz. Elmondhatom neki, mi történt, ugye?

– Persze – mondta kábán Misty.

– Szombat van, úgyhogy ráértek érte jönni. Akár éjszakára is nálunk maradhat, hogy legyen időtök mindent elintézni. Majd később beszélünk. – Azzal Louise még egyszer megölelte a barátnőjét, majd Nickkel együtt, aki időközben szintén felöltözött, kitessékelte őket a házból.

A férfi belekarolt Mistybe, és a sötétben a kocsijához vezette. Amikor észrevette, hogy a lány reszket, védelmezően átölelte.

Misty persze számított erre, tudta, hogy előbb-utóbb elkerülhetetlenül eljön a vég, ezért nem mondhatni, hogy váratlanul érte, inkább valami mély, bénító szomorúság zuhant rá.

– Ő volt a legfontosabb ember az életemben – suttogta. – És most nincs többé.

– Igen, tudom. Nagyon sajnálom, hogy nem ismerhettem. Ő nevelt fel téged, általa lettél olyan, amilyen lettél. Az eredményből ítélve csodálatos ember lehetett. – Nick kinyitotta a lánynak az ajtót, majd gondosan becsatolta az ülésbe.

– Köszönöm, Nick.

– Igazán nincs mit. Örülök, hogy segíthetek.

Annyi dolguk volt aznap, hogy nem is tudtak mindent elintézni, de legalább a tennivalók elterelték Misty figyelmét a gyászról. Egyedül persze sokkal nehezebb lett volna minden, ám Nick egész nap ott volt mellette, segített, vigasztalta, támogatta mindenben. Este pedig, amikor már várta őket az ágy, Misty kétségbeesetten belekapaszkodott.

– Nem akarom, hogy azért feküdj le velem, mert teljesen összetört a nagymamád elvesztése, és képtelen vagy ellenállást kifejteni – mondta szelíden Nick. – Ha tényleg akarod, bekísérlek a szobádba, és melléd fekszem, amíg el nem alszol. De többről egyelőre szó sem lehet.

– Ha ezt meg tudod csinálni, akkor erősebb vagy, mint én. – Misty a könnyein át elmosolyodott. – Én képtelen lennék csak úgy feküdni, és végül nyugodtan elaludni, amikor ott vagy mellettem.

– Igazad van, lehet, hogy túl sokat képzelek magamról. – A férfi gyöngéden homlokon csókolta. – Akkor viszont külön vonulunk vissza, ki-ki a saját szobájába.

– De Nick...

– Csak semmi de. Várjunk még egy kicsit! Azt szeretném, ha igazán engem akarnál, és nem csak azért menekülnél a karomba, mert félsz egyedül lefeküdni.

– Igazán akarlak téged.

– Látod, ebben a pillanatban nem vagyok erről meggyőződve. – Nick megemelte a lány állát, hogy a szemébe nézhessen. – Egészen gyöngévé tesz a szerelem, amelyet irántad érzek, de most még nem tölthetjük együtt az éjszakát. Ma este semmi esetre sem. Adok még neked egy kis időt.

Misty bólintott. Úgy látszik, a férfi megérezte, hogy valójában még mindig bizonytalan. Hogy van valami, amiről sohasem beszél, és ez a valami még köztük áll.

Mistynek volt egy londoni címe, egy ügyvédi irodáé, amelyen keresztül állítólag el tudta érni az édesanyját. Ehhez az elérhetőséghez tartozott egy e-mail cím is: ide írt levelet, hogy értesítse az anyját a nagyi haláláról. Az anyja viszont, és ebben sajnos nem volt semmi meglepő, nem jelentkezett.

Misty közben lebonyolította a temetés előkészületeit, és hálás volt Nick támogató jelenlétéért. A férfi mindenhová elkísérte, mindenben segített, de kéretlenül soha semmibe nem szólt bele.

A temetésen és a halotti toron rengetegen vettek részt, bizonyítékául annak, mennyien szerették az idős hölgyet Banksia Bayben. Nick a szertartás során is mindvégig Misty mellett állt az első sorban, és ebben senki nem talált kivetnivalót. Természetesen Misty mondta a búcsúztatót, s rövid beszédében köszönetet mondott nagymamájának a szeretetteljes és áldozatos életéért. Mire befejezte, már zokogott, de egy pillanatig sem kellett egyedül éreznie magát: Nick odasietett hozzá, és vigasztalóan átölelte. És akkor is mellette maradt, amikor a szomszédok, barátok és ismerősök sorba álltak, hogy részvétüket nyilvánítsák.

De vajon hol lehet az anyja? Miért nem jött el?

Mistynek rosszulesett ez a részvétlenség, bár valójában nem talált benne semmi különöset. Emlékezett rá, mennyire várták az anyját a nagypapa halálakor. A nagyi egészen biztos volt benne, hogy most aztán hazajön a lánya, hiszen jóval a temetés előtt értesítették. Tévedett. Miért is lenne most máshogy, mint akkor?

Misty el sem tudta képzelni, hogy teljesen egyedül, Nick nélkül hogy bírta volna ki ezt az egészet. De szerencsére ezt nem is kellett megtudnia, mert a férfi nem tágított mellőle, és a város lakói úgy tekintették ezt a fejleményt, mint a világ legtermészetesebb dolgát. Noha Nick alig több mint egy hónapja költözött ide, a helybeliek befogadták, közülük valónak tekintették, és elfogadták Misty élettársaként.

Ha most megkérné a kezemet, igent mondanék, gondolta a lány a halotti tor alatt. Talán nem volt ez a legillendőbb gondolat egy ilyen pillanatban, mégis vigasztalóan hatott rá, hogy nincs egyedül, ott van neki Nick, Bailey, a kutyák, az otthona és a munkája, amelyet nagyon szeret.

A ház tele volt emberekkel, akik szerették és tisztelték a nagyanyját, s bár sok könnycsepp is hullott, vidám történetek is elhangzottak a múltból, így aztán helyenként már nemcsak sírásra görbültek, hanem mosolyra is húzódtak a szájak.

– Sosem felejtem el a párizsi utunkat – sóhajtott fel Marigold, a nagyi ifjúkori barátnője, aki időtlen idők óta Melbourne-ben élt a lányával, és így az elmúlt években már jobbára csak levélben tartották a kapcsolatot. Mistyt meg is hatotta, hogy az idős hölgy hajlandó volt megtenni ezt a nagy távolságot, hogy a temetésen részt vehessen.

– Milyen párizsi utat? – hökkent meg. – Ti voltatok Párizsban?

– Bizony, még lánykorunkban – mesélte Marigold. – Két évig spóroltunk, mire összegyűlt a pénzünk a hajójegyre meg a szállásra. A szüleink persze élénken tiltakoztak, de mi ragaszkodtunk a szándékunkhoz, és végül el is utaztunk. Egyszerűen csodálatos volt! Életem legnagyobb kalandja. Bejártuk a várost, franciául tanultunk... Sőt, még dolgoztunk is egy kis kávéházban pincérnőként, hogy ne kelljen olyan hamar hazajönnünk. – Az idős nő arcán peregtek a könnyek, de a szája mosolygott. – Remek ember volt a nagyanyád, sokat jelentett nekem. Kincsként őrzöm a közös emlékeket.

Hát ezt szépen mondta, gondolta Misty, de még mindig hitetlenkedve csóválta a fejét.

– Fogalmam sem volt róla, hogy a nagyi Párizsban is járt.

– A lelkemre kötötte, hogy a jelenlétedben ne említsem ezt az utat soha. Félt ugyanis, hogy rád is olyan hatással lesz, mint anyádra. Mert neki sokat mesélt arról, milyen jól érezte magát ott, és milyen szép az a város. És látod, hová vezetett a dolog. De most már beszélhetek előtted, hiszen benőtt a fejed lágya. Te már biztosan nem fogsz itthagyni csapot-papot azért, hogy a nyakadba vedd a nagyvilágot.

Jaj, ne! Miért épp most kellett előjönnie ezzel Marigoldnak, amikor eddig sikerült elfojtania az álmait? Misty kis híján elsírta magát. Nick megérezte, hogy baj van, és azonnal közbeavatkozott.

– Nagyon nehéz időszak áll Misty mögött, és azt hiszem, jobb lenne, ha most lepihenne egy kicsit. Ugye megbocsátanak...

– Természetesen. – Marigold kedvesen elmosolyodott. – Jó tudni, hogy maga mellette van, és törődik vele. Misty igazán olyan kedves lány... Megérdemli, hogy szeressék.

Miután a tor résztvevői elbúcsúztak, Nick ágyba küldte Mistyt, ő pedig nekifogott takarítani. A lány kábán, gépiesen vetkőzött, mosakodott. Már alig várta, hogy bebújhasson a takaró alá, mert nagyon fázott. Mintha csak megérezték volna, a kutyák ott feküdtek az ágytakarón, készen arra, hogy melegítsék.

Már hálóingben volt, amikor hallotta, hogy egy autó áll meg a ház előtt. Az órára nézett, és elcsodálkozott. Ki lehet az ilyenkor? Talán csak nem Bailey akart mégis hazajönni? Úgy intézték, hogy a kisfiú Nathalie-éknál tölthesse az éjszakát, de persze lehet, hogy meggondolta magát, és rábeszélte Nathalie szüleit, hogy hozzák inkább mégis haza.

Nem sokkal azután, hogy hallotta becsapódni a kocsiajtót, Nick kinyitotta az ajtót, és meglehetősen visszafogottan üdvözölte a késői látogatót. Tehát nem Bailey jött.

– Hát maga meg kicsoda? És mit keres a házamban? – ütötte meg Misty fülét egy éles, kellemetlen hang, amelyet persze azonnal felismert.

Az anyja tehát mégiscsak eljött, ha kissé megkésve is.

Misty villámgyorsan újra felöltözött, és amikor kiment a konyhába, az anyját egy csésze kávé előtt találta. A kávéhoz cigarettára is rágyújtott, mert miért is ne...

Öregebbnek tűnik, és soványabb, mint ahogy emlékeztem rá, gondolta Misty. Bár ezen nem is volt mit csodálkozni, hiszen az anyja legutóbbi látogatása óta évek teltek el.

Az asszony testre simuló farmernadrágot viselt, hozzá térdig érő csizmát, melynek tűsarka kis nyomokat hagyott a padlón. Festett fekete haját szigorúan hátrafésülte és kontyba fogta a tarkóján.

Amikor Mistyt megpillantotta az ajtóban, elnyomta a cigarettát, és felállt, hogy átölelje.

– Szervusz, Misty, drágám! Rémesen nézel ki.

Nick a tűzhely mellett állt, és elképedve figyelte a jelenetet. Tétován a kávégép felé intett, melyet a váratlan vendég miatt kapcsolt be, de a lány megrázta a fejét, jelezve, hogy nem kér kávét.

– Perthben voltam éppen, amikor elért az ügyvéd üzenete – magyarázta Grace Lawrence, majd visszaült, és rágyújtott a következő cigarettára.

– Perthben? – képedt el Misty. – Mióta vagy Ausztráliában?

– Valamivel több mint egy éve. – Grace széles mozdulatot tett a cigarettájával, mire Whippy, aki persze elkísérte Mistyt a konyhába, azonnal tüsszögni kezdett, és hátrált néhány lépést.

Legszívesebben Misty is ezt tette volna.

– Több mint egy éve? – háborodott fel. – Tehát itthon voltál akkor is, amikor a nagyi elszenvedte a második agyvérzését? De hát akkor miért nem jöttél hamarabb? Hiszen értesítettelek, milyen nagy a baj, és hogy milyen rossz állapotban van!

– Ugyan, mi értelme lett volna idejönnöm? Segíteni úgysem tudtam volna rajta, azt pedig pontosan tudod, mennyire utálom a kórházakat meg az efféléket. Egyszerűen nem tudom elviselni azt a gyászos hangulatot. Bőven elég volt az is, amikor apához hazajöttem...

– Egyetlenegyszer látogattad meg őt is, és jó, ha tíz percet töltöttél nála – mondta szemrehányóan a lány.

– Ugyan, hagyjuk már ezt a témát, Misty! Most itt vagyok, és ez a lényeg, nem?

– Ami azt illeti, érkezhettél volna hamarabb is. De gondolom, a temetéseket is utálod.

Grace-t nem ütötte szíven a gúnyos megjegyzés.

– Valóban – felelte hűvösen. – És különben is, nem akarok úgy tenni, mintha elszomorítana valakinek a halála, akit nem is ismertem. – Elgondolkodva Nickre sandított. – Remélem, nem az én szobámban alszotok.

– Nem – rázta meg a fejét Misty.

– Akkor jó. Mellesleg arról nem is értesítettél, hogy férjhez mentél.

– Mert nem mentem férjhez. Nick a bérlőm.

– Aha. A bérlőd. – Grace ásított egy nagyot. – Elég fáradt vagyok. Hosszú repülőút van mögöttem. Ja, igaz is, tudsz róla, hogy már nem Fivkinnel élek? Úgyhogy ami az anyagiakat illeti, nem vagyok túlságosan jól elresztve. Most azonban szerencsére pénz áll a házhoz.

Elégedetten körbehordozta a pillantását a konyhán, és Misty egyszeriben rádöbbent, mi hozta haza az anyját. A gyomra is felkavarodott.

– Nem... nem ismerem ezt a Fivkint – hebegte elfogódottan.

– Sose bánd! Mocsok alak volt, mint a férfiak általában. Felcsípett egy libát, aki nálad is fiatalabb, és elvette feleségül. Nekem meg kiszúrta a szemem egy nevetséges összeggel. Bár most már mindegy... Érdeklődtem, milyenek errefelé az ingatlanárak, és azt hiszem, mindketten megtaláljuk a számításunkat.

– Mindketten? Miről beszélsz?

– Hát rólunk, kettőnkről. Mert te sem jársz rosszul, ne félj. Az ügyvédem szerint nagyvonalúan díjaznom kellene, hogy ilyen ügyesen elintéztél mindent...

– Most már aztán elég! – Nick nem bírta tovább, egyszerűen muszáj volt közbeszólnia. Odalépett Misty mellé, és védelmezően átölelte a lányt. – Vegye már észre magát! Ma temették az édesanyját, ez nem a megfelelő időpont, hogy...

– ...hogy az anyagiakról beszéljünk? – Grace felállt az asztaltól. – Nos, a legkevésbé sem érdekel, ha esetleg szívtelennek tart emiatt. A lehető leggyorsabban le akarom rendezni ezt az egész ügyet, hogy utána elutazhassak. Nem tudok hosszú ideig egy helyen megmaradni, pláne nem egy ilyen porfészekben, mint Banksia Bay. Már évekkel ezelőtt azt javasoltam anyámnak, hogy adja el a házat, de nem hallgatott rám. De most aztán az enyém, és azt csinálok vele, amit akarok.

– Készített végrendeletet a nagymamád? – kérdezte Nick Mistyhez fordulva.

– Hát persze.

– Nem érdekel, mi van benne! – emelte fel a hangját Grace. – Én vagyok az egyetlen lánya, vagyis minden az enyém. Az én halálom után meg majd Misty örököl...

– Fejezze be! – szólt rá az asszonyra gorombán Nick. – Mondtam, hogy mára elég. Mistynek pihennie kell. Holnap majd folytatjuk.

– Folytatjuk? Mi az, hogy folytatjuk? Kicsoda maga, és milyen jogon szól bele bármibe is? – hepciáskodott Grace.

– Misty barátja vagyok, és aki őt bántja, annak velem gyűlik meg a baja.

– Biztos vagyok benne, hogy semmilyen formában nem kell bántanom. – A nő negédesen elmosolyodott. – Misty nem az a fajta, aki akadékoskodik. Olyan kedves kislány, mindig azt csinálja, amit kell.

Ezt egyszerűen nem lehet kibírni! Misty legszívesebben világgá szaladt volna.

– Menjünk! – húzta magával Nick, mintha csak kitalálta volna a gondolatát. – Egyedül kell megtalálnia a szobáját, Grace, de gondolom, ez nem lesz gond. A lányának nyugalomra van szüksége.

Azzal kikísérte Mistyt a folyosóra, és amikor észrevette, hogy a lány reszket, fojtott hangon szitkozódott.

– Miféle nyelv ez? – tudakolta Misty, mert az ugyan nyilvánvaló volt, hogy az indulat szüli a szavakat, de az értelmüket nem értette.

– Tádzsik – világosította fel a férfi. – Tádzsikisztánban tanultam a legcifrább káromkodásokat.

– Ó, értem. – Misty szeretett volna nevetni, de sajnos nem sikerült. Az anyja felbukkanása, és az ok, amiért idejött, elvette a jókedvét. – Olyan borzasztó ez az egész! – suttogta.

– Az – hagyta helyben Nick. – Tényleg van végrendelet?

– Van.

– És ki az általános örökös? Ő?

– Nem, én.

– Csodás. Akkor, ha megengeded, boldogan kihajítom ezt a némbert.

– Nem szabad. Joga van hozzá, hogy itt legyen. Sőt, talán a házhoz is joga van... – A lány elbizonytalanodott.

– Tévedsz, Misty. Sem jogilag, sem erkölcsileg nincs joga semmihez. Majd én mindent elintézek. Megvédem az otthonunkat.

Az otthonunkat... Misty fülében sokáig ott csengett ez a két egyszerű szó. Igen, ez az otthonuk. Mindkettejüknek. Sőt Baileynek és a két kutyusnak is.

A férfi megcirógatta a haját, aztán két tenyerébe fogta az arcát, és megcsókolta. Először a homlokát, aztán az orra hegyét, végül az ajkát.

Hová is lennék nélküle? – gondolta a lány. Nick szereti őt, ez egészen nyilvánvaló. Mellette áll a bajban, felrázza, ha lehangolt. Boldog lehet, hogy ilyen férfit talált.

Vágyódott utána, egyre jobban, testi értelemben is. Úgy érezte, ennyi rossz után kijár neki egy kis jó is, fiatal teste, elfojtott nőiessége követelte a maga jussát. Igen, akarta Nicket, úgy, mint ahogy még soha senkit.

– Mit szólnál hozzá, ha ma éjjel nálad aludnék? – kérdezte meg halkan.

– Misty, ezt egyszer már megbeszéltük...

– Nem akarok az anyáméval szomszédos szobában aludni. Kérlek, Nick...

– De Misty, hiszen már elmagyaráztam! Ha bejössz hozzám, nem tudom megígérni, hogy semmi sem történik köztünk.

– Nem is akarom, hogy bármit megígérj. Ugyanis szeretném, ha végre történne valami köztünk. Kívánlak, Nick, és szükségem van rád. Az egyetlen dolog, amellyel ma éjjel elrettenthetsz, az az, ha nincs semmid, amivel védekezhetnénk...

– Hogyne lenne. – A férfi csendesen nevetett. – Csak nem képzeled, hogy ideköltöztem hozzád óvszer nélkül?

– Szeretem az előrelátó férfiakat – tréfálkozott a lány.

– Misty...

– Menjünk, mire várunk még?

– Biztos, hogy ezt akarod?

– Hiszen éppen most mondtam.

Misty megfogta a férfi kezét, és az arcához szorította. Szerette az erejét, azt, hogy mellette biztonságban érezheti magát. És nem csak ezt, minden mást is szeretett benne.

– Kívánlak, Nick! Vágyom rád, a csókjaidra, a simogatásaidra...

A férfi sokáig kutatva nézte. Aztán megnyerő vonásait lélegzetelállító mosoly derítette fel. Ujjait végigfuttatta Misty arcán, majd ismét megcsókolta, ezúttal sokkal mohóbban, sokkal szenvedélyesebben. A lány odaadóan simult hozzá, mintha már alig várná, hogy egymáséi legyenek.

Egy perccel később Nick felkapta, mint a pelyhet, és átvitte a saját lakrészébe, ahol az ágyra fektette. Miután mellé heveredett, újból megcsókolta, miközben az ujjai már a blúz gombjait keresték.

Néhány perccel később már nem volt rajtuk semmi, a testük meztelenül simult össze. Misty megcsodálta a férfi kemény izmait, és úgy érezte, mintha megint visszatalált volna a valóságba. Elmúlt róla az a különös bénultság, amely a nagyanyja halála óta gúzsba kötötte a tagjait.

– Azt hiszem, szeretlek. Nicholas Holt – suttogta. – Remélhetőleg nem ijeszt meg túlzottan ez a vallomás.

– Nem, egyáltalán nem. És mi az, hogy „azt hiszed"? Hát nem vagy benne egészen biztos?

– De, tulajdonképpen biztos vagyok benne. Csak olyan furcsa kimondani...

– Ez igazán jó hír, tekintve, hogy én is szeretlek – mosolygott a férfi. – Akár már holnap elvennélek feleségül.

A holnapról Mistynek eszébe jutott, mi vár rá: össze kell csapnia az anyjával. De nem csak ez zavarta, valójában azt sem tudta, akarná-e ezt a házasságot. Lehunyta a szemét.

– Misty, drágám, kérlek, ne vágj ilyen arcot! Hiszen épp most kértem meg a kezedet.

– Élvezzük előbb ezt az éjszakát, aztán majd meglátjuk, hogyan tovább – sóhajtotta a lány, és elsimította a redőket szerelmese homlokán. – Kérlek, Nick, ne érts félre, tényleg szeretlek, és fontos vagy nekem, de fogalmam sincs, akarok-e már holnap hozzád menni.

– Üsse kő, legyen holnapután!

– Rendben. – Misty nevetett, aztán hogy a férfi észre ne vegye, milyen kételyek gyötrik, gyorsan magához húzta. Nem akarta, hogy bármi beárnyékolja az első együtt töltött éjszakájukat.

Amikor Nick szenvedélyesen megcsókolta, egyszeriben mindenről megfeledkezett. Elsüllyedt körülötte a világ, csak a vágy létezett, és Nick, aki arra teremtetett, hogy ezt a vágyat csillapítsa.

– Várj egy percet! – kérte ekkor a férfi, és elhúzódott tőle. A hangja rendkívül furcsán csengett, Misty alig ismerte meg. Nehezére esett megzaboláznia a vágyát, míg Nick megkereste és felhúzta az óvszert.

A nyitott ablakon át befújt a szobába a lágy éjszakai szellő, mely a tenger illatát és moraját hozta magával, gondoskodva a romantikus hangulatról.

Misty sohasem érezte még ilyen elevennek és ennyire nőnek magát. Majd elemésztette a szerelem és a vágyakozás.

– Misty, szerelmem! – suttogta Nick.

– Ó, Nick! Annyira kellesz, olyan nagy szükségem van rád!

És aztán eggyé vált a testük.

Amikor nem sokkal később kimerülve, de boldogan ölelkeztek, s hallgatták egymás szívének vad zakatolását, a lány egyszerre ráébredt, mit is jelent a teljes, tökéletes biztonság.

Nick feleségül akarja venni! Micsoda pompás gondolat! Együtt lesznek életük végéig, és ő segít felnevelni Baileyt! Igen, így lesz! Ez a legjobb megoldás mindannyiuk számára.

Olyan volt ez az egész, mint egy...

– Olyan ez, mint valami csoda – mondta Nick pontosan ebben a pillanatban, és nem ez volt az első alkalom, amikor kitalálta Misty gondolatait. Gyöngéden megcsókolta a kedvesét. – Én drága, egyetlen Mistym! Végre eljutottam oda, ahová mindig is vágytam!

Arra vágyott, hogy velem együtt legyen!

Misty fejében egészen addig ott zakatolt ez a mondat, míg kimerülten álomba nem szenderült.

10. FEJEZET

Misty másnap reggel arra ébredt, hogy besüt a nap az ablakon. Nyújtózott egy nagyot, majd álmosan felült. Az éjszaka nagy részét Nick karjában töltötte, és elképzelni sem tudott szebbet annál, mint hogy a szerelme mellett ébredjen. Ám amikor az ágy másik oldala felé fordult, rájött, hogy a férfi nincs ott.

Vetett egy pillantást az éjjeliszekrényen lévő órára, és elszörnyedt, mert kiderült, hogy mindjárt tíz óra. Képes volt eddig aludni, amikor ma annyi teendő vár rá? Fel kell vennie a harcot az anyjával, rendeznie kell az egész életét...

Te jó ég, lehet, hogy Nick éppen helyette cselekszik, azért nincs mellette?

Gyorsan felkelt, és beszaladt a fürdőszobába. Miután megtörölközött, nedves haja köré csavart egy törölközőt, aztán belebújt Nick köntösébe, amely nagyon drága darab lehetett, mert roppant finom anyagból készült. Aztán át akart sietni a saját lakrészébe átöltözni, de amikor elhaladt a konyha mellett, hangokat hallott, és önkéntelenül is megtorpant. Az ajtót épp csak behajtották, ezért tisztán lehetett érteni, miket beszélnek odabent.

– Szóval mennyi? – kérdezte dühösen Nick. A hangján hallatszott, hogy csak nehezen uralkodik magán.

Misty anyja erre mondott egy összeget, de olyan nagyot, hogy a lánynak a lélegzete is elakadt. Teljesen nyilvánvaló volt, hogy a ház eladásáról beszélnek.

– A ház teljes vételárát akarja behajtani rajtam? De hisz itt minden Mistyé! Az édesanyja végrendeletileg ráhagyta.

– Csakhogy én meg fogom támadni ezt a végrendeletet. Kész vagyok bíróság elé vinni az ügyet, de nem hinném, hogy Misty hagyja majd idáig fajulni a dolgokat. Behódol, mint mindig. Született jó kislány – tette hozzá gúnyosan Grace.

– És maga elvárja tőle, hogy hagyja el a házat, amely az övé? Az otthonát, amelyben a születése óta él?

– Ő mindig azt teszi, amit mondanak neki – legyintett megvetően az asszony. – Olyan, mint az apja. Az is egy élő lábtörlő volt, és Misty rá ütött. A ház óriási, akár panziónak is alkalmas, és Mistynek köszönhetően remek állapotban van. Úgyhogy mindenképpen többet ér, mint amennyit maga akar fizetni nekem. Miért kötnék magával üzletet?

– Mert tekintettel van a lányára, akinek ez az otthona. És aki továbbra is itt akar élni, velem.

– Csak nem akarja feleségül venni?

– De igen.

– Akkor fizessen – mondta keményen Grace. – Adja meg az árat, amelyet kérek, és kímélje meg a leendő feleségét a bírósági eljárástól. A per nagyon felkavarná, maga is tudja. Oltárira felizgatná magát.

– Igen, mert túlságosan lágy a szíve, és túlságosan kevéssé bízik önmagában – csattant fel Nick. – Maga meg, aki sohasem törődött vele, képes visszaélni azzal, hogy a lányának fogalma sincs a való életről!

– Adja meg az árat, amit kérek – ismételte a nő. – Akkor nem lesz semmiféle per. Anyám mindig azt mondogatta, hogy Mistyt meg kell védeni a világtól, hát tegye meg! És soha ne is mondja el neki, hogy pontosan mi történt. Mi értelme volna, hogy felzaklassa?

– Megbízok egy ingatlanszakértőt, hogy becsülje fel az épületet – adta meg magát Nick.

Grace azonban hallani sem akart erről.

– Vagy kifizeti azt az összeget, amelyet kérek, vagy bírósághoz fordulok.

Misty csak állt bénultan, és dermedten hallgatott. Szóval Nick meg akarja védeni? Lehet, hogy a szerelmének ez a lényege? Hogy megsajnálta, és meg akarja óvni a világ veszélyeitől? Ez így nagyon nincs rendjén! Mint ahogyan az sincs, hogy nem tiltakozott, amikor az anyja kijelentette, hogy az apjához hasonlóan Misty is mások lábtörlője. Hát tényleg ilyennek látja őt az az ember, aki állítólag szereti?

Abban azonban kétségkívül lehet valami, hogy neki fogalma sincs a való világról. Hiszen világéletében itt lakott, burokban élt. Nick, sőt Bailey is millió kalandot élt meg, a kutyák is rengeteg viszontagság után találták meg az igazi otthonukat. Mi több, még a nagymamája is vállalkozott az ő ifjúkorában igencsak merésznek számító párizsi utazásra. Amelyet mellesleg elhallgatott előle, mert meg akarta védeni. De hogy mitől is? Talán saját magától?

Misty lassan rendezni próbálta kusza gondolatait.

Most már senkinek sincs szüksége rám, futott át a fején. Valójában a kutyáknak sincs, hiszen velük Nick is törődhet egy ideig. Úgyhogy semmi akadálya, hogy szétnézzen a nagyvilágban, és kipróbálja magát. Nem, nem mondhat le az álmairól! Nem nyugodhat bele, hogy mások lábtörlőnek, segítségre szoruló, gyámoltalan leánykának nézik. Be kell bizonyítania, hogy igenis képes megállni a saját lábán, nemcsak itt, hanem a világ bármely pontján!

Ahogy idáig eljutott gondolatban, egyszerre nagyon nehéz lett a szíve, mert tudta, hogy ha elutazik, azzal nagy szomorúságot okoz majd Nicknek és Baileynek. Örökké furdalni fogja emiatt a lelkiismeret. Az, hogy

előző éjjel lefeküdt a férfival, nem könnyítette meg a dolgát, de akkor is el kell mennie. Nem ragadhat itt, nem végezheti úgy, mint Frank, az iskolaigazgató, aki sohasem jutott túl Banksia Bay határán.

Misty vett egy nagy levegőt. Igen, elmegy, és Nickre bízza a házat meg a kutyákat. De semmi esetre sem engedi, hogy a férfi egy vasat is fizessen ennek az élősködő perszónának a házért, amely nem is őt illeti!

Lehunyta a szemét, és összeszedte minden bátorságát. Sohasem tett még ilyet, mint amire most készült, de fontosnak tartotta, hogy egyszer végre a sarkára álljon, és megszabadítsa Nicket az anyjától.

Kihúzta magát, megszorította a köntös övét a derekán, és belépett a konyhába.

Nicknek magának sem volt problémamentes a kapcsolata a szüleivel, de Misty anyjához képest az övé maga volt a megtestesült előzékenység és szeretet. Egyszerűen nem értette, hogyan viselkedhet így egy anya. Hogy lehet ennyire önző? Pici korában megszabadult a gyerekétől, idős szülei nyakába varrta a babát, és most képes a felnőtt lányát, aki mindvégig gondoskodott beteg nagyszüleiről, mindentől megfosztani? Hát ez a nő semmitől nem riad vissza, tényleg mindenkin átgázol, hogy a céljait elérje?

Mistyn alighanem könnyűszerrel át tudna gázolni, elmélkedett Nick. Hiszen ő nem az a fajta, aki felveszi a kesztyűt. Hiába van jogilag és erkölcsileg igaza, egyszerűen képtelen lenne megvédeni magát, behódolna a békesség kedvéért. És a férfi csodálatosnak találta, hogy ilyen szelíd, ilyen jólelkű. Ez is olyan tulajdonság volt, amelyet különösen szeretett Mistyben.

– Jó ügyvédeim vannak ám! – sziszegte az arcába Grace.

– Nincs az az ügyvéd, aki el tudná magának intézni, hogy megkapja az egész házat. Legfeljebb az épület értékének a felét fizetem ki, és írásba foglaljuk, hogy cserébe maga minden jogáról lemond, és soha nem fogja megtámadni a vé...

Nick elképedve némult el, mert a konyhába berontott Misty, köntösben, villogó szemmel, úgy, ahogy még soha nem látta.

– Hát ti meg mi az ördögöt műveltek? – förmedt rájuk haragosan.

Grace elnyomta a cigarettáját, és felállt. Aztán mézédesen rámosolygott a lányára, hogy Nicknek a gyomra is felfordult a látványtól.

– Üzleti ügyekről tárgyalunk – mondta hangsúlyozottan kedvesen. – A férjed nagyon szeret téged, és mindent megtesz érted, igazán nincs miért aggódnod.

– Nick nem a férjem! – sziszegte Misty, majd még mindig villámló tekintettel Nick felé fordult.

A férfinak csak most kezdett derengeni, hogy valami nincs rendjén. Hogy ez a nő nem ugyanaz, akit előző éjjel a karjában tartott.

– Szóval meg akartad venni a házamat anyámtól, és mindezt a hátam mögött!

– Igen, mert úgy gondoltam, hogy itt fogunk élni, te meg én...

– Na és?

– Csak akkor élhetünk békében, ha kifizetjük. Ha megkapja a pénzét, eltűnik...

– Egyébként is eltűnik, mert nincs joga itt lenni. Ez az én házam! – Misty fagyos pillantást vetett Grace-re. – Hallottad, anyám, arra kérlek, menj el. És ne merészelj még egy szál cigarettát meggyújtani a házamban, mert itt senki nem dohányzik! Ha mégis megteszed, feljelentelek magánlaksértésért.

– Miket beszélsz, Misty!?

Az asszonyon látszott, hogy legalább annyira megdöbbent, mint Nick. Még sosem látta ilyennek a lányát. Velük szemben nem egy engedékeny, a békesség kedvéért mindig behódoló, gyönge teremtés állt, hanem egy jogait ismerő, öntudatos és bátor, a saját érdekeit megvédeni kész fiatal nő.

– Ez nem a te házad, hanem az enyém...

– Ugyan mitől volna a te házad? – érdeklődött fagyosan Misty. – Tizennyolc évesen elmentél innen, és a két kezemen meg tudom számolni, azóta hányszor voltál itthon. És ha jöttél, akkor is azért jöttél, hogy lepasszolj engem szegény öregeknek, illetve, hogy kizsebeld őket.

– Akkor is az én szüleim voltak, én vagyok az egyetlen gyerekük. Ki más örökölné a házukat, mint...

– Mint te? Aki mindig csak kihasználtad apádat-anyádat? És most is csak azért jöttél vissza, hogy kisemmizd a lányodat és megfoszd az otthonától? Ez nem fog sikerülni. A nagyi mindent rám hagyott. Én vagyok az általános örökös.

– Megtámadom a végrendeletet.

– Próbáld csak meg! – Misty hangja hideg volt, mint a jég, ugyanakkor végtelen szomorúság csengett benne. – A nagyi időskori szemfeneki meszesedésben szenvedett, ami azt jelenti, hogy az elmúlt tizenöt évben gyakorlatilag vak volt. Ennek következtében én intéztem helyette a pénzügyeket, ezért pontosan tudom, mennyi pénzt kaptál tőle. Folyamatosan pumpoltad szegényt, és ő mindig adott, mert nem vitte volna rá a lélek, hogy

cserbenhagyjon. Úgyhogy ha valamiféle örökségre igényt tarthatnál is, azt már rég megkaptad különféle átutalások formájában. Megvannak a banki papírok, bármikor tudom igazolni, hogy még sokkal többet is kaptál, mint amennyi neked járna. És ezek után arra sem vetted a fáradságot, hogy elgyere a nagyi temetésére. Szégyelld magad, anyám! Ami pedig az állítólagos lábtörlő apámat illeti, boldog vagyok, hogy rá hasonlítok, és nem olyan lettem, mint te.

– Misty – szólt közbe Nick, de bár ne tette volna, mert a lány feléje fordult, és úgy nézett rá, de úgy...!

– Mi az, még mindig meg akarsz védeni? – kérdezte gúnyosan. – Köszönöm szépen, de mint magad is láthatod, nem szorulok a védelmedre! És talán valóban keveset tudok a világról, de ha tovább atyáskodsz fölöttem, soha nem is fogok többet tudni róla. Ne félj, megkapod a nyugodt, biztonságos életet, amely után vágyakozol, Nick! Ugyanis nemcsak anyám megy el innen, hanem én is elutazom. Nem örökre persze, csak egy évre. Életemben először felszabadultam minden kötelezettség alól, végre elmehetek és megvalósíthatom az álmaimat, hiszen a nagyi már nem él, Ketchupnak pedig itt vagytok ti. Érezzétek jól magatokat a házamban Baileyvel! Itt megtalálhatjátok a biztonságot, amelyre annyira vágytatok.

A férfi felállt, odalépett hozzá, és át akarta ölelni. Misty azonban hátralépett.

– Ne, Nick, kérlek, most ne! Hidd el, nagyon nehéz nekem ez az egész, de nem tehetek másként. Most felöltözöm... Mire visszajövök, menj, el, anya! Soha többé nem akarlak látni. Míg távol leszek, Nick vigyáz a házra.

Misty elment, Nick pedig kettesben maradt a konyhában a középkorú asszonnyal, akit már nem is utált annyira. Inkább sajnálta. Ha őrá nézne így Bailey, ilyen megvetéssel, ahogyan Misty nézett az anyjára, hát ő nem is tudta, mit csinálna bánatában.

Más kérdés, hogy Grace nagyon is megérdemelte, hogy a lánya így bánjon vele.

– Azt hiszem, tényleg el kellene mennie – fordult az asszonyhoz.

A nő könyörgően pillantott rá.

– De nem tudok – suttogta. – Egy vasam sincs.

Nick habozott. Mégiscsak kellene adnia Grace-nek egy kevés pénzt, hogy eltűnhessen. Végül is Mistynek nem kell feltétlenül megtudnia. Gyorsan elővette a csekk-könyvét, és megírt egy csekket.

A nő azonban, amikor meglátta az összeget, nem akarta elfogadni.

– Ezzel a nevetséges summával akarja kiszúrni a szememet? A ház ennél tízszer többet ér.

– Csakhogy mi már rég nem a ház áráról tárgyalunk, Grace, hanem arról az összegről, amely lehetővé teszi, hogy hazarepüljön Perthbe, és megéljen néhány hónapig, amíg munkát nem talál. De figyelmeztetem: ha elárulja Mistynek, hogy pénzt kapott tőlem, zároltatom a csekket. Többre ne számítson tőlünk, Grace. Fogja a pénzét, és hagyjon minket békén!

– Magukat? – kérdezte gúnyosan a nő. – Nekem az előbb úgy tűnt, hogy Misty az imént szakított magával.

– Ha így lenne is, akkor sincs ehhez semmi köze – felelte nyugodtan Nick. – És most tűnjön innen, de rögtön!

Amikor Misty nem sokkal később visszatért, a férfi a hintaszékben ült a verandán, és a kutyák a lábánál heverésztek.

A lányt furdalta a lelkiismeret, amiért az imént olyan gorombán viselkedett Nickkel. A dühét részint rajta töltötte ki, pedig ő igazán nem tehetett semmiről.

– Bocsáss meg, amiért úgy rád támadtam az imént! – kérte. – Tudom, hogy csak segíteni akartál.

– Most is azt akarok. És hidd el, nagyon szívesen tenném. Te is tudod, milyen fontos vagy nekem. El akarlak venni, veled akarom leélni az életemet. – Felállt, és megfogta Misty kezét. – Miért olyan nagy baj, ha mellékesen még meg is védelek?

– Mert nem akarom, hogy megvédj, Nick. És ne haragudj, de hozzád menni sem akarok, legalábbis egyelőre.

A férfi úgy állt ott, mint akinek földbe gyökerezett a lába. Megszólalni sem tudott, annyira megdöbbent.

– Én még soha nem csináltam semmi meggondolatlanságot... Semmi olyasmit, ami kockázatos – magyarázkodott Misty.

– Igen, tudom. Többek között ezt is nagyon szeretem benned.

– Épp emiatt félek egy kicsit. Nem akarom, hogy azért szeress, mert olyan józan és kiszámítható vagyok, és mellettem nem érhet semmi meglepetés.

– Azt mondtam, többek között – emlékeztette a férfi. – Még számtalan olyan tulajdonságod van, amelyet nagyra becsülök. Azt, hogy melegszívű vagy, nagyvonalú, és hogy van humorérzéked...

– És hogy két lábbal állok a földön – tette hozzá keserűen a lány. – Meg hogy olyan jól lehet mellettem üldögélni a verandán.

– Misty...

– Hagyjuk ezt, Nick! Már csak annyit szeretnék mondani, hogy körülbelül egy év múlva visszajövök. Ha még akkor is feleségül akarsz venni...

– Egy év múlva? – képedt el a férfi.

– Igen Ennyi idő biztosan elég lesz, hogy mindent megnézzek, amit felvettem a kívánságlistámra.

Nick most csodálkozott csak el igazán.

– Kívánságlista? Miről beszélsz?

– Már gyerekkoromban elkezdtem felírni, hová mindenhová kell feltétlenül elutaznom, mit kell látnom majd akkor, ha világ körüli útra indulok. Tudod, anyám csak nagyon ritkán látogatott haza, viszont majdnem mindenhonnan. ahol megfordult, küldött haza képeslapokat, és ezek a lapok felkeltették a vágyamat az utazás, az idegen országok iránt. Mióta az eszemet tudom, arról ábrándozom, hogy egyszer utazni fogok, és bejárom az egész világot.

– Irigyelted anyádat, amiért ő szabadon járhatott-kelhetett, míg te helyhez voltál kötve?

– Nem, egészen biztosan nem. Inkább sajnáltam őt, hogy ennyire nem tudja, mi a legfontosabb. Én soha nem lettem volna képes itt hagyni a nagyit. Nem tudtam volna fájdalmat okozni annak, aki a legjobban szeret, és akit a legjobban szerettem.

– De ő meghalt, és ezért elhatároztad, hogy valóra váltod az álmaidat – mondta kifejezéstelen arccal Nick.

– Pontosan. Most már nem köt ide semmi.

– Kivéve engem és Baileyt.

Misty lehunyta a szemét. Tudta, hogy nehéz lesz, de azt nem sejtett, hogy ennyire. Nem akarta megbántani Nicket – és mégis meg kell tennie. Hiszen ha elmegy, azzal elkerülhetetlenül megsebzi a férfit.

– Hát igen – mondta szelíden. – És bevallom, ez komoly problémát jelent számomra. Nagyon szeretlek, és a világért sem akarok fájdalmat okozni neked. Tulajdonképpen elhagyni sem akarlak, de... szóval, ha most nem megyek el, sosem fogok, és nem tudom, milyen ember lennék, ha csak úgy, örökre lemondanék az álmaimról. Kérlek, Nick, próbálj engem megérteni!

– Mégis mit akarsz csinálni ez alatt az egy év alatt?

– Mindent, ami érdekel, amit izgalmasnak találok. Hőlégballonozni akarok Párizs felett, sétálni akarok a virágzó skót felföldön, vadvízi evezésen akarok részt venni a Sziklás-hegységben...

– Te nem tudod, mit beszélsz! – szakította félbe hűvösen a férfi. – És nem tudod azt sem, milyen szerencséd van, hogy ide születtél. Itt minden megvan, ami a boldogsághoz kell. Banksia Bay...

– ...biztonságos hely – fejezte be a mondatot helyette Misty. – Mondd csak, akkor is el akarnál venni, ha nem lennék ilyen józan, kiegyensúlyozott és megbízható?

– Nem, de...

– Látod, helyben vagyunk. Pontosan ettől féltem. Pontosan ezért nem merek hozzád menni.

– Nekem Baileyre is gondolnom kell!

– Igen. Bailey és csakis Bailey miatt döntöttél mellettem. Mert biztonságra törekszel, és én megbízható, kiszámítható ember vagyok, aki persze elég kedves is, ráadásul adandó alkalommal meg is védheted az élet viszontagságaitól, táplálva ezzel a férfiúi önérzetedet.

– Túlzol, Misty. Nagyon túlliheged a dolgot, és ezt te is tudod.

– Szerintem akkor sincs rendben, hogy ki akartad fizetni a házat anélkül, hogy velem megbeszélted volna. Most valószínűleg hálásnak kellene lennem emiatt, de inkább dühös vagyok. És tudod, miért, Nick? Mert eddig burokban éltem, és végre a saját lábamra akarok állni, független akarok lenni! Csak akkor kötelezhetem el magam, ha bebizonyítottam, hogy képes vagyok egyedül is boldogulni. Ezért van szükségem erre az egy évre.

– Meg hogy vadvízi evezésen vegyél részt a Sziklás-hegységben?

– Igen, azért is.

– Pont olyan vagy, mint Isabelle! – vágta oda keserűen a férfi.

Misty hallgatott. Ez övön aluli ütés volt. Nick tényleg azt hiszi, hogy képes volna egy kisgyerek testi épségét és életét kockára tenni a saját szórakozása miatt? Mert ha ezt hiszi, akkor egyáltalán nem ismeri őt... Mi értelme egyáltalán tiltakozni, magyarázkodni?

Ránézett a férfira, és a szíve majdnem megszakadt.

– Bocsáss meg! Hidd el, tényleg sajnálom, de nem tehetek másként. Úgy látom, ti szerettek itt élni, ezért megkérlek benneteket, hogy maradjatok itt, amíg én vissza nem térek. Aztán ha majd egy év múlva...

– Azt várod tőlünk, hogy várjunk rád? – Nick hangja hideg volt, mint a jég.

Misty összerezzent. Szándékosan nem felelt a kérdésre.

– Szeretném, ha gondoskodnátok Ketchupról, amíg távol vagyok – tette hozzá.

– Misty, ne tedd ezt velem! Ne tedd ezt velünk! Gondolj a tegnap éjszakára!

– Azt hiszed, nekem nem jut eszembe percenként? Ha arra gondolok, szörnyű erős a kísértés, hogy hallgassak rád, és itt maradjak.

– Akkor hallgass rám, és maradj itt!

– Nem lehet – rázta a fejét a lány. – Egyébként nem vagyok olyan, mint Isabelle, remélem, ezt egyszer sikerül megértened. Szeretlek, Nick, de ettől még elmegyek. El kell mennem, mert nekem is megvannak a magam álmai és vágyai.

11. FEJEZET

– Miért megy el Misty? – kérdezte Bailey már vagy századszor.

– Mert meghalt a nagymamája, és felejteni szeretne. Szüksége van egy kis szabadságra, érted? De ez nem gond, mert mi itt maradunk, és vigyázunk a kutyájára.»

– És miért nem megyünk el vele mindnyájan?

– Mert Misty egyedüllétre vágyik.

Ez persze nem biztos, hogy igaz volt – Nick nem kérdezte meg, szeretné-e a lány, hogy elkísérjék. Bár számára szóba sem jöhetett volna egy kalandos világutazás, Bailey számára meg végképp nem.

A gyerek szeme könnybe lábadt.

– Akkor legalább vitorlázhatnánk egyet együtt.

– Jövő szombaton szívesen elviszlek, de...

– De Misty már előbb elutazik, ugye? – Bailey szomorúan lehajtotta a fejét.

– Igen. Pénteken indul. Rögtön, ahogy véget ér a tanév. – Nick nagyon ügyelt, hogy erős és szenvtelen legyen a hangja. – Így döntött, és nem állhatunk az útjába. Hidd el, nekem is nagyon fog hiányozni.

Amikor Nick péntek hajnalban kiment a teraszra, már ott találta Mistyt, aki a padlón térdelt, és a kutyáktól búcsúzkodott.

– Jó reggelt! – köszönt, és amikor a lány feléje fordult, a szemén látszott, hogy sírt. – Misty...

– Ez csak az allergiám – erősködött a lány, és megint Ketchup szőrébe temette az arcát. – Hogy ennek is pont most kellett kijönnie...

– Szeretünk, Misty. Valamennyien nagyon örülnénk, ha itt maradnál! Maradj, kérlek! Lásd be, hogy őrültség ez az egész, amit kitaláltál!

– Nem, nem az. – Misty megtörölte a szemét, és felállt. – El kell mennem. Muszáj, érted? És mindegy, mit gondolsz, mert nem vagyok olyan, mint a volt feleséged. És jó lenne, ha végül rájönnél, milyen is vagyok, ahelyett hogy gyűlölsz a számodra érthetetlen döntéseim miatt.

– Tudom, milyen vagy.

– Nem, Nick, te azt látod csak belőlem, amit látni akarsz, és az a személyiségemnek csupán egy szelete. Én több vagyok ennél.

– Akkor világosíts fel, pontosan milyen is vagy! Mi az, amit tudnom kellene rólad?

Mistynek nem maradt ideje válaszolni, mert a ház előtt feltűnt Louise kocsija, amellyel a repülőtérre indulnak. Nick szomorúan bámult utánuk, míg csak az autó el nem tűnt a szeme elől.

– Mit fogunk csinálni nélküle? – tudakolta Bailey.

Nick legszívesebben hátat fordított volna a háznak, hogy másik lakhelyet keressen, ahol semmi sem emlékezteti Mistyre, de sem a kutyákat, sem a fiát nem akarta kitenni a tortúrának, amelyet egy újabb költözés jelent. Ráérnek elmenni, ha a lány visszajön... már ha visszajön egyáltalán. Mert persze nagyon is valószínű, hogy megismerkedik egy másik férfival, és...

– Miért vagy ilyen dühös? – kérdezte Bailey.

– Nem vagyok dühös.

– Akkor mondd meg, mit fogunk ma csinálni!

Vasárnap volt, és esett az eső, kinti program tehát nemigen jöhetett szóba. Misty két napja utazott el, és mintha a jókedvet is elvitte volna magával. A kutyák is borzasztóan levertnek és szomorúnak tűntek.

Nick szétnézett a konyhában, hátha eszébe jut valami.

– Mit szólnál hozzá, ha sütnénk csokitortát?

– Sokkal jobb volna, ha Misty is itt lenne velünk! – nyafogott a kisfiú.

– Igen, ez igaz, de sajnos nincs itt, úgyhogy kénytelen leszel beérni velem.

Nick kivette a polcról az egyik szakácskönyvet, és észrevette, hogy van mögötte valami. Egy vaskos albumféle, teli fotókkal, képeslapokkal, újságkivágásokkal. Sőt, ha jobban megnézi, nem is egy...

Kivette az egyiket, és felütötte.

Az első oldalon ez állt:

Misty Lawrence

Almaim és vágyaim

Első kötet

A hőlégballonozás Párizs fölött meglehetősen kiábrándító volt. Misty egészen másmilyennek képzelte, mindenekelőtt sokkal halkabbnak. Ráadásul hideg is volt, mindent megadott volna egy csésze forró kakaóért.

Bár igaz, nem tudta volna tartani a csészét, mert mindkét kezével görcsösen kapaszkodott. A gázégő sziszegése minden más hangot elnyomott, a szél pedig olyan erősen fujt, hogy a ballon kapitánya szerint elsodorta őket a tervezett menetiránytól.

Sajnos látnivaló sem akadt valami sok, mindent eltakartak a sűrű, sötét felhők. A kapitány nyugtalannak tűnt, és folyamatosan konzultált valakivel rádión keresztül.

Mistyn kívül három ifjú pár vett részt a kiránduláson: ők legalább összebújhattak, melegíthették egymást. A lány irigykedve nézte a kuncogó fiatalokat. Szörnyűségesen egyedül érezte magát.

De azért nem törte le nagyon, hogy a kívánságlistája első pontja kifejezetten nagy csalódást okozott. Elvégre egy teljes hónapot szándékozott Párizsban maradni. Úgy tervezte, hogy utána a Dordogne vidékére utazik, aztán pedig a burgundiai kastélyokat és várakat akarta megnézni. Ezt követően görögországi szigettúrát tervezett, már ha addig meg nem fagy a kosárban, illetőleg be nem szakad a fülsiketítő zajtól a dobhártyája.

Misty nagyjából Baileyvel lehetett egyidős, amikor elkezdte összeállítani az első albumot.

Nick előkereste az összeset, és sorba rakta őket a konyhaasztalon. Esténként, lefekvés előtt mindig magukkal vittek egyet Baileyvel a saját lakrészükbe, és azt olvasgatták.

Misty nagyon komoly, alapos gyerek lehetett, mert igen szép, tiszta munkát végzett, és arra is ügyelt, hogy rendszer legyen a bejegyzésekben. A képeket utazási prospektusokból vághatta ki, és az anyja képeslapjaival együtt beragasztgatta őket egy fotóalbumba. Egyik-másik lap az idők során elvált a papírtól, és Nick nem tudta megállni, hogy el ne olvassa a hátuljára írt sorokat.

Marokkói üdvözlet. Ezt tényleg látnod kellene, Misty! Annyira sajnállak, hogy ki sem mozdulhatsz Banksia Bayből!

Grace

Misty mindössze nyolcéves volt, amikor megkapta ezt a képeslapot. Ha Nick belegondolt, vajon mit érezhetett szerencsétlen kislány az üzenet láttán, legszívesebben zároltatta volna a csekket. De persze már elkésett volna vele. Grace nyilván rég felvette a pénzt.

– Olyan jó lenne, ha ő is itt volna velünk! – ismételgette Bailey újra és újra.

Nick ráébredt, hogy Misty nagyon magányos gyerek lehetett. Egyedül volt a betegeskedő nagyszülőknél, és az albumjai által próbált meg egy kicsit közelebb kerülni ahhoz a gyermeki képzelet által csodásra festett világhoz, melyben az anyja élt. Az anyja, aki eltaszította magától. Misty őt keresve menekült az álmok világába.

Annyira sajnállak, hogy ki sem mozdulhatsz Banksia Bayből! – írta az anyja, és Misty ezt húsz év alatt sem felejtette el.

Nick egyre jobban megértette a lányt, és egyre jobban szégyellte magát azért, ahogy viselkedett vele. Azt követelte tőle, hogy felejtse el, adja fel az álmait, azt hányta a szemére, hogy olyan, mint Isabelle, csak mert ki akart végre mozdulni a szülővárosából. Választás elé állította, hogy vagy ő, vagy az utazás... Hát tényleg azt akarta, hogy a lány mindent feladjon miatta?

– Nagyon hiányzik – állapította meg Bailey, miközben a párizsi hőlégballonozás képeit figyelte. – Azt hiszem, most éppen itt lehet. Veszélyes egy ilyen kirándulás?

– Egyáltalán nem. Viszont a kosár nagyon kényelmetlen tud lenni, mert általában hideg van odafönn. Ja, és borzasztóan erős a zaj.

– Tényleg? – A gyerek elcsodálkozott. – Egyáltalán nem úgy tűnik.

– Pedig így igaz. Nagyon hangosak az égők, a saját szavát sem hallja tőlük az ember.

– Akkor az nem fog tetszeni Mistynek. Fel kellene hívnunk, és szólnunk neki, hogy ne hőlégballonozzon.

– Nem, nem hiszem, hogy ez jó ötlet. Erre Mistynek magának kell rájönnie. Hiszen azért utazott el, hogy saját tapasztalatokat gyűjtsön.

Később, amikor Bailey már aludt, Nick visszatért Misty lakrészébe, mert ott valahogy közelebb érezte magát a lányhoz. A kutyákat is magával vitte. Ketchup és Whippy a lába mellett feküdt a padlón, néha felsóhajtottak, és az ajtóra bámultak.

– Egy év múlva visszajön, ne féljetek! – vigasztalta őket a férfi.

De aztán beléhasított, hogy mi lesz, ha mégsem. Hiszen Misty csinos lány, mi lesz, ha megismerkedik valakivel, aki elkíséri az útján...

Belelapozott az asztalon heverő albumok egyikébe, olvasgatta a képek mellé írt megjegyzéseket. Dehogyis hasonlít ez a lány Isabelle-hez! Nem is lehetne különbözőbb.

És minél tovább nézte a képeket, egyre inkább úgy látta, az álmok arra valók, hogy megosszuk őket másokkal.

A kutyákra pillantott, akikért ő felelt. Velük mit csináljon? Adja be őket egy kutyapanzióba? Nem, azok után, amiken ez a két szegény jószág keresztülment, nem teheti meg velük.

– Sajnálom, kedveseim, de holnap lesz egy kellemetlen látogatásunk Fred doktornál – szólította meg őket. – Ez elkerülhetetlenül szükséges ahhoz, hogy velünk jöhessetek.

Misty kiszállt a buszból Pireuszban, Athén kikötőjében. Volt még két órája a hajó indulásáig. Már nyolc hete volt úton, és várakozással nézett a folytatás elébe. Ugyanakkor egyetlen nap sem múlt el anélkül, hogy ne gondolt volna Nickre, Baileyre és a kutyákra, akiknek nélküle kell boldogulniuk odahaza, Banksia Bayben.

Most is ők jártak a fejében, miközben a kikötőben bóklászva megkereste a hajót, mellyel hamarosan szigettúrára indul. Nem valamiféle régi favitorlás volt, mint a prospektusban, hanem vadonatúj, üvegszálas műanyagból készült hajó, amelyen sok turista elfért, de hát ez van. Helyenként az álmok kénytelenek a valósághoz igazodni, gondolta Misty, és elhatározta, hogy csak azért sem lesz csalódott.

Egyszer csak valaki a vállára tette a kezét.

– Ezzel mész tovább? Nincs kedved megnézni az én hajómat?

A lány döbbenten pördült meg, és a füle nem csalt: csakugyan Nick állt előtte.

– Kerestünk, és megtaláltunk – mondta a férfi, és rámosolygott. – Igaz, az én *Mahelkee*-m ugyan kicsi ehhez a monstrumhoz képest, de cserébe százszor szebb. És mi, négyen, akik a fedélzeten várunk rád, valamennyien nagyon szeretünk téged.

Misty csak egy fél perccel később fedezte fel Baileyt, aki a háttérben húzódott meg, és olyan gyanakodva szemlélte, mintha attól tartana, hogy a lány mindjárt köddé válik.

Te jó ég! Nick és Bailey tényleg itt van! Megtalálták őt! Elképesztő...

– Ho... hogy csináltátok? – hebegte a lány. – Hogy kerültök ide?

– Kemény munka volt – ismerte el Nick.

– Kemény munka?

– Ugyan, dehogy! – szaladt oda hozzájuk Bailey. – Csak felszálltunk a repülőre, itt meg leszálltunk róla, és ennyi.

– De honnan tudtátok, hol vagyok éppen?

– Erre mondtam, hogy kemény munka volt – nevetett Nick. – Elég sokat nyomoztam, telefonálgattam, mire kiderítettem, merre kóborolsz.

– Persze az albumjaid is sokat segítettek – kottyantotta közbe Bailey. – Addig nézegettük őket apával, míg a végén kedvünk támadt veled utazni.

Mistynek a szája is tárva maradt, ahogy rábámult a gyerekre.

– Komolyan?

– Életem legsúlyosabb hibáját követtem el, amikor azokat a csúnya dolgokat a fejedhez vágtam – mondta Nick. – De remélem, még nem késő, hogy mindent helyrehozzak.

Misty azt hitte álmodik. Ilyen egyszerűen nincs! Ez túl szép ahhoz, hogy igaz legyen!

– Fogalmam sincs, miről beszélsz – suttogta.

– Nem sokkal azután, hogy elutaztál, megtaláltuk az albumjaidat. Bailey-vel valamennyit végiglapoztuk, és elolvastuk a megjegyzéseidet. Remélem, megbocsátod nekünk a kíváncsiságunkat.

– Persze hogy megbocsátom, de nem értem...

– Sok mindent nem értettem én sem, de az albumoknak köszönhetően minden a helyére került. Tudom már, miért volt ilyen nagy szükséged erre a világjárásra, megértettem, hogy az álmaid és a vágyaid része a személyiségednek. Ó, milyen ostoba és önző voltam, amikor megpróbáltalak lebeszélni! Már nincs más

vágyam, csak az, hogy megbocsáss! Szeretlek, Misty, olyannak, amilyen vagy! Szeretem benned a tanítónőt, az állatbarátot, de a szenvedélyes vitorlásbajnokot is, és szeretem a kalandvágyadat, amely erre az útra ösztönzött. – Egy másodpercig habozott, majd hozzáfűzte: – Remélhetem, hogy a feleségem leszel?

– És az én anyukám! – tódította Bailey, és szemrehányóan nézett az apjára. – Erről egészen megfeledkeztél, apa. Pedig azért jöttük, hogy rábeszéljük Mistyt, legyen az anyukám. Ez a legfontosabb. Ja, és persze meg akartam mutatni az albumomat, mert én is csináltam ám egyet. Az első oldalra egy motorkerékpár képét ragasztottam.

– Nahát! Nem túl veszedelmes motorozni a te korodban? – kérdezte a lány, aki még mindig nem merte elhinni, hogy nem álmodik. A szeme megtelt könnyel.

– Naná, hogy az, de én nem most akarok motorozni, hanem akkor, amikor felnőtt leszek. Te is megnézel majd akkor, ugye?

– Hát persze. – Misty könnyei végigcsorogtak az arcán.

– Ha a távoli jövőt ilyen szépen megbeszéltük, nem ártana a közeljövőről is szót ejtenünk – nevetett Nick. – Úgy terveztük, hogy bejárjuk Szantorinit, Mükonoszt és a Kükládokat.

Kinyújtotta a karját Misty után, és magához húzta.

– Az egészen kis szigeteket is! – rikkantotta Bailey. – Mert a *Mahelkee* sokkal kisebb, mint ezek a kirándulóhajók, és olyan helyeken is ki tud kötni, ahová ezek be sem férnek. Apa megmutatta nekem az interneten a legszebb strandokat. Olyanok is vannak, ahová Ketchupot és Whippyt is magunkkal vihetjük. Sajnos itt nem szállhattak partra velünk, mert... miért is, apa? Mi is az a furcsa szó?

– Karanténban vannak – segítette ki az apja, de a szemét egy pillanatra sem vette le Mistyről. – A *Mahelkee* eredetileg egy brit kikötőben volt, de egy barátommal idehozattam, amíg mi iderepültünk.

– És tényleg magatokkal hoztátok a kutyákat is?

– Bizony. Hiszen családtagok, meg aztán nem is vitt volna rá a lélek, hogy otthagyjam őket. Fred előtte természetesen beadta nekik az összes létező oltást.

– És már úszni is tudnak! – mesélte lelkesen Bailey. – Amikor apa tegnap beugrott a tengerbe a hajóról, hogy ússzon egyet, Whippy utána ugrott, és együtt fürödtek.

– Már tegnap is itt voltatok? – csodálkozott a lány. – Mikor érkeztetek?

– Négy napja várunk rád – felelte Nick. – Ha úgy döntesz, hogy egyedül akarsz továbbutazni, akkor szívesen várunk akár egy teljes évet is, de sokkal jobban örülnénk, ha elkísérhetnénk.

Ez volt az a pillanat, amikor Mistynél végképp eltörött a mécses.

A közelükben egy idős asszony felkapta a fejét, és odafordult.

– Segítségre van szüksége, kedvesem? Ha ez az úr molesztálja, csak szóljon, és máris rendőrért kiáltok.

– Nem, semmi baj, minden a legnagyobb rendben – bizonygatta mosolyogva a lány. – Az úr nem akar bántani, épp ellenkezőleg. Most szegődött a védelmezőmmé.

– Ezt úgy értsem, hogy együtt utazunk tovább?

– Úgy ám! Már alig várom, hogy induljunk!

Nick a karjába kapta Mistyt, és szelesen körbeforgatta, miközben az idős hölgy fejcsóválva távolabb húzódott.

Bailey még mélyen aludt a kutyákkal együtt, amikor Misty és Nick hajnalban kiosont a panzióból madárlesre. Előző nap már a skót felföldet járták, és sok szép dolgot láttak, de a lány szerette volna a madarak hangját is hallani, az viszont egyáltalán nem volt egyszerű feladat a kutyák és az állandóan csivitelő kisfiú társaságában. Ezért keltek útra pirkadatkor, és úgy tervezték, hogy mire a gyerek felébred, már rég otthon lesznek.

Kéz a kézben kapaszkodtak fel a dombra, és amikor elérték a helyet, melyről a panziótulajdonos mesélt nekik, lefeküdtek a lilásrózsaszínben virító hangamezőre, és hallgatták a sármányok énekét.

A rodoszi Lindoszban házasodtak össze, kilenc hónappal azelőtt. A város először nem szerepelt az úti célok között, de képek alapján olyan gyönyörűnek találták mindketten, hogy semmiképpen nem akarták kihagyni.

– Na, mit szólsz? Jól hallod a sármányokat? – kérdezte Nick, miközben a nap egyre magasabbra hágott a látóhatáron, és elhalványult az ég rózsaszínje.

– Pompásan.

– Sikerült döntened? Mikor indulunk haza, Banksia Baybe?

– Hamarosan. Skóciát még alaposan megnézzük magunknak, aztán, azt hiszem, felfüggeszthetjük egy időre a csavargást. Később, ha ránk tör az utazási láz, bármikor elindulhatunk, de azt hiszem, most egy ideig nyugalomra és biztonságra lesz a legnagyobb szükségem.

Misty alig gömbölyödő pocakjára tette a kezét.
– Igen, én is azt hiszem. – Nick átölelte, és gyöngéden megcsókolta. – Szeretlek, Misty.
– Én is téged – suttogta boldogan a fiatalasszony.